AHÂD

Osman SADIKOĞLU

AHÂD

Osman SADIKOĞLU

Teknik Hazırlık

Dizgi: Tevhid Basım Yayın, 42546

Düzeltmeler: KEREM ÇAĞLAR

Baskı: Şenyıldız Matbaacılık, 11964

ISBN: 978-605-68965-8-3

1. Baskı, Nisan/2019

İletişim

E-posta: tevhiddergisi@gmail.com

Telefon: +90 545 762 15 15

Posta: P.K. 51 Güneşli Merkez PTT Bağcılar/İstanbul Merkez Kirazlı Mh.
Mahmutbey cd. No:120/A Bağcılar/İstanbul

Kapı Altı[1]

Nefes nefeseydi odaya girdiğinde. Müdür onun bu hâlini görünce hapishanede isyan hazırlığı olduğu haberini vermeye geldiğini zannetti sorumlu Başgardiyanın. Mahpuslar arasındaki adıyla Akrep Teoman'ın. Orta yaşın biraz üzerinde olan ve yirmi yıldan uzun süredir bu işi yapan başgardiyanın bu telaşlı hâliyle biraz da endişeli bakışları müdürün de huzurunu kaçırtmış, nasıl kötü bir haber verecek diye Akrep Teoman'ın anlatacaklarına odaklanmıştı.

– Müdürüm... Gece geç saatlerde getirmişler onları efendim... Asker getirmiş onları.

– Kimlerden söz ediyorsun Teo Baş! Kimler gelmiş, asker kimleri getirmiş?

– Uzun sakallılar var ya efendim...

– Eee

– İşte onlar... Onları getirmişler, geceden kapı altında bekliyorlar müdürüm.

Hapishanenin sorumlu başgardiyanının yaşına ve bunca yıllık tecrübesine rağmen hâlâ çömez memurlar gibi görev heyecanı ve bazen de paniğe kapılması şaşırtıyordu Kamber Müdür'ü. *"Teo Baş!"* diye seslendiği başgardiyanın bu hâlini, gece karanlığında gözlerine vuran ışık karşısında kaskatı kesilen tavşan ile serçeyi gördüğünde zevkten çenesi titremeye başlayan kart kediden hangisine daha çok benzediğini gayet iyi biliyordu Kamber. Tutuşturulmaya hazır kuru bir ot yığını gibi bekleyen Akrep Teoman'a beklediği talimatı hemen verdi Kamber Müdür.

– Teo Baş!

– Emredin müdürüm.

– Biliyorsun artık eski usûl, kara düzen yok...

– Evet efendim.

– Buranın medrese filan olmadığını anlasınlar, şimdilik bu kadarı kâfi... Ha, bir de şuna dikkat edin. Bir noktada birikmemeleri gerekiyor, anlıyor musun?

– Anladım müdürüm, emredersiniz.

Akrep Teoman hızla çıktı odadan. Hapishane binasının tam orta yerinde bulunan ani müdahale karakolundaki ekibi toplayarak neler yapılması gerektiğini anlattı onlara. Bugün işleri yoğun olacağı için başka bir şeyle meşgul olmak istemiyorlardı. Birkaç dakika sonra hapishanenin genel anons sisteminden şöyle bir anons çınlattı koridorları:

"Hükümlü ve Tutukluların dikkatine! Kurumumuzda yapılacak sağlık taraması nedeniyle bugünkü tüm faaliyetler iptal edilmiştir, duyrulur… Hükümlü ve

Tutukluların dikkatine!.."

Akrep Teoman'ın *"Uzun Sakallılar"* diye tarif ettiği Muslim mahpuslar geceden beri içerisinde ranza, sandalye ve lavabonun olmadığı daracık bir yerde tutuluyorlardı. Gün ışıyıp mesai başladıktan birkaç saat sonra açılan kapıda beliren gardiyanın sesiyle bakışlar da o tarafa yöneldi:

– Bir kişi gelsin...

Loş ve daracık bekleme odasında bulunan genç bakışların tamamı Eşref Hoca'ya odaklanmışken o, kapıya varmıştı bile. Kapı kapatılıp dışarıdan boylu boyunca kilitlendikten sonra bir sessizlik kapladı odayı.

Hapishanenin ikinci müdürü, Akrep Teoman, hapishane psikoloğu ve iki de başgardiyan genişçe bir odadaki masanın ardında âdeta mahkeme heyeti bir yerleşim düzeniyle oturmuşlardı. Eşref Hoca içeri girer girmez hepsinin suratında mekânik bir tebessüm, aslında tebessüm de değil, çirkin bir sırıtış belirdi. Ortada oturan hafif kel ve gözlüklü olanı şu anki patronun kendisi olduğunu göstermek istercesine konuşmaya ilk olarak o başladı:

– Geçmiş olsun!

– ...

– İsminiz nedir?

– Eşref Durucan.

– Şimdi, Eşref Bey. Burada kurumumuza kabul işlemleriniz yapılacak. Sonra da barındırılacağınız odalara alınacaksınız.

İkinci müdür tüm kuvvetiyle nazik olmaya çabalıyordu fakat bu zoraki nezaket çabası resmiyetin itici duvarlarına tosluyordu.

– Evet...

Eşref Hoca'nın kimlik bilgileri dosyadaki bilgilerle karşılaştırılıp teyid edildikten sonra Akrep Teoman girdi araya.

– Hocam dosyanızda cinayet filan var mı?

Eşref Hoca, Akrep Teoman'ı tanımıyordu ve bu türden gardiyan gevezeliklerinin hapishaneye ilk girişte yeni gelen Muslim mahpus hakkında bir fikir edinmek amacıyla yapılan bir tür test sorusu olduğundan da habersizdi. Fakat tandırdan yeni çıkmış kelle gibi kabih suratlı bu adamın sorusunun hiçte iyi niyetli olmadığını anlamıştı Eşref Hoca. Bu sorudan hoşnutsuzluğunu belli etmeliydi o hâlde.

– Hayırdır, neden sordun?

Suratındaki sırıtış kayboldu bir ânda Akrep Teoman'ın.

– Hocam yanlış anlama, yani muhabbet olsun diye...

– İlginç. Ben Muslim bir tutuklu sen ise bir gardiyan. Birkaç dakikadır bu ilk karşılaşmamız... Dost değiliz, kardeş değiliz, arkadaş değiliz... Üstelik sen tağutun hizmetinde olan bir memurken muhabbetten bahsetmen çok anlamsız geldi bana.

Başta Akrep Teoman olmak üzere odadaki herkes şaşırmıştı biraz. Yeni gelen şeriatçı mahpusların ilkinden böyle umulmadık bir tepki alınca günün hayli zor geçeceği anlaşılıyordu.

Hapishane gardiyanlarının çoğu sanki elekten geçirilip seçilmişler gibi oldukça pişkin tiplerden oluşur. Zaten bu pişkinlikleri olmasa sövgü, lanet ve beddualarla hakaretlerin bini bir para bile olmadığı hapishanelerde bu işi yapmalarına imkân yoktur. Hoşnutsuzluğun belirdiği yahut tansiyonun yükseldiği bu tür durumlarda hemen bir diğeri devreye giriverir. Tıpkı Akrep Teoman'ın yanında oturan Kırçıl Gürsoy isimli baş gardiyanın yılışık bir sırıtışla söze girmesi gibi:

– Eşref Durucan. Böyle hemen alınganlık göstermene lüzum yok. Baş memurumuz Teoman Bey çok iyi niyetlidir. Sizin, buraya geleceğinizi öğrenir öğrenmez rahat edebilmeniz için gayret gösteriyor.

– Ya... Geceden bu yana oturup dinlenecek bir sandalyesi ve lavabosu bile olmayan o daracık odada tutulmamız demek sözde rahat edebilmemiz için önceden yapılan bir hazırlığın eseriymiş!..

İkinci müdür cidden üzülmüş ve şaşırmış gibi yaparak:

– Sizi karşılayan memurlar yeni olduğu için acemilik etmişler. Bu sabah mesai başladığında haberimiz oldu gelişinizden. Ve gördüğünüz gibi idare olarak sizleri en kısa sürede odalarınıza almak için seferber olduk. Neyse. Eşref Bey. Kurumumuzda daha önce tanıdığınız ve beraber kalmak istediğiniz kimse var mı?

– Hayır, yok.

– Eşref Bey. Sizin ve diğer arkadaşlarınızın da dosyalarına baktım. Biliyorsunuz, mahkeme sürecinde her birinizin kurumumuzda iyi halli olup olmadığınıza dair rapor talep edilir. Allah korusun(!) herhangi bir ceza almamanız için hepinizin azami dikkati göstermeniz gerekiyor.

İkinci müdür, Eşref Hoca'nınkine benzer hoşnutsuz tavırlara ve hatta agresif ve saldırgan adî mahkûmlara dahi aşinaydı. Kamber Müdür'ün talimatıyla daha önce de yaptıkları gibi Muslim mahpusları birbirlerinden ayırmaya çalışmalıydı. Resmî ve ruhsuz nezaketinin asıl sebebi de buydu zaten. Konuşmalarına öyle bir samimiyet havası katmaya uğraşıyordu ki Eşref Hoca ve arkadaşları için iyilikten başka bir şey düşünmediğine inanmasını bekliyordu. Öyle ki şunu da söylemek ihtiyacı hissetti bir ara:

– Cezaevlerinde Muslimler var ve onlara yardımcı olabileyim diye bu işi

yapıyorum... Yoksa bir gün dahi durulmaz buralarda!

Eşref Hoca bu karakteri çok tanıdık bulmuştu. *"Her tarafından fetula akıyor, kumpasçı münafık"* diye geçirdi içinden.

Hapishanede ilk saatler, ilk günler zor geçer, zordur ilkler. Hapishaneye ilk geliş ve karşılanış da öyle. Bilhassa tecrübesizlik Muslim mahpusu zor durumda bırakabilecek işlere yöneltebilir. Eşref Hoca evet, hapishane tecrübesi yoktu ama sözde tatlı dil ve güler yüz gösteren tağutun zindancı memurlarına da zerre kadar itimat etmiyordu. İkinci müdür hapishanedeki zindancıbaşılardan değil de herhangi bir yardım kuruluşunun fedakâr yöneticisiymiş gibi devam ediyordu lakırdılarına:

– Eğer isminiz *"Örgütten ayrılmıştır"* diye kayıtlara geçerse hiç şüpheniz olmasın hepiniz için en kısa sürede tahliye olma yolu açılacaktır. Önce tahliye olup ailelerinize kavuşacak sonra da kesin olarak beraat edeceksiniz.

Akrep Teoman, eğer araya girmese patlayacakmış gibi hissediyordu kendisini. İhtiyatlı bir tavır ve gevrek bir tebessümle girdi söze:

– Hocam, hapishanedeki mafyadır, çetecidir, Kürtçüdür, koministtir vs... Diğerlerinden kimseye bu teklifleri yapmıyoruz. Neden diye soracak olursanız, şunun için... Çünkü sözünü ettiğim bu gruplardan bağımsız olarak ayrılmak için ilk fırsatını bulan dilekçesini veriyor. Hapishanenin en kalabalık grubu örgütlerinden ayrılıp bağımsız olarak kalan hükümlü ve tutuklulardan oluşuyor.

Kırçıl Gürsoy'un sinir bozucu tiz sesi duyuldu yine:

– Eşref Duruncan. Eğer bağımsız olarak kalmayı kabul edersen çok rahat edersin, hiç vakit kaybetmeden bu fırsatı değerlendir yani... Burada da rahat edersin, mahkeme aşamasında da faydasını görürsün.

– Hangi örgütün dolmuşuna binip de hapishaneye düşmüş olursa olsun, hapishanede örgütün vasiyetinden çıkıp özgürlüğünü ilân etmeli... Yeminle söylüyorum, şu eski tip örgütçüler var ya, ne kadar acıyorum onlara yahu... Geçenlerde bağımsızlara katılan sol terörden Gökhan diye bir genç vardı. Örgütçülerin arasındayken kendi başına süt bile içemiyormuş... *"Onların arasında kalsam kanser olur ölürdüm abi."* demiş bir memur arkadaşımıza, cık, cık, cık...

– Eşref Bey. Kurumda örgütçü olmak her açıdan zarar yani. Örgütçülük vazgeçilemez bir şey değildir. Kurumda kaldığın sürece bağımsız ol, kafana göre takıl! İlk mahkemede tahliye olduğunda özgür bir vatandaş olarak istediğini yapmakta serbestsin. Neticede burada cezaevindesin ve cezaevinden çıkabilmek için gerekli gayreti en başta senin göstermen gerekiyor, haksız mıyım?

Eşref Hoca, karşısında oturmuş ve kendisini dava arkadaşlarından ayırabilmek için çene yoran güruhun bizzat kendilerinin organize bir çete olduklarını düşündü. Resmî

üniformalı Akrep Teoman'ın üzerindeki montun sol üst kısmındaki CTE yazısı da dikkatini çekmiş, her nedense çete sözcüğünü çağrıştırmıştı. Hapishane idaresinin bir ayak oyunuyla karşı karşı olduğunu düşünüyordu şimdi. Bu durum onu oldukça öfkelendirmiş olsa da sükûnetini koruyarak kendinden gayet emin ifadelerle şöyle söyledi oradakilere:

– Öyle anlaşılıyor ki Muslim mahpusların arasına fitne sokmaya ve birbirlerinden uzaklaştırmaya çalışmakla talimatlandırılmışsınız. Beraberimdeki kardeşlerimden bir tanesini dahi şu ya da bu gerekçeyle *"Bağımsız"* diyerek bizden ayırıp uzak tutmaya çalışırsanız o ân dananın kuyruğunun koptuğu ân olacaktır, bilesiniz...

– Bizi tehdit mi ediyorsun, Eşref Durucan...

– Ne oldu ki şimdi Eşref Bey? Hem bir Muslim başka Muslimleri tehdit eder mi, Allah aşkına? Size yardımcı olmaya çalışıyoruz, sen ise bizi tehdit ediyorsun!

– Valla şu ânda kurumumuzda, yani sizinki kadar uzun değil ama birçok sakallı mahkûm var... Fakat hani neredeyse can ciğer kuzu sarması gibiyiz onlarla. Onlara elimizden geldiği kadar yardımcı oluyoruz, onlar da bizi sever, hürmet ederler.

Eşref Hoca burada daha fazla kalıp böylesine boş sözleri dinlemek istemiyordu artık. Oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yönelirken son olarak şunları söyledi hapishanenin kumpas heyetine:

– Eğer dananın kuyruğu kopacaksa da elinizde sadece kuyruk kalacaktır, bunu da böyle bilin! Ayrıca, biz örgüt değil Tevhid ve Sünnete davet eden Muslim bir cemaatiz.

Kendisine nezaret eden gardiyanlarla beraber geceden beri bekletildikleri daracık odaya girdikten sonra gardiyanlar kayıt işlemi yaptırmak için bir kişiyi daha çağırdı.

Eşref Hoca onlara dönerek:

– Siz şimdilik gidin, arkadaşlardan birisi hazır olunca size sesleniriz.

Gardiyanlar itiraz etmeden kapıyı kapatıp geri döndüler.

Eşref Hoca, mahkûm kabul ve kayıt işlemi sırasında yaşananları kısaca anlattı arkadaşlarına:

– Kardeşlerim, gece yaşadığımız üst araması sıkıntısından sonra şimdi de böyle bir kumpas masası kurmuşlar. Herhangi birinize *"Arkadaşlarınızdan ayrılın, bağımsız kalmak istiyoruz diye dilekçe verin, hapishanede rahat eder, ilk mahkemede de tahliye olursunuz."* şeklinde bir teklifte bulunurlarsa ânında tepki gösterin. Tepki gösterirken abartı olmasın, makul seviyede bir reddedişte bulunun. Kararlılığınızı görsünler. Kesin ifadelerle *"Ben, arkadaşlarım dışında hiç kimseyle birlikte kalmak istemiyorum."* deyin. Birkaç kişi onlara bu düzeyde tepki gösterirse sonrakilere böyle bir teklifte bulunamayacaklardır.

Hepsi de hapishane kapısında içeriye ilk kez adım atmış olan gençlerin tamamı Eşref Hoca'nın bu kararlı tavrını ve tavsiyelerini yürekten desteklediler. Gençlerden heyecanlı birisi şöyle bir teklifte bulundu:

– Hocam, izin verin saldıralım bu müşriklere...

Eşref Hoca bu teklifte bulunan Serkan'a baktı, gülümsedi ve orada bulunan tüm gençlere hitaben şöyle dedi:

– Kardeşlerim! Şirkin hâkim ve yaygın olduğu ve her ân kötülük üretmeye devam ettiği bu sistemi neye benzetebiliriz?

Hepsi de önceden aynı cevap üzerinde çalışmışlardı sanki:

– Bataklık... Tam bir bataklık, hocam...

– Peki kardeşlerim, bataklıkta en çok ne olur?

– Sineek!

– İşte şu gördüğünüz biyolojik varlıklar var ya, şirk sistemi bataklığında her birisi aslında birer sinek hükmündedir. Bizler de onlarla bir Muslimın vakarına yaraşır olgunlukla muamelede bulunmalıyız. Bilin ki maraba kısmıyla hiçbir sorun çözülmez onlarla münasebetimiz doğal olarak çok iyi bir düzeyde olmaz. Fakat çok kötü olmamasına da dikkat edin. Neticede şu saatten itibaren mahpusta olsak bizi diğer mahpuslardan ayıran özelliğimizi daha görünür kılmalıyız. Bizler, Muslim mahpuslarız. Anladığım kadarıyla bunların arasında Muslim mahpuslara karşı pek de iyi niyetli olmayan bazı tipler var. Şahsiyetimize yönelik olarak sözlü herhangi bir tahrik girişimi olduğunda dahi o ânki hislerimize kapılıp fevri hareket etmekten kaçınalım.

– Allah razı olsun, hocam.

– Bu arada şunları da belirteyim. Bahsettiğim durum da dahil olmak üzere olağan dışı gelişmeleri herkes, biraz sonra yerleşeceğimiz hücredeki sorumlu kardeşe iletsin. Benzer durumlarda ilk olarak kendi aramızda istişareyi ve cemaî olarak hareket etmeyi kalıcı kılalım. Cemaî tutum ve hareketi gevşetir ya da terk edecek olursak şer'an emrolunduğumuz bir şeyi terk etmiş oluruz. Bunun başka olumsuz sonuçları da olacaktır kuşkusuz. Mesela en başta aramızdaki kardeşlik hukuku ve mü'mince muhabbet örselenecektir. Bununla beraber müşrik, münafık ve zalim dediğimiz hapishane idaresi nezdindeki konumumuz basitleşecektir. Öyle ki bizlere "bağımsız" dedikleri ve diğer âdi mahkûmlardan daha aşağılıkça muamelede bulunacaklardır. Onun için aramızdaki uhuvvet ve muhabbet surlarında küçük de olsa gedik ve delik açtırmayalım. Her daim niyetlerimizi ihlas üzere tazeleyelim. Kendinizin davâ için ne kadar değerli olduğunuzu düşünün ve en az aynı düzeyde mümin kardeşinize de değer verin.

Odadaki Muslim mahpusların yaşça en küçüğü olan Rahmi, Eşref Hoca'nın hapishane hakkında yaptığı nasihati dinlerken birkaç saniyelik sükûnetten istifadeyle şunu sordu:

– Hocam, daha önce cezaevinde yattınız mı?

Eşref Hoca, Rahmi'nin sorusuna bir örnek vererek cevaplamanın daha uygun olacağını düşündü:

– Âlem-i Ervah'ta birbiriyle ülfeti olan ruhlar dünya hayatında karşılaşıp bir araya geldiklerinde sanki yüzyıllardır tanışıyorlarmış gibi bir yakınlık hissederler. Hatırlıyorsan eğer, hapishane imtihanıyla ilgili olarak İslam tarihinden birçok önder ve örnek imamlarımızın sabır ve mücadeleleri hakkında bazı sohbetlerimiz olmuştu... Hatırladın mı?

– Evet, Hocam.

– Bizden önceki muvahhid imamlardan birçoğu sadece tefsir, fıkıh ve başka alanlarda ilmî eserler üretmediler. Aynı zamanda devasa bir hapishane kültürü ve hapishane geleneği de aktardılar bize. Hapishanelerde yazılmış birçok ilmî eserden yüzyıllardır istifade ediyor İslam ümmeti. Kur'ân-ı Kerim'in en güzel kıssası olan Yusuf'un *aleyhisselam* hapishane hayatından tutun da bugün birçok ülkede tağutların zindanında, hücrelerde tutulan tevhid davetçisi ilim adamlarımıza kadar muvahhidler hiçbir zaman hapishane gerçeğinden uzak kalmadılar. Bizler tutuklanmadan önce zindandaki kardeşlerimizin ahvalini anlamaya ve hem hapishanede, hem de dışarıdaki aileleriyle ilgili sıkıntıları paylaşıp hafifletmeye çalışıyorduk. Yani aslında bizler dışarıdayken de kalbimizin bir tarafı her zaman mahpus Muslimlerle beraberdi. İşte bundan dolayı Rahmi kardeşim... Bundan dolayı nasıl ki zulmen tutuklanmış olmaya hiçbirimiz şaşırmadıysak eminim birçoğumuz hapishaneye adımını attığında hiç de yabancısı olmadığı ve sanki bir yerlerden aşina olduğu, tanıdığını hissettiği bir mekâna girdiğini düşünmüştür.

– Hocam, hepimiz aynı yerde mi kalacağız?

– Zannetmiyorum. Burası farklı bir hapishane. Bildiğim kadarıyla her hücrede en fazla üç kişi tutuyorlar burada.

– Hepimiz aynı yerde kalmak istiyoruz diye direnSek şartlarımızı kabul etmezler mi sizce?

Tebessümü hak eden teklifin sahibi Ali'ydi.

– Bu tip hapishanenin iki tür hücresi vardır. Biri tekli hücre dedikleri yer. Orada ağır müebbetlik mahpuslar kalıyor. Geceli gündüzlü yirmi dört saat tek başlarına tutuluyorlar hücrede.

– Buna ağırlaştırılmış müebbet değil, ağırlaştırılmış idam cezası dense daha doğru

olur bence.

– Doğru, haklısın kardeşim. İdam cezası uygulamadan kaldırıldıktan sonra bütün idamlıkları böyle tekli hücrelerde tutuyorlar. Bizi ilgilendiren ikincisine gelince. Bu hürceler de üç kişilik olarak yapılmış. Üç kişilik hücrelere dördüncü kişiyi almazlar. Bunu teklif etsek de kabul edeceklerini sanmıyorum. Fakat birbirine yakın hücrelerde kalabilsek bu bile bizim için şu şartlarda daha az kötü olur...

Tam o sırada açılan kapıda dikilen gardiyanın sesi doldurdu odayı:

– Selamünaleyküm. Hocam siz seslenmediniz biz geldik. İşlemler için Mustafa Argunşah'ı çağırın dediler.

Mustafa *"Gideyim mi, gitmeyeyim mi?"* diye olurunu almak ister gibi Eşref Hoca'ya baktı. Eşref Hoca *"Tamam"* anlamında işaret verince her hâliyle büyük ciddiyete bürünerek kapıya yöneldi Mustafa.

En geç birkaç saat içerisinde üçerli gruplar hâlinde farklı hücrelere alınacaklarını biliyordu Eşref Hoca. Öyleyse beraberindeki Muslimleri şimdi burada üçerli gruplar hâlinde eşleştirmeliydi. Gruplandırma işini hallettikten sonra birkaç nasihatte bulunmak faydalı olacaktı.

Olgunluğu ve yaşı itibariyle ağabeylik; Kur'ân ezberi ve ilmî seviye olarak da imamlık yapabileceğine inandığı gençleri hücre emiri olarak tespit ve tayin ettikten sonra her birisinin uyumlu bir şekilde beraber kalabileceği diğer iki arkadaşı belirlemek daha kolay oldu.

Kayıt işlemleri için en son çağrılan Rahmi de geri dönüp içeri girdiğinde hemen ardından hapishane psikoloğu belirdi kapıda.

– Merhaba arkadaşlar... Biraz sonra odalara alınacaksınız. Odalar üç kişiliktir. Bu nedenle sizden kim kimle kalmak istiyorsa bir liste yapın, ona göre yerleştirme yapalım.

Eşref Hoca:

– Vereceğimiz isimleri hemen yaz o zaman...

Muslimlerin kendi aralarında belirlediği grupları bir kağıda not eden psikolog, şeytanî bir fitlemede bulunup öyle ayrıldı oradan:

– Tamam. Listeyi yanıma not ettim. Tabi bunun idare tarafından da uygun bulunması gerekiyor. Aksi hâlde gruplandırmayı yetkili kurul yapacaktır.

Eşref Hoca psikoloğun fitlemesini yine ona yöneltti:

– Kardeşlerimizi biz tanıyoruz, kurulunuz değil!

Hapishane psikoloğu ve beraberindekiler ayrılıp gittikten sonra Eşref Hoca gençlere nasihatlerde bulundu:

– Kardeşlerim. Mahpusluk cidden büyük bir imtihandır. En başta insanın tabiatına/fıtratına ters bir cezalandırma yöntemidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* insanı kerim ve özgür bir varlık olarak yaratmıştır. Düşünün, tarihte sayıları ve isimleri bilinmeyen nice imparatorluklar, sultanlar, krallar, şaşaalı devletler, debdebeli ordular gelip geçmiştir. Bunların hemen hemen hepsinin de kendi icatları olan dehşetengiz cezalandırma vasıtaları ve yöntemleri vardı. Fakat hiç birisi de hapis dışında bir insana uzun süre acı verecek başka bir cezalandırma usulünü ne denizde ne de karada keşfedememişlerdir.

Muvahhidlere yönelik baskı, sindirme, inancından koparma ve teslim alma aracı hâline getirilmiştir hapishaneler. Eğer bizler, mesela cihad beldelerinden birinde olsak düşmana hücum etmekte yahut başka taktikler uygulamakta muhayyer olurduk. Savaşacak olsak zaferin ancak ve yalnızca Allah *subhanehu ve teâlâ* katından olduğuna kesin olarak iman etmekle beraber, savaş için gerekli ekipman ve teçhizatı kuşanmış olarak cihada çıkardık. Biliniz ki kardeşlerim, şu ân bulunduğumuz hapishanede en önemli techizatımız inancımızdır. Tağutun zindanına tıkılmış olmamızın asıl nedeni sadece itikadî kimliğimiz, duruşumuz ve davetimizdir. Bu gerçeklerden gafil olduğumuz ân, bir hiç hâline geleceğimiz ândır. Bundan da Allah'a sığınalım. Bizlere bu imtihan sürecinde güzel sabır vermesi için Rabbimize çokça dua edelim.

Kardeşlerim. Nefislerimizi acelecilikten, olur olmaz mevzularda kızıp öfkelenmekten, dilimizle şekvâ şikayet ehli olmaktan ve özellikle de göz-kulak gibi azalarımızı fesattan muhafaza etmek için gayret gösterelim. Zaman ve takvâ katili televizyonu evlerimizde bulundurmadığımız gibi burada da hücrelere televizyon almayacağız.

Bu mekânda bulunan her mahpus istese de, istemese de sabretmek mecburiyetindedir. Mümin, mücrim, ateist ve diğer türden mahpusların hepsi sabırda ortaktırlar diyebiliriz. Neticede hiç kimse isteyerek hapishaneye girmiş değildir. Eğer bizler sadece sabretmeye çalışmakla yetinirsek, bilin ki kuru sabır konusunda oldukça ileri seviyede olan mahpuslar da bulunmaktadır. O hâlde bizler muvahhid Muslimler olarak sabrımızı güzelleştirmek için çok çabalayacağız. Allahu Teala'nın nasip ettiği bir nimet için nasıl içtenlikle şükrediyorsak, O'nun dini uğrunda büyük bir musibetle karşılaştığımız şu süreçte Allah'ın izniyle bunun güzel akıbetini düşünerek Rabbimize çokça hamd etmeliyiz.

Hapishane hayatında hepimiz için örnek olarak zikredebileceğimiz nice önderlerimiz var, elhamdulillah.

Yusuf *aleyhisselam* zindanda bulunduğu hâlde aynı zamanda hapishanelerde tevhid davetinde bulunduğu bilinen ilk mahpustur. İmam İbni Teymiyye *rahimehullah* kale

zindanda mahpus olduğu hâlde birçok eser üretmiştir. Seyyid Kutub öyle... Günümüzde bilinen tevhid davetçilerinden bir çoğu da eserlerinden bazılarını tağutun hapishane hücrelerinde yazmış ve ümmetin asil gençlerinin istifadesine sunmuşlardır. Hem bizden önceki, hem de günümüzdeki tevhid imamları hapishane hücrelerini âdeta birer ilim yuvasına dönüştürmüşler. Öyleyse bizler de bu yolun henüz başında olan yolcuları olarak gücümüz nispetinde azıklanmaya çalışalım.

Gençlerden biri sanki az sonra zil çalacak da herkes dağılacakmış gibi biraz da telaşlı bir hâlde temennisini bildirdi Eşref Hoca'ya:

– Hocam, keşke sizinle aynı yerde kalsaydık...

Eşref Hoca'nın cevabı hem evet hem de hayır gibiydi:

– Tamam Abdurrahman kardeşim. Nasib olursa üç ay sonra yanıma gelirsin, inşallah...

Üç ay sonraki randevuya şimdiden sevinmeye başlamıştı Abdurrahman.

– Kardeşlerim hapishane hayatı dışarıdaki hayattan çok farklıdır. Allah'a hamd olsun ki bizleri şu hapishaneye getiren şey, ne zevk ne de menfaat beraberliğidir, bilakis itikad ve erdem kardeşliğidir. Bunun çok değerli olduğu şuurunu daima canlı tutmalıyız.

Şu dar mekânlarda çokça ibadet etmek, imkânların elverdiği ölçüde ilim tahsili için şartlar en azından şu süreçte uygundur. İleriki dönemlerde nelerle karşılaşacağımızı bilemeyiz tabii... Muslimler olarak hapishaneye girmiş olmamız sorumluluklarımızın hafiflediği veya mahpusluk süresince bittiği anlamına gelmez.

Ahlakımızın da sahih akidemize yaraşır bir güzellikte olması için azami gayret göstermeliyiz. Her nerede olursak olalım bizim için ölçü şu olmalıdır: *"Müminler arasında imanı en kâmil olan kimse, ahlakı en güzel olandır"* diye buyurur Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*.

Buralar Muslim mahpuslar dışında, beniâdem suretindeki şeytanlarla hıncahınç doludur. Her bir hücremizi ilimle, zikirle, ibadetle, gündelik olarak müşterek bir ders halkası oluşturmakla ve birbirimize karşı mümine yaraşır güzel muamele ile ferahlatıp ziynetlendirelim. Dağ boyundaki ateşi İbrahim *aleyhisselam* için gül bahçesine çeviren Allah *subhanehu ve teâlâ* bu dar mekânları da bizler için Firdevs cennetlerine ulaşma yolunda bir arınma ve kuşanma konağı kılsın.

– Allahumme Amin...

– Kardeşlerim. Komşu hücrelerde/koğuşlarda değişik bâtıl davalardan mahkûmlar olacaktır. Her kim olursa olsun onlarla münasebetlerimizi komşuluk hukuku çerçevesinde ve asgari insanî ilişkiler üzerinden yürüteceğiz. Bunlardan ilgisi ve isteği olanlara yazışarak ya da tevhid akidesini anlatan dergi, broşür ve kitap gibi yayınları

ulaştırarak davette bulunulabilir.

– Hocam, bizden önce bazı Muslimler hücre duvarlarında delik açıp komşularına davette bulunuyorlarmış...

– Evet, ben de duymuştum bunu. Vaktimiz daralıyor. Bizi hücrelere almak için her ân gelebilirler. Her bir hücrenin acil ihtiyacı ilk olarak çay yapmak ve sıcak su gerektiren işler için bir su ısıtıcısı, bir ketıl edinmektir. Normalde hapishane idaresinin temin etmesi gerekir. Onlardan başka herhangi bir eşya talebinde bulunmuyoruz.

Bizler, tevhid akidesine ve sünnet-i seniyyeye davette bulunan bir cemaatiz. Sonuçta her birimiz ancak birbirimizle davetçi olarak da sınırlı sayıda insanlarla muhatap olmaktayız. Tağutî sistemin başta emniyeti olmak üzere hapishane idaresi ve diğer birçok kurumundaki görevlileri onlarca örgüt ve binlerce insanla profesyonel olarak muhatap olmaktadırlar. Yani İslamî cemaî yapılar, sol örgütlenmeler ve organize çetelerle ilişkilerde baskın ve hakim pozisyondalar bu timler. Cemaatlere ve gayri İslamî örgütlere mensup kişilerle ilgili olarak ciddî bir birikim ve tecrübe sahibi olduklarını tahmin etmek zor değil. Burada hapishane idaresiyle muhatap olduğumuzda bu gerçeği unutmayalım. Herhangi birimizle muhatap olduklarında bir kişiyle, bir fertle değil, bir cemaatle muhatap olduklarını güçlü bir şekilde hissettirmeliyiz. Cemaatin her mekânda ve her durumda rahmet olduğunu burada da müşahede ettik ve bundan sonraki süreçte de müşahade etmeye devam edeceğiz. Nitekim geceden bu yana yaşadıklarımız bu konuda gördüğümüz ilk örneklerdi...

– Elhamdulillah...

Kapının kilidinde tam boy döndürülen anahtarın sesi bu faslın sona erdiğini gösteren bir nokta gibiydi.

– Arkadaşlar, herkes hazırlansın odalarınıza alınacaksınız...

Aynı hücreler için gruplandırılan gençler diğerleriyle tek tek kucaklaşıp vedalaştılar. Bir sonraki görüşmeleri ortak faaliyet alanı denilen ve haftada birkaç saatle sınırlı sohbet ve spor mekânlarında mümkün olabilecekti artık. Bu da en erken bir-iki ay sonra gerçekleşebilirdi.

Kapının önünde bekleyen gardiyanların başında duran Başgardiyan bu arada hapishanenin genel kural ve uygulamaları hakkında ara ara bir şeyler söylüyordu:

– Kitaplarınız ve eşyanız ilgili birimlerce kontrol edildikten sonra verilmesinde sakınca olmayanlar sonradan odalarınıza getirilip size teslim edilecektir...

Eşref Hoca da diğer gençlerle tek tek kucaklaşıp dualaştı. O ânda uzun bir ayrılık öncesi hissedilen daraltı verici bir hasretlik duygusu sarmıştı herkesi.

Muslim mahpusları üçer üçer alıp götürdü gardiyanlar. Birkaç dakikalık arayla

götürülen Muslimler birbirlerinden ne kadar da uzak hücrelere yerleştirildiklerinden çok sonra haberdar olacaklardı. Bu şekilde uzaklaştırılmış olmalarının hapishane idaresinin planlı bir tasarrufu olduğunu da ileriki zamanlarda anlayacaklardı.

İslamî davalardan mahpusların ve diğer siyasi mahpusların bulunduğu hapishanelerdeki idarelerin yetki alanları biraz daha geniştir. Bu durumu istismar eden müdürler de olur ve bunlardan kimisi hapishaneyi âdeta babasının çiftliği gibi görür. Gardiyanlar bu tür müdürlerin nezdinde ancak birer köledir.

Kamber Müdür de bu tip müdürlerdendi. İstediği türden *"ideal, itaatkâr mahkûm"* kalıbına uymayan mahpuslardan duyduğu hıncı gardiyanlardan çıkarırdı çoğu zaman. Bir iki gardiyanı dinlenirken boşta gördü mü hemen köpürür ve azarlardı onları:

– Yapacak iş mi bulamadınız? Baş memurlardan birine gidin ve hep beraber kısmî arama için koğuşlara girin... Bir daha da aylak aylak dikildiğinizi görmeyeyim!

Akrep Teoman verilen talimatları yerine getirmiş olmanın rahatlığıyla Kamber Müdür'ün odasındaydı yine.

– Evet, Teo Baş! Anlat bakalım, kuşları yuvalarına kondurdun mu?

– Müdürüm, emrettiğiniz gibi her bir üçlü grubu her bloğun bir köşesine yerleştirdik. Biri garpta, biri şarkta yani...

– İyi, bunlar birbirleriyle bir daha selamlaşana kadar aradan bir ay geçer. Başka?

Kamber Müdür diğer talimatlarının akıbetini de acilen öğrenmek istediğini bildiriyordu bu *"Başka?"* sorusu ile.

– Her bir odaya birer adet televizyon bırakması için de depocuya talimat verdim.

– Güzel...

– Su ısıtıcısı, ketıl falan isterlerse "*Yok!* deyiver" dedim. Bunlar örgütçü, paraları çoktur bunların, kantinden satın alsınlar. Kütüphaneciye de şimdilik Kutsal Kitap dışında başkaca bir kitap vermemesini tembihledim.

Bunları dinlemek hoşuna gidiyordu müdür Kamber'in.

– Ah, Teo Baş! Eskiden olsa bunların her birisini *"Hoş geldin falakası"*na yatırmadan odalara aldırmazdık da... Kendimi zapt etmekte ne kadar zorlanıyorum, bilemezsin.

– Yerden göğe kadar haklısınız müdürüm. Bu örgütçülere *"Hoşgeldin"* faslı çekmek bir tarafa hani neredeyse onlar bizi, yani devlet memurlarını dövecekmiş gibi duruyorlar. Bugün yeni gelenlerin başındaki uzun sakallı da bize *"Siz, tabutun askerlerisiniz!"* dedi. Ne demekse tabutun askeri olmak... Bununla da yetinmedi tabi. Tabutun askeri olduğumuz için hepimiz aynı zamanda kâfirmişiz.

– Bunlar radikallerin aşırılarındandır ama hangi birine baksan sana evliya pozu

verir...

– Müdürüm, siz çok iyi bilirsiniz. Eskiden olsa bize *"kâfir"* diyebilir miydi bir mahkûm?

– Komünist örgütçülerle organize çetecileri bunlara tercih ederim. Maazallah, bunların eline fırsat geçerse kaşığın sapıyla bile olsa boğazlarlar bizi Teo Baş!

– Evet müdürüm, diğer mahkûmlar maraba gibi. Onlarla iyi anlaşıyoruz.

– Muslim dediğin biraz derviş, azıcık da çelebi olur, ya bunlar?

Aynı sözcük aynı ânda dökülüverdi ikisinin dilinden:

– Harbi terörist!

Mahpusların hapishaneye ilk girişlerinde bir süre bekletildikleri nezârethâneye benzer bir yer.

İhlâs

Hanne alnındaki terleri yavaşça sildi. Artık eskisi gibi rahat edemiyordu. Ne de olsa bir can daha taşıyordu bu yorgun bedeninde. Kendine dikkat etmeliydi ki, sağlıklı bir şekilde dünyaya gelsin bu yavrucak. Bazen yediği içtiği şeylerin, karnındaki cana, can kattığını düşünüyordu da, Rabbinin azametine hayranlığı daha da artıyordu.

Kalp atışlarını hissedebiliyordu yavrusunun. O, çok değerliydi Hanne için. Hayır, hayır, *"Her anne adayı için doğacak çocuk çok değerlidir zaten!"* diye itiraz etmeyin hemen. Bu başka! Onun ayrı bir yeri vardı Hanne'nin yanında!

Hanne rahmindeki bu canlıyı Allah'a adamıştı. Aylardır yerin ve göğün Rabbine sunacağı hediyeyi hatırlamakla meşguldü. Kim Rabbine kötü bir hediye sunmak ister ki?

Düşünmüştü Hanne! Ne adayabilirdi Allah'a? O'nun katında ismini salihlerle yazdırtacak, *"Kulum! Bu amelini beğendim ve kabul ettim."* müjdesine onu eriştirecek bir şey! *"Ahh, ahh!"* diye iç geçirdi Hanne. Böyle bir cevaba ne kadar da muhtaçtı. Bundan başka ne isterdi ki Rabbinden?

Güneş ışıklarını topluyordu yeryüzünden. Birazdan yıldızlar gökyüzüne dizilecekler, ayın gelişine hazırlık yapacaklar. Ama bu gece ayın gelişinden daha önemli bir şey var sanki. Gökler hareketli. Yıldızlar birbirlerine göz kırpmakla meşgul. Yeryüzünden gelecek haberlere kulak kabartmışlardı.

Çölün tozlarını nazikçe havaya kaldıran, yüzleri yalayıp geçen esinti İmran'ın içini doldurdu. Günün sonunda biraz hurma, biraz da süt almış evine giderken içine çektiği çöl kokusu onu eskilere götürdü. Bazen oluyordu böyle. Bir koku alıyor, bir anda zihninde hatıralar ard arda sıralanıveriyordu. Şimdi de Hanne'yi hatırladı. Adağını kabul etmesi için nemli gözlerle yalvardığı gecede Hanne'nin hücresini bu koku doldurmuştu. Acaba adağın kabulüne bir işaret miydi?

İşte şimdi evinin önünde, o koku hala burnunda, aklı Hanne'de. Kapıyı tıklattı İmran.

– Selamun aleykum!

– Aleykum selam İmran! Hoş geldin!

– Hoş bulduk. Bugün nasılsın?

– Çok şükür iyiyim. Ver elindekileri!

– Olmaz! Sen geç otur. Bugün bir şey yedin mi?

– Biraz ekmekle yağ yedim.

– Sana hurma getirdim. Biraz da süt.

Utana sıkıla konuşmasını sürdürdü İmran:

– İstediğin meyveyi yarın alacağım inşallah. Bugün ancak bunları alabildim.

"Hatırlatmasan unutmuştum bile." diyerek rahatlattı kocasını Hanne.

Ayakta çok durmuştu. Yavaşça yere oturdu. Her ânı, bir şekilde Allah'ı anmakla geçirmeyi âdet edinmişti. Ama adaktan sonra bunu daha da arttırmıştı. İş yaparken, otururken, gezerken, yemek yerken dili daima Allah'ın zikri ile nemliydi.

Öyle ya! Beden gıda ile, ruh da Allah ile beraberlikte ayakta durur. Yiyeceksiz çok gün geçirmişti Hanne. Takatten düştüğü ânlar olmuştu. Ama hepsine dayanan Hanne, zikir olmadan yapamıyordu. Biraz uzak kaldı mı Allah'tan, ruhu sıkılıyordu. Şu uçsuz bucaksız çöller işte o zaman dapdaracık bir hücre gibi oluyordu.

İmran'ı beklerken Allah'ı anmaya başladı. Bir anda gelen şiddetli bir ağrı ile iki büklüm olmuştu. Sanki gelecek gibiydi. İmran'a seslenmek istedi. İniltiye benzer bir şeyler çıkıyor gibiydi dişlerinin arasından ama kendisini bile duymadı. Ağrı geldiği gibi bir anda duruverdi.

"Bu da neydi şimdi böyle!?" dedi Hanne. İmran odaya girdiğinde ise ağrılar ikinci kez başlamıştı. Hanne'nin alnındaki ter kabarcıkları ile bir köşeye kıvrılması İmran'ı endişelendirdi.

– Neyin var Hanne? Doğum sancıların mı arttı?

Sadece kafa sallayabildi Hanne. Tekrardan rahatlamıştı. O zaman zihnini toparladı ve adağına kavuşmasının çok yakın olduğunu hissetti. Sancılarına rağmen yüzünde güller açmıştı sanki. Hanne'nin yarım dakika önceki hâli ile şu anki durumunun zıtlığına bir anlam veremeyen İmran, şaşkınlık içinde sırf eşi gülümsüyor diye tebessüm etti.

– *Kız kardeşime haber ver. Hemen gelsin,* dedi Hanne.

İmran *"tamam"* bile demeden kendini sokağa attığını epey sonra farketti. Onu gören yıldızlar sanki *"çabuk ol"* diyorlardı. Bir İmran'a, bir Hanne'ye bakıyorlardı.

Hanne'nin kız kardeşi, İmran'ın anlattıklarından bir şey anlamamıştı ama *"Hanne"* geçen cümlelerle İmran'ın hareketlerini bir araya getirince meseleyi çözmüştü. Yanına iki kadın alıp yola çıktı.

Arkadan onlara yetişmeye çalışan İmran hala bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Bir ara kadınlarla arasındaki mesafe açılınca *"Önden gidenler gerçekten kadınlar mı acaba?"* diye geçirdi içinden.

Eve vardıklarında ağrı ile rahatlama arasında defalarca gelmiş gitmiş Hanne'yi buldular. Son sancı çok şiddetli oldu.

Hanne'nin evinde hüzün ve mutluluk bir arada. Elbette kız kardeşi ve iki kadın hüznün farkında değil.

İmran, kız çocuğu sahibi olmanın sevincini yaşarken bir yandan da düşünceli bir halde gökyüzüne bakıyor: Ne hayalleri vardı Hanne'nin! Erkek çocuk doğacak ve onu Allah'a adayacaktı diye düşünüyordu. Yıldızlar ise bambaşka! Sanki bu geceyle alakalı bir şeyler fısıldanmış. Annesinin yanındaki iffet abidesi Meryem'e utangaç gözlerle bakıyorlar. Meryem'in ağzına hurma konduğunu görünce, Rabbinin onu yazın kış, kışın yaz meyveleri ile nimetlendireceğini müjdelemek istiyorlar. Ve hüzünlü hüzünlü göklere bakan İmran!

Hanne ise etrafındakilerin neredeyse her on saniyede bir *"Şimdi nasılsın?"* sorularına cevap vermekle meşgul. Zihni ise Allah'a sunacağını söylediği adağında: *"Rabbim! Ben kız doğurdum. Ne olacak şimdi? Adağımı nasıl yerine getireceğim?"*

Yavrusu zar zor açtığı gözleriyle bir şeyler anlatmak istiyor sanki annesine.

Kanın damarlarda dolaştığı gibi insanın damarlarında gezen şeytan, Hanne'nin evinde son hamleler yapmanın peşinde:

"Kız çocuğundan Allah'a adak mı olur Hanne? Daha birçok çocuğun olur. Erkek olunca adağını yerine getirirsin olur, biter."

"Hem kimseye söylemezsin bu düşünceni. Sadece İmran biliyor. Emin ol, o da senin fikrini değiştirmeni bekliyordur."

"Allah'ın dininin bir kız çocuğuna mı ihtiyacı var sanki?"

"Hani Allah en güzel adağa layıktı? En güzel adak kız çocuğu mu yani?"

Ve daha nice vesveseler...

"Defol şeytan!

Sana Hanne'nin evinden ekmek yok!

Allah'ın vaadi haktır. İhlasın olduğu yerde sonun hezimettir. Ve bugün burası ihlasın kalesidir, biiznillah!"

Hanne kalbine gelen vesveseleri uzaklaştırdı. Defettiği her vesvese onu Rabbine daha da yaklaştırdı. Çocuğunun kokusunu içine çekti. Ve mırıldandı:

"Rabbim! Ben onun adını 'Meryem' koydum. Ben onu da zürriyetini de kovulmuş şeytandan sana sığındırırım."

İmran da huzurla doldu. Sanki yıldızları anlamış gibiydi. Yavrusunu izlemek için içeri girdi.

Hanne, Gözün aydın olsun! Rabbin adağını kabul etti. Meryem'ini, ilgilensin diye Zekeriya Peygamberin himayesine verdi.

Zekeriya, Meryem'i gördükçe, çocuk sahibi olma arzusu canlandı. O yaşlı hâli ile

Rabbine yalvardı. İçli dualarına Yahya ile, hem de onun bir Peygamber olacağı müjdesiyle icabet olundu.

Hanne, senin Meryem'in var ya! İşte o kutlu adağın Rabbinin izni ile İsa Peygamber'e hamile kaldı. İsa da *aleyhisselam* yine Rabbinin izni ile ölü bedenlere ruh, yaşayan ölülere hayat verdi.

Hanne, biliyor musun? İsa *aleyhisselam* cahiliye karanlıklarını delecek, kıyamete kadar beşeriyete ışık olacak Ahmed'i *sallallahu aleyhi ve sellem* müjdeledi.

Hanne'nin sırf bu ihlaslı amelinin bereketiyle bunca güzelliği bize bahşeden Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamdolsun.

Çağlar sonra Hanne olmaya aday bir kadın, göz yaşlarını gizleyen gecenin karanlığında ağır ağır Ali İmran Suresi'ni okudu. Uzun uzun tefekkür etti. Rabbine yalvardı. Sözünde durması için O'ndan sebat istedi.

Simsiyah bulutların arkasında kalmış yıldızlar özlemle *"Âmin"* dedi.

Kırmızı Düdük

Şu dâr-ı dünyada hiç kimse maddi sıkıntı çekmese ne güzel olurdu, diye düşündü Murat. Pazara çıkıp tişört sattığında eline geçen paraydı, iki haftadır yediği. Ama sonra o iş de durgunlaşmış, malların büyük bir kısmını toptancıya geri vermek zorunda kalmıştı. Allah'tan, adam anlayışlı birisiydi de malzemelerini almıştı. Yoksa bir de onların parasını bulmak için didinip duracaktı kaç zaman.

Yapmadığı iş kalmamıştı neredeyse. Her seferinde de birtakım aksilikler çıkmış ama önünde sonunda rızkını elde etmişti. Az biraz çabaladı mı herkesin rızkının garanti olduğuna iman ettiğini söylediğinde etrafında bulunanlar şaşkınca bakıyorlardı ona. Her zaman öyle olmuyor muydu? Biraz gayret, biraz emek ve nihayet rızkını elde edecek, evdeki üç çocuğu da aç aç uyumayacaktı.

Fakat bu aralar nedense daha önce hiç olmadığı kadar çok daralmıştı. Şeytan, tüm enisü cenisleriyle şimdi öncekilerden daha çok vesvese veriyordu ona:

"Şu sakalını kesiversen ne olacak sanki, belini büken şu sakalının ağırlığından başka bir şey midir? Hem bu sakalla kimse sana iş vermez beyzadem!.."

"Namazlarını akşam vaktine bırakıp kaza edince kabul olmuyor muymuş? Kimse sana muhtaç değil! Bir sürü insan sırada bekliyor. Senin şartlarını kim kabul eder?"

"Hem sadece 4-5 ay çalışırsın. Biraz para biriktirdin mi hayalindeki işini kurar, ondan sonra da istersen günde on vakit namaz kıl!"

Kendini bu düşüncelere kaptırmışken euzubesmele çekti, toparlandı hemen.

"Bir şeyler yapmalı ama ne?" diye söylendi. Arkadaşı Selçuk'un sözleri geldi aklına:

"Boşta kalırsan perşembe günleri gel taksiye çık. Bizim taksi şoförünün tatil günüdür."

Güldü kendi kendine. Üç ay önce gitmişti de adresleri ancak müşterilere sora sora bulabilmişti. Koca İstanbul! Neresini aklında tutacaksın ki? Her taraf insan, araba ve beton yığını! Zaten bir gün çalışsa bu ancak o günün ekmek parası oluyordu. Şimdi asıl derdi on gün sonraki kiraydı.

Elleri cebinde çıkmaya çalıştığı yokuşa baktı. Ama caddeye bağlanan yokuşun başlangıcından itibaren trafik vardı. Caddenin geliş gidiş her iki yönü de kitlenmişti. Bazı araçlar birkaç metre daha öne geçeyim derken ters yöne girmiş, geri de dönemeyince iş daha da çıkmaza girmişti.

Arapsaçına dönen bu hâlin asıl nedeni ise yokuşun sonundaki surlardı. Araçların sur kapısından geçmeleri gerekiyordu ve orası da ancak bir arabanın geçebileceği kadar daracıktı.

Trafik, korna ve insan seslerinden oluşan uğultu giderek artıyor, hani neredeyse kendi derdini unutturmak üzereydi ki çocuklarını hatırlayıverdi yeniden.

"Her yeni doğan rızkı ile doğuyormuş! Nereden inanıyorsunuz bu saflıklara! Akıllı ol Murat! İki buçuk yaşındaki çocuğunun eve rızık getirdiğini ne zaman gördün? Yoksa ona bez, mama yetiştireceğim diye doğduğundan beri daha mı çok çalışmaya başladığını görmüyor musun?"

"Bak şimdi beş parasızsın! Eğer çocuk için geçen haftaki o masrafları yapmamış olsaydın şu anda elinde bu ayki kiranın yarısı olacaktı."

"Unutma! Devr-i Saadet Medine-i Münevvere'sinde yaşamıyorsun! Kimse kimsenin gözünün yaşına bakmıyor. Nasıl olursa olsun para kazanmaya bak! Böyle giderse eve ekmek götürmeyi bırak, kendini bile götüremeyeceksin!"

"Hay aksi şeytan!" dedi Murat ayağını tutarak, düşüncelere dalmışken önündeki taşı fark etmemiş ve ayağını vurmuştu. Baş parmağında müthiş bir acı hissediyordu şimdi.

Yokuş bitmişti çok şükür. Surların dibine çömelerek ayakkabısını çıkarıp parmağını ovmaya başladı.

– İki dakika sabretsen ne olacak sanki? Gördün mü, tıkadın şimdi burasını!

– Sanki sen çok farklı bir şey yaptın! Nasıl geçeceğim ben şimdi buradan? Üstünden mi geçeyim?!

– Ne diyorsun sen be adam!

"Tam da yerine oturmuşum." dedi Murat. Bu kavga da, trafik de bitecek gibi değildi. Çünkü kimsenin arabasını yerinden kımıldatmaya niyeti yoktu.

Bir kendi dünyasına, bir gözlerinin önünde cereyan eden manzara arasında gidip geliyordu o da. Biraz önce şeytanın *"Çocuğun bir aylık masrafı=kiranın yarısı"* hesabını düşünüyordu. Sonra utandı bunu düşündüğü için.

Elbette ki Allah rızkı veren Rezzak idi. O'nun yasak dediği şeyleri yapmamak için iş bulamayan bu kulunu aç bırakmayacaktı elbette. Hem Murat da boş boş oturmuyordu, rızkını elde edebilmek için ciddî bir gayret gösteriyor, uğraşıyor, koşturuyor, düşünüyordu.

Allah, dilediğine rızkı daraltan, dilediğine de rızkı genişleten idi. Nasıl ki şu an eli dardaysa, muhakkak ki bir süre sonra bu sıkıntısı hafifleyecek ve helal rızık elde edecekti, buna tüm kalbiyle inanıyordu.

Olur a, hiç olmadı, eline bir şey geçmezse ev sahibi Süleyman amcaya söyler kirayı biraz geciktirirdi. Bir hafta-on gün için bir şey diyecek değildi herhâlde!

Allah'ı zikredince kalbinde bir inşirah, bir ferahlık hissedip Rabbine hamdetti.

Parmağındaki sızı da biraz hafiflemişti. Oturduğu yere şöyle bir göz gezdirince etrafının âdeta mezbelelik gibi olduğunu farketti.

"Şu insanlar ne acayip? Kullandıkları yeri temizleseler ellerine mi yapışacak sanki? Allah insana, her tarafına beton döktükleri bu şehirde, nefes alsınlar diye böyle bir yer nasip etmiş. Onların yaptıklarına bak!" diye söylendi kendi kendine. Çimlerin üzerine atılmış şeylerin arasında kırmızı renkli bir düdüğü farkedince *"Çocuklar düşürmüş herhâlde"* diye düşündü.

Trafiğin keşmekeş haline döndüğü dar sur kapısı önündeki manzaraya yeniden döndü Murat. Hayret! Deminden beri etrafını inceliyordu. Aradan dakikalar geçmiş fakat henüz hiçbir araç yer değiştirmemişti. Bilakis trafik daha da uzuyor, arabalar kontak kapatmış bekliyorlardı. İçinden çözüm için fikir üretmeye başladı: *"Böyle yerlere trafik lambası olur mu acaba?"* sonra bu fikrine güldü. Ne işe yarayacaktı lamba?! *"Ya trafik polisi?... Trafik polisi?!"*

Zihninde beliriveren yeni düşünceye ilk önce kendisi karşı çıktı: *"Olmaz! Deli misin sen? Her işi yaptın, bir trafik polisliği kalmıştı zaten!"* Karşı çıkıyordu çıkmasına ama gözünün yokuş aşağı uzanan trafikle çimenler arasındaki kırmızı düdük arasında gidip gelmesine engel olamıyordu. Bu hâl çok sürmedi. *"Bismillah!"* dedi.

Sanki yavaş yavaş kalkarsa fikrinden vazgeçeceği endişesiyle bir anda ayağa dikiliverdi. *"İnsanların sıkıntılarını giderenin Allah da sıkıntısını giderir."* cümlesi damarlarına kan yerine hayat pompalamıştı sanki.

Düdüğü alıp elinde tuttuğu pet şişedeki suyla iyice temizledi. Güzelce sildikten sonra kimse fark etmeden bir iki deneme yaptı. Hiç de fena değildi hani! Hâlâ suçu birbirlerine atmakla meşgul insanların yanına doğru hızla ilerledi.

– Beyefendi! Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz Allah aşkına! Böyle giderse surların dibinde yatıya kalacaksınız. Binin bir arabalarınıza hele... Herkes araç başına!

Bu komutvarî ses tüm araç sürücülerini gayriihtiyarî harekete geçirdi. Sanki herkes böyle bir komut bekliyordu. E komut da geldiğine göre demek ki bu iş hemen hallolunacaktı. İçlerinden *"Bu da bir araç sahibi mi, yoksa sivil trafik memuru mu?"* diye soranlar da yok değildi. Ama pek de önemsemediler. Sonra da arabası olmadığına kanaat getirdiler. Sırf birbirlerine inat olsun diye karşı taraftakinin sözüne karşı çıkan sürücüler, Murat'ı uzunca bir zamandır bekliyorlarmış gibi hemen arabalarına atlayarak kontakları açtılar.

Murat ilk olarak çok da yüksek olmayan kaldırımlara dört tane arabayı çıkarttırdı. Boşalan yere de sur kapısını işgal eden aracı çektirdi. İnsanoğlu işte! Bir saattir neden beklediğini unutmuş bir taksi hemen boşalan yere girmek için manevra yaptı. Fakat düdüğün tiz sesi onun yerinde kalmasına yetti. Artık korna sesi yerine Murat'ın

düdüğü çınlatıyordu etrafı.

İkinci iş olarak ise karşı şeride girmiş arabaları kendi şeritlerine soktu Murat. İşin büyük kısmı bitmiş, artık trafik akmaya başlamış idi. Murat sur kapısına girdi ve sırayla üç araç surun aşağısından, üç araç da surun yukarısından olacak şekilde düdüğüyle trafiğe yön vermeye başladı.

Herkes şaşkın! *"Bu iş nasıl oldu?"* diye arabalarında konuşurken Murat'ın yanından geçiyorlardı. Kimileri hayır duası ederken kimisi korna çalarak memnuniyetini dile getiriyordu. *"Bu adam deli mi?"* diye düşünenler de yok değildi hani!

Kendi derdini unutmuş trafikle uğraşan Murat'ın yanına, kendini iyice işine kaptırdığı sırada surun aşağı kısmından bir transit yanaştı. Alnı boncuk terle kaplı bir genç, bir kadın ve gözleri kapalı bir hâlde başını yanındaki kadının omuzuna dayamış yaşlı bir teyze. Şoför koltuğundaki genç ön camdan sarkarak Murat'a yaklaştı:

"Abi! Allah sizden razı olsun! Biraz daha geç kalsaydım anamı sırtlayıp, öyle hastaneye götürmem gerekecekti." dedi ve elini uzattı. Murat da gencin tokalaşacağını zannederek elini uzattı. Fakat o da ne? Aracın sürücüsü bir anda elini Murat'ın gömlek cebine sokup bir şey bıraktı. Sonra ise şaşırtıcı bir hızla uzaklaşıp gitti.

Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Düdük öttürüp durdurmaya çalışsa da mavi transit gözden kaybolmuştu bile! Bu arada trafiğin akmadığını, herkesin düdük sesini beklediğini fark edince işine döndü hemen.

Cebindeki şeye bakmaya korkuyordu. Para olduğu kesindi ama ne kadar? Sonra böyle düşündüğü için kendi kendine kızdı: *"Ne kadarsa ne kadar? Ne yapacaksın? Allah hesapsız rızık gönderir, düşündüğün şeye bak!"*

Trafik düzene girmişti artık. Müsait olduğuna inandığı bir zamanda heyecanla elini cebine götürdü: *"Aman Allah'ım! Bu çok fazla! Hem de çok!"* dedi seslice. Sonra kendisini duyan var mı diye etrafa baktı.

İçi içine sığmıyordu. Biraz kendine gelince Allah'a hamd etti ve Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* hadisini hatırladı:

"Herkesin rızkı yazılmıştır. Ecelinin kendisini gelip bulacağı gibi rızkı da bulacaktır. Öyleyse insan mal kazanmak için haram yollara başvurmasın."

Durum aynen Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurduğu gibiydi. Şu anda elinde kirasının yarısı duruyordu ve büyük bir emek de harcamamıştı bunu kazanmak için.

"Kiranın yarısı" derken gülmeye başladı: *"Yok yok! Bu kiranın yarısı değil! 'Rızkıyla gelen minik Abdullah'ımın geçen ayki masraflarının parası."* derken şeytanları nasıl da çatlattığını hayal etti.

Kırmızı düdüğü daha tatlı üflüyordu artık.

İbrahim

Okul öğrenci malzemeleri satan dükkanlar tıklım tıklımdı. Aileler bir yandan bütçelerini etkileyeceği kesin olan bu külfeti en hesaplı bir şekilde atlatmanın telaşındayken, aynı zamanda beraberlerindeki afacanları zapt etmeye çalışıyorlardı. Ama sanki bütün çocuklar sözlerinin geçeceği bu nadir günü fırsat bilip, anne babalarına isteklerini kabul ettirmek için söz birliği etmişlerdi.

Bu dükkanların birinde babasıyla birlikte alış veriş yapmasına rağmen yüzünde heyecandan eser olmayan bir tek İbrahim vardı. Babasının elinden tutarak çanta reyonunun önünde durmuş, dalgın gözlerle çantaları izliyordu. Bazen, geceleri hayallerini süsleyen çizgi film kahramanlarının resimlerini çanta üzerinde görünce gözleri parlıyor ama çok sürmeden eski haline geri dönüyordu.

İbrahim'in babası Yakup Usta da oğlundan farksızdı aslında. Ama bunu belli etmemeye çalışıyor, İbrahim'i de isteklendirip canlandırmak için dikkatini çekmeye çabalıyordu:

– Oğlum bak! Şu kaplıklar senin en sevdiğin renkten. Onlardan bir top alsak üniversiteye kadar yeter sana herhâlde!

– Bu beslenme çantasını beğendin mi?

– Ya şu çantaya ne dersin? Ne kadar büyük? İçine bırak kitapları, sen bile sığarsın!

Tüm bu dikkat çekme seansları *"Oluur...", "Sen bilirsin...", "Tamam..."* gibi kısa cevaplarla son buluyordu. Elbette bu hâlin bir sebebi vardı.

Yakup Usta'nın oturduğu binaya üç ay önce yeni bir komşu taşınmıştı. Adı "Mutmain" olan yeni kiracı, eşi, üç çocuğu ve annesi ile beraber kiraları daha uygun diye bu semte gelmişler ve Yakup Usta'nın binasına yerleşmişlerdi.

İki aile tanışma fasıllarını bitirince birbirine iyice ısınmış, geliş gidişler sıklaşmıştı. İşte o zaman anlamışlardı ki, her ne kadar dış görünüşleri benzer olsa da tamamen farklı dünyaların insanlarıydılar.

Mutmain'le her görüşme sonrasında Yakup Usta, yeni yeni soruları sormaya başlıyordu kendi kendine. Mutmain'in anlattığı İslâm ile kendilerinin yaşadığı İslâm'ı kıyas edince zan ile gerçek arasında dünya ile yıldızlar arasındaki mesafe kadar fark olduğunu anlıyordu.

"Ya Mutmain bilmeden konuşuyor ya da biz Muslim değiliz." diye söylendi Yakup Usta. İlk ihtimal biraz zordu. Çünkü Mutmain ne söylese Kur'ân ve hadisten delil getiriyor, sahabe hayatından örneklerle konuşmasını zenginleştiriyordu. *"Bizim müftü gibi: 'Şu şöyle bu böyle' diyerek kestirip atmıyordu."* dedi kendi kendine.

İkinci ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Şu yaşına kadar namazına, niyazına

dikkat etmiş, oruçlarını kaçırmamak için çabalamış, kul hakkına çok önem göstermişti. *"Bir de Hacca gitsem ne güzel olur."* deyip hazırlık yapıyordu. Ama Mutmain'in anlattığı İslâm'da Allah sadece bu ibadetlerde değil, hayatın her alanında emir ve yasaklar koyuyordu.

Hatta çocuğun hangi okula gideceği hususunda bile!

Evet, evet! İbrahim'i okula yazdıracağını söyleyince Mutmain'in yüzünün rengi bir anda değişmişti. O gün İbrahim'i kucağına almış daha çok sevmişti. Hiçbir şey söylemese de ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı Yakup Usta. Sonradan öğrendi ki Mutmain çocuklarını okula göndermiyor, kendisi gibi yapan bazı arkadaşlarıyla beraber çocuklarını evde eğitiyordu.

Çocuklarının okumaları güzeldi. Hatta hemen hemen her gün İbrahim'in yanına gelip Peygamber kıssalarının anlatıldığı kitapları okuyorlardı.

"Allah da biliyor ya iyi ilgileniyorlar çocuklarıyla. Diğer arkadaşlarının çocuklarını bilmem ama Mutmain'in çocukları harika. Nasıl oturup kalkacaklarını çok iyi biliyorlar. Büyümüş de küçülmüş gibiler! Ama...!"

"Ama böyle nasıl olacak? Çocuklar diplomasız nasıl yaşarlar? Diplomalı olanlar bile bir dikiş tutturamazken bu çocuklar nasıl ayakları üzerinde durabilirler?"

Bu endişesini Mutmain'e de açmıştı. Hatırlayabildiği kadar şöyle demişti Mutmain:

– Yakup abi! Mesele rızık endişesi ise bunun çözümü çok basit. Bak! Sana geçenlerde gazetede okuduğum bir şeyi anlatayım. Okyanusun dibinde yaşayan bir canlı türü keşfetmişler. Bu canlının hareket kabiliyeti neredeyse hiç yok! Peki nasıl besleniyor? Okyanusun dibindeki dalgalar onun yiyebileceği besinleri ta bu canlının ağzına kadar getiriyorlar. O da sadece ağzını açıyor. O kadar! İnsan da Allah'ın yarattığı bir varlıktır. İnsanla beraber rızkı da yaratılır. Beşer çaba gösterir, harama meyletmezse Allah ona rızık kapılarını muhakkak açar. Hem düşünsene abi! Bu dünyada yaşayan sayısız kâfir, zalim ve mücrim insan var. Allah onların hepsinin rızkını veriyor. Sen çocuklarını okula, oradaki küfürden, haramdan, Allah'ın yasakladığı fiillerden kaçınsın diye göndermiyorsun. Böyle bir durumda Allah Azze ve Celle senin çocuklarını rızıksız bırakır mı hiç? Sen kaçıncı sınıfa kadar okudun Yakup abi?

– Çok iyi bir öğrenci olduğumu söylüyorlardı ama liseyi bitirmeden bıraktım.

– Peki! Şu anda konfeksiyonda Ustabaşısın. Evine ekmek götürebiliyorsun. Tüm bunlar aldığın diplomayla mı oldu?

Böyle sürüp gidiyordu konuşmalar. Her seferinde İbrahim'i okula göndermeyeceğine dair kendi kendine söz veriyordu. Hatta eşi ile konuşup onun desteğini bile almıştı. Ama ne oluyorsa ondan sonra oluyordu. Sanki şeytanlar sıraya

girmişler, vesvese vermek için birbirleri ile yarışıyorlardı. O da bu ruh hâli ile yine fikir değiştiriyordu.

İbrahim'in *"Babaaa!"* diye seslenmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı Yakup Usta.

– Ne zaman eve döneceğiz?

– Hemen oğlum hemen! Şu alışverişi bitirelim, hemen çıkalım.

Aceleyle birkaç parça malzeme aldılar. İbrahim hiç sesini çıkarmıyordu. Parayı ödeyip dükkandan dışarı çıktılar.

Sıcak geçen bir yazdan sonra sıklaşan rüzgârlar hazan mevsiminin başladığını ilan ediyordu âdeta. Yakup Usta yüzünü yalayan esintiyle biraz ferahlamıştı. Fakat bu durum uzun sürmedi. Yine Mutmain'in sözleri aklına üşüşüverdi.

– Yakup abi! Sen İbrahim'in yalancı, ikiyüzlü bir karakter olarak yetişmesini ister misin?

– O nasıl söz Mutmain? Çocuğunun öyle olmasını kim ister?

– O zaman çocuğunu bu laik okullardan uzak tut abi!

– ... ?!

– Şimdi söyleyeceklerimi iyi düşün abi! Siz Allah'ın emrettiği şekilde yaşamaya çalışan bir ailesiniz. Sen sakal uzatıyorsun, yenge hanım da çarşaf giyiyor, değil mi?

– Evet, çok şükür!

– Çocukların zihinlerinde okula gidinceye kadar anne babanın yeri çok başkadır. Büyüyünce nasıl hayat süreceklerinin hayalini anne babalarının yaşantıları üzerinden kurarlar. Sizin kız çocuğunuz olsa, muhtemelen büyüyünce annesi gibi örtünmeyi hayal edecektir. İbrahim'in de senin şu halini örnek alması muhtemel.

– Doğru! Zaten arada sırada yüzünü kalemle çizip sakalı varmış gibi yapıyor.

– Şundan emin ol abi, çocuk okula başlayınca işler değişecek. Artık örnek alacağı yeni bir insan, yani öğretmen ortaya çıkacak. Bakacak ki örnek aldığı anne babası dahi öğretmene hürmet ediyor, ona öğretmeninin sözünü dinlemesini öğütlüyorlar. Çocuk da bu sefer öğretmenini kendisi için bir model olarak izlemeye alacak. Onda güzel çirkin ne varsa hafızasına işlenecek. Bunlar karakterini şekillendirecek. Sadece bu kadarla da bitse iyi! Bu öğretmen çocuğa ne anlatacak? Yeri geldiğinde öyle bir yaşantıyı övecek ki sizin hayat anlayışınızla taban tabana zıt. Mesela İbrahim okulda annesi gibi giyinenlerin aslında gerici olduklarını, büyük önder (!) sayesinde kadınların tıpkı öğretmeni gibi giyinerek sözde aydınlanıp çağdaşlaştığını öğrenecek. Okulda açıklığın faziletini (!), evde ise örtünmenin güzelliğini dinleyecek bu çocuk şimdi ne yapsın? Sonuç olarak da evde annesini, okulda ise öğretmenini memnun etmeye çalışacak. Peki bunu nasıl becerecek? Yalan söyleyerek ya da evde başka,

okulda başka maske takarak. Yani henüz minicikken ikiyüzlülüğü öğrenip uygulayarak! Bu sadece bir örnek. Daha bunlar gibi İslamî yaşantıyla alakası olmayan onlarca şeyin övüldüğüne şahit olacak İbrahim. İleriki aşama ise daha da kötü! Çocuk bakacak ki arkadaşları arasında kendi ailesi gibi yaşayan ya hiç yok ya da çok az! Arkadaş çevresinde yalnız kaldıkça bu sefer ailesinden soğuyup uzaklaşmaya başlayacak.

Yakup Ustayı Mutmain'in konuşmaları içinde en çok sarsansa ahlakla ilgili konuşmalar olmuştu. Gerçekten de okulların hâli içler acısıydı. Yakup Usta bundan haberdar olsa da *"Ben İbrahim'i korurum."* diye düşünüyordu. Fakat Mutmain'i dinleyince bunun hiç de kolay olmayacağını anlamıştı. Hele hele kendi okul yaşantısı aklına gelince hepten umutsuzluğa kapılmıştı.

Gerçekten hayatında şu anda dahi bir kısmı hâlen devam eden bazı günahların temeli okulda, oradaki çevrede atılmıştı. Hem de altıncı sınıfa kadar köy gibi bir ortamda, bu gibi meselelerde tavizsiz olan mütedeyyin ailesinin gözetiminde okumuş olmasına rağmen.

Durum bu olsa da gizliden gizliye haram işlemeye devam ederdi. *"Gizliden gizliye"* diye düşünürken Allah'ın her şeyi gördüğünü hatırladı. Ürperdi.

Ortaokul için ilçe merkezine gittiğindeyse durum daha da vahimdi. Aynı sırayı paylaştığı kız arkadaşı ondan ilk kez silgi istediğinde nasıl da kızarıp bozarmış, sıkılmıştı. İki üç hafta sonra ise artık samimi olmuşlardı.

Mutmain günümüz okullarında var olan ahlakî yozlaşmadan bahsederken Yakup Usta da bunları düşünüyordu işte. Mutmain birden konuyu değiştirdi:

– Yakup abi! Bugünkü okullarda bu anlattıklarımdan daha da kötü olan bir şey var, biliyor musun?

– Bundan daha kötü ne olabilir ki Mutmain?

– Şimdi bana söyle abi! Âdem'den *aleyhisselam* beri yeryüzüne teşrif etmiş en değerli insan kimdir?

– Her halde Peygamberimiz Muhammed'dir *sallallahu aleyhi ve sellem*.

– Evet abi! Ama Allah katındaki bunca değerine rağmen o *sallallahu aleyhi ve sellem* insanların kendisine saygı göstermek için ayağa kalkmalarını yasaklamıştır. *"Ben de sizin gibi bir insanım"* demiştir. Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* bile muamele böyleyken, okula giden çocuklar hergün kime tazim edilmesi gerektiğini öğreniyorlar. Hatta birtakım cahilî törenler vesilesiyle huzurunda saygı duruşunda bulunuyorlar, biliyor musun?

Yakup usta kederli kederli başını sallıyordu bu arada.

– Şeriatı ortadan kaldıran, halifeliği yok edip tüm dünyadaki Muslimleri kolları

kanatları kırık bir hale getiren, şeriatin yeniden hâkim olmasını istedikleri için onlarca İslam âlimini astıran ve daha sayılamayacak birçok cürmün faili olan tağutun putunun önünde! O körpecik beyinler Allah'ın hükümlerini ve Rasûlullah'ın sünnetini hayatın ve hukukun her alanından çıkaran bir tağuta hayran ve ona bağlı bir fert olarak yetiştiriliyor bu okullarda. Bunların haricinde her biri İslam'a vurulan ölümcül bir darbenin kutlandığı resmi bayramları, onlara günler öncesinden yapılan hazırlıkları anlatmaya gerek bile yok herhâlde. Yakup abi! Ben sana tüm bunları sadece İbrahim'i okuldan kurtar diye anlatmıyorum. Aslında İbrahim'i okula göndermeyerek sen kendini de kurtarmış olacaksın. Yoksa İbrahim anlattığımız bu fiilleri ne kadar yaparsa yapsın temyiz çağında olmadığı için Allah katında bir sorumluluğu olmaz. Ta ki sorumlu tutulacağı yaşa gelinceye kadar. Peki o zamana kadar işlediği suçlar ne olacak? Ahirette hesabı sorulmak üzere onu okula gönderenlerin sırtına yüklenecek. Sana son olarak şunu söyleyeyim abi! Çocuğu okula göndermeme kararı aldığında etrafındaki herkesin sana karşı çıkacağını göreceksin. Sakın onlara aldırış etme abi. Çünkü yarın Allah'ın huzuruna çıktığında, bugün seni fikrinden döndürmeye çalışanların hepsini kendi derdine düşmüş bir hâlde bulacaksın. Sen *"Eş, dost sonra ne der?"* diye düşünüp çocuğunu bu bataklığa gönderirsen, hesap günü geldiğinde yapayalnız kalırsın. Ama bu dünyada Allah'ı razı etmek için uğraşırsan çocuğunu bu ortamlardan muhafaza edersen belki dünyada başın ağrır, arkadaşların, akrabaların sana güler, seni yalnız bırakırlar. Ama asıl yardıma ihtiyaç duyulan o büyük gün geldiğinde, inşaallah Allah'ın dostluğunu kazanmış, emin ve müjdelenmiş bir halde diriltilirsin. İşte asıl kurtuluş da budur!

Gerçekten de Mutmain'in dediği gibi olmuştu. Yine İbrahim'i göndermeme kararı aldığı bir zamanda bu düşüncesini akrabaları işitmişti. Aman Allah'ım! Ev bir anda ana baba gününe döndü. Sanki ailenin büyüklerinden birisi ölmüş de taziyeye geliyorlar. Bir karanlık tablo çiziyorlar ki akıllar şaşar. Sanki dünyanın dengesi İbrahim'in okula gitmesi ile birebir bağlantılı! Olmazsa olmaz.

Hiç alakalı olmayan komşuları bile bu meseleyi dert etmişlerdi kendilerine. İbrahim'in ne çok seveni varmış da haberleri yokmuş! Acaba İbrahim'i göndereceği yer İslamî bir kurum olsaydı da son anda göndermekten vazgeçseydi aynı seferberlik hâli yaşanır mıydı evde?

Bu süreç İbrahim için de oldukça sancılı olmuştu. Mutmain amcasının konuşmalarını daha sonrasında anne babası arasındaki müzakereleri işitiyordu. Tam olarak anlamasa da özellikle son bir yıldır gitmeyi heyecanla beklediği okulun pek iyi bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştı artık.

O her gördüğü kâğıt parçasına okul aşkı ile bir şeyler karalayan İbrahim gitmiş, başka bir çocuk gelmişti. İbrahim'i biraz olsun canlandıran tek şey ise Mutmain

amcasının çocuklarıydı. Daha doğrusu onların okuduğu hikâyeler.

Herhâlde adaşı olduğu için en çok İbrahim Peygamberin hikayesini seviyordu. Hatta neredeyse hepsini ezberlemişti. Özellikle putları kırma, ateşe atılma, ateşin muhteşem bir bahçeye dönüşme sahneleri hep hayalindeydi. İbrahim Peygamberin yerine kendini koyuyor, en sonunda bahçeye kavuşunca sürekli top peşinde koşturduğunu düşlüyordu. Hatta bir keresinde bu hayalini ona hikayeleri okuyan Mustafa ile de paylaşmıştı. O da şöyle demişti:

– Allah'ın İbrahim Peygamberi ateşten kurtarıp, orayı bahçeye çevirmesi aslında İbrahim Peygamberin yaptıklarının bir karşılığı. İbrahim Peygamber Allah'ın emrine uyup putları kırınca, Allah da onu korudu. Sonra da böyle bir bahçe verdi. Eğer sen de böyle bir bahçen olsun istiyorsan Allah'ın emirlerine uy yeter.

İbrahim, babasının elinden tutmuş olmanın verdiği güvenle gözlerini kapatıp açarak yürürken bunları düşünüyordu. *"Ne yapabilirim ki? Allah'ın bana ne emrettiğini dahi bilmiyorum!"* dedi kendi kendine.

Babası durunca iyice açtı gözlerini. Evlerine yaklaşmış, karşıdan karşıya geçeceklerdi. Babası arabaları kontrol ederken İbrahim'in gözü yolun karşısındaki okula takıldı. Burası kaydının yaptırılacağı okul idi.

Babasının hızlı adımlarına koşar adım yetişmeye çalışarak karşıya geçti. Okulun bahçesinin her zaman arkadan sürgülü olan kapısı sonuna kadar açılmış, kayıt yaptırmaya gelenlerle bahçe neredeyse dolmuştu. Tam kapının önüne geldiklerinde İbrahim durdu. Uzak bir yeri görmeye çalışıyormuş gibi elini alnına siper ederek bahçeden içeri baktı. Yakup Usta niye durduğunu anlamaya çalışan gözlerle İbrahim'e bakıyordu.

– Babaa!

– Efendim oğlum!

– Hani şu bahçedeki put var ya! O İbrahim Peygamberin kırdığı putlardan mı?

– ... ?!

Alâmet-i Kıyamet

– Sultan, Sultaan!

Namazını henüz bitirmiş olan Sultan bütün uhrevî huzurunu dağıtan bir telaşla kocasını karşılamak üzere kapıya yöneldi.

– Geldim, geldiim...

Macit, kaşları öfkeyle çatık ve yüzü asık bir şekilde hışımla girdi içeri. Sultan, kocasının bu halinden ürkmüştü biraz.

– Hayırdır inşallah...

– Hayır mı, şer mi bir bilebilsem...

Kocasının davranışlarındaki tuhaflığa hiç bir manâ veremiyordu.

– Canını sıkan bir şey mi oldu, Macit?

– Şimdi sorgu sual eylemeyi bırak da içecek bir şeyler getir bana.

Kızgın bir tonda söylemişti bunu Macit. Kızgınlığının kendisine yönelik olmamasından memnun bir şekilde mutfağa doğru giderken kocasının tesbih çeker gibi *"La havle..."* çektiğini duyuyordu Sultan. Şu ömrüne dek çekmediği kadar *"La havle..."* çekmişti kısa sürede.

– Kıyamet...

– Ne?

– Kıyamet diyorum kadın, kıyamet!

– Bu da nereden çıktı Allah aşkına.

– ...

– Ee... Nedir peki o zaman *"kıyamet"* dediğin şey?

– Daha ne olsun. Ahir zamanda yaşadığımızı biliyordum ama alâmetlerden birine rastlayacağımı hiç beklemiyordum.

– Aman ya Rabbim! Yoksa kıyamet alâmeti mi zahir oldu sana? Nerede gördün, nasıl bir şeydi?

– Hem de cami çıkışında görüştük.

Kocasının gerginliği ve kızgınlığı olmasa kendisiyle alay ettiğini düşünebilirdi Sultan.

– Alâmetle mi?

– He.

– Cami çıkışında kıyamet alâmeti, öyle mi?

– Kıyamet alâmeti dediysem gökteki azap bulutları değil. İzzet Hoca'nın sakallı

oğlu var ya, Hamza.

– Evet.

– Onunla görüştük. Daha doğrusu bir anda yanıbaşımda bitiverdi. Beni gözlüyor muydu ne?

Sultan yine şaşırmıştı. Cami çıkışı bir görüşme ve İzzet Hoca'nın oğlu! Nasıl oluyor da kocası tüm bunları kıyametin bir alâmeti olarak görüyordu? Kafası şimdi daha çok karışmaya başlamıştı.

– Allah'ım sen aklıma mukayyet ol. Senin şu anlattıklarından hiçbir şey anlamadım.

Macit, Hamza'dan dinlediklerini kendisine de anlatmalıydı, Beynini zonklatan ve kalbini daraltan bu *"dikenli yükü"* üzerinden atmalıydı. Ancak böyle sakinleşebilir ve huzura erebilirdi.

– Hamza var ya Hamza, yeni bir din icat etmiş.

– Tövbe. Her bir şeyin yenisini duyduk da böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum. Hem Hamza gibi okumuş, akıllı, ağırbaşlı bir çocuk nasıl böyle bir şey yapar ki?

– Ben sana anlatırım. Dinle de dünkü bacaksızın kendinden büyük lafları alâmet miymiş, değil miymiş öğren.

– Neymiş haşa o yeni din, tövbe!

– Macit abi. Siz gerçekten iyi bir insan ve iyi bir komşusunuz. Aslında daha da sayabileceğim güzel vasıflarınız var. Ben de düşündüm ki hem komşuluk hakkı hem davet sorumluluğum hem de bir büyüğüm olarak size hakkı tavsiye etmek benim için mühim bir görevdir...

Macit, on dokuz yirmi yaşlarındaki genç Hamza'nın kendisine anlatmaya başladığı şeyleri ilk anda kavrayamamıştı.

"Çocuk, senin yaşın kaç başın kaç? Daha düne kadar evimizin bahçesinde kısa donla geziyordun. Şimdi de gelmiş bana komşuluk hakkından davet sorumluluğumdan bahsediyorsun?

Ne davetiyesi?

Ne sorumluluğu?

Kim istedi böyle bir şeyi senden?

Ben ki günün dört vaktini camide cemaatle kılıyorum.

Allah bilir ya, sen sabah namazlarını bile kuşluk vaktinde kılıyorsundur. La havle..."

– Söyle bakalım Hamza'cığım. Ne anlatacaksın bana?

– Allah'a kulluk ve bunun gerekleriyle ilgili bir şeyler söyleyeceğim. Tevhid akidesiyle ilgili. Yani, dinin direği olan namazın dahi üzerine bina edildiği tevhid akidesi.

– O son dediğin neydi, neyle ilgili dedin?

– Tevhid akidesiyle, La ilahe illallah ile ilgili yani...

– Ha, tamam. Anlat yeğenim, dinliyorum.

– Macit abi. Biz tevhid kelimesini dile getirirken aynı anda bir takım yükümlülüklerin de altına giriyoruz. *"La ilahe illallah"* dedikten sonra aslında görev, sorumluluk ve haklarımız da yeni başlıyor. Yapmamız ya da kaçınmamız gereken amellerimiz daha da netleşmiş oluyor. Maalesef bugünkü durum bu açıdan içler acısıdır. İnsanlar *"La ilahe illallah"* demeyi, taraftarı oldukları bir futbol takımına tezahürat gibi anlıyorlar. Muslim olmak ile her hangi bir parti dernek üyesi olmak arasında fark görmüyorlar. Neticede hak ile batılı tam olarak tanıyamıyorlar, anlamıyorlar. Böyle olunca tevhid akidesinin gereği olan amellerin yerini şirk unsurları ve sayısız bidatler aldı. Dostlar ve düşmanlar menfaatlere hevaya ve dünyevî emellere göre belirlenmeye başladı. Oysa Muslimin dostu da düşmanı da bellidir. Bunun tanımını ve sınırlarını da Rabbimiz belirlemiştir.

– Yeğenim din dediğimiz Allah ile kul arasındayken güzel (!). Diyorsun ki insanlar arasındaki sevgi ve buğz için dini kullanalım, öyle mi? Oysa benim bildiğim şudur ki: Din birleştirici ve bütünleştiricidir. Sen ise dini, insanlar arasında ayrıştırıcılığın ve bölücülüğün vasıtası yapmaya gayret ediyorsun. E öyle olur mu Hamza, kim öğretiyor yeğenim bunları sana. Hem babanın haberi var mı bunları sağda solda konuştuğundan?

– Abi. Allah'ın dini ile ilgili temel meselelerde mantığa göre değil, Kur'ân ve sünnete göre davranmamız gerekir. Babamın haberi şöyle var... Bu anlattıklarımı ona da söylüyorum. Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'ân-ı Kerim'de insanlara hitap ederken bir çok farklı sıfatlar kullanmaktadır.

"Ey insanlar!"

"Ey müminler!"

"Ey kâfirler!"

"Ey münafıklar!"

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz de Hristiyanlarla, Yahudilerle ve müşriklerle münasebetlerde aynı sıfatları kullanmıştır. Sizin dediğiniz gibi bu durum bölücülüğe, ayrıştırıcılığa değil, bilakis büyük bir rahmete ve hikmete vesile olur. Evet İslam muvahhidlerin dışındaki tüm insanları ötekileştirir. Bu, tevhid akidesinin tabii

sonucudur. İslam'ın dışındaki din ve ideolojilerde de benzer tutumlar vardır. Hatta belli bir coğrafî bölgeyi tanımlamak için dahi yeryüzünde yüz seksen bilmem kaç tane ülke ismi vardır. Bir halk, bir topluluk kendisini milliyetine göre ya da kabul ettikleri ortak değerlere göre tanımlar, kendi dışındakileri de farklı sıfatlarla ötekileştirir. Muslimler için de bu böyledir. Tevhid akidesine göre yerimizi ve konumumuzu netleştirdikten sonra diğer insanlarla ilişkilerimizi de sağlam bir temele oturtmamız gerekecektir. Buna, dostluk ve düşmanlık edeceğimiz, etmemiz gereken kimseler ve ülkeler de dahildir.

– Senin anlattıklarına bakılırsa Amerika ile savaş ilan etmemiz gerekiyor!

– Amerika'ya gitmeden önce Amerika'yı ve içimizdeki Amerikalıları tanımalıyız. Nasıl ki şeytan, insanın damarlarındaki kan gibi vücudumuzda dolaşıyorsa dünya küfrünün önderi konumundaki Amerika da her ülkedeki yerli işbirlikçileri vasıtasıyla tüm yeryüzüne hem batıl ideolojileri hem de zulümlerini yaymıştır. Amerika ve onun gibi dünyanın diğer küfür güçleri ile işbirliği yapan yerli tağutların İslam'a ve Muslimlere yaptıkları ihanetleri görmemiz gerekir. Bunları görelim ve bilelim ki sonu cehennemin gayya kuyularında biten duble yollara sapmadan sırat-ı mustakim üzere sebat edebilelim. Hakikatte kimin dost kimin düşman olduğunu da açıkça görelim. Biz Muslimlerin dostu Allah'tır *subhanehu ve teâlâ*, Rasûlullah'tır *sallallahu aleyhi ve sellem* ve müminlerdir.

– Ben de Muslimim elhamdulillah. Fakat şu söylediklerinden sonra *"düşmanlarımız da bütün yeryüzü halkıdır."* demezsin diye temennide bulunacaktım neredeyse, yeğenim.

– Yanılıyorsunuz Macit abi. İslam'ın bizden istediği şudur. Allah'a şirk koşan beşeri ideolojiler ile bâtıl sistemlerin başındaki müşriklerin heva ve heveslerine uymamak ve bu kâfirlere itaat etmemek. "Muslim" kisvesiyle arz-ı endam eyleyen zalim ve kâfirlere asla meyletmemek. Allah'ın adını dillerinden düşürmedikleri hâlde demokratik (şirk) sistemini ayakta tutan Allah düşmanlarına sevgi beslememek. Şeytana, göbeğini çatlatırcasına şuh kahkahalar attıran çağdaş bidatler icat etmemek. Söz ve amellerinde kâfirlere benzememek. Hepimiz aynı hamurla yoğrulmuşuz diye kâfir, müşrik ve gizli açık İslam düşmanlarına velayetimizi, yani sevgi ve dostluğumuzu vermemek. İşte biz bunlarla emrolunmuşuz. Tüm bunları yeri geldiğinde dilimizle de, davranışlarımızla da açık bir şekilde ortaya koymamız gerekir. Bir kimse, içinde bulunduğu küfür toplumu arasında dinini açığa vuramıyorsa dinini de yaşayamıyor demektir. Çünkü kendisinin küfrüne sebep olabilecek şeylerden korunabilmek için onlara karşı düşmanlığını net olarak açığa vurup onlardan uzaklaşmalıdır. Tam da bu nedenlerden ötürü Mekke müşrikleri Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem için: "Bizim

akıllarımızla alay ediyor, dinimizi ayıplıyor ve ilahlarımıza dil uzatıyor." diyorlardı. Şüphesiz ki en doğru yol Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem *rehberlik ettiği yoldur. Allah'ın vaadettikleriyle müjdelenmenin yegane yolu da budur.*

Bunları duymaktan rahatsız olmuştu Macit. Bu anlatılanları Hamza gibi bir *"çocuk"*tan dinlemek ona daha da sevimsiz gelmişti. Hamza'nın konuştuğu konu da keyfini kaçırmıştı.

Çocukluğunda oturdukları mahalledeki Hristiyan komşularını hatırladı. Çok da iyi bir komşulukları vardı onlarla. Macit şu an onları dahi *"kâfir"* olarak isimlendiremeyecek naiflikteydi.

"Ya, zaten kitapta onların vasıfları belirtilmiş. Âlimlerimiz de bunları biliyor. Ne gereği var bir de ben onları böyle aşağılayıcı (!) sıfatlarla çağırayım."

Durum böyleyken bu çocuk, evet bu çok bilmiş Hamza Efendi gelmiş, *"Allah"* diyen, namaz kılan, hayır hasenat yapan insanlara karşı tavır göstermemi salık veriyor. Olacak şey mi bu? Cık... cık... cık.

Bazı İslam beldelerine asker göndermiş olan batılı ülkelerin liderleriyle dostluk kuran alnı secdeli, ağzı dualı ve elleri tespihli liderlerimizden, reisimizden yüz çevirmek niye? Vardır mutlaka büyüklerimizin bir bildiği. Yani Muslim olmak için illa da ona buğz, buna düşmanlık etmek mi lazımmış... Yok efendim anayasa ve kanunlar İslam'a aykırıymış. Sana ne koçum! Sen önce okulunu bitirmeye bak. Ne uğraşıyorsun anlamadığın kanunlarla.

Kredilerde alışverişlerde faiz helal kılınmışmış, zina yasalarla serbest hâle getirilmişmiş... İyi de aslanım bunda yöneticilerimizin ne günahı var, Allah aşkına. Onlar şu an yanımızda hazır değiller diye gıybetlerini yapıp da günaha mı gireyim, tövbe estağfurullah. Demek istediğim şu ki, bugün bütün dünyada işler bu minvalde yürüyor. Dünyadan kopuk mu yaşayalım? Böyle bir şekilde millet olarak, ülke olarak yaşamamız mümkün mü? Allah'ın kitabı başımız gözümüz üstüne. Hayatın gerçeklerini de göz ardı etmemek gerek elbette.

Ben ki şu yaşıma geldim abdestsiz olarak Kur'ân'a dokunmuş veya caminin bahçesinden geçmiş değilim. "La ilahe illallah" başımızın tacıdır. Ama yeğenim bunu camide, namazlarda söylemek beni daha çok rahatlatıyor. La ilahe illallah'ın sokaklarda, çarşılarda, fabrikalarda, kışlada, evde, devlet kurumlarında ne işi var? Din ile siyaset birbiriyle uyuşmaz, değil mi ama?

Allah'a şükür, ibadetlerimizi yapıyoruz, zikirlerimize devam ediyoruz, hamd olsun (!) artık gönül rahatlığıyla oyumuzu da verebileceğiz... Ee... ufak tefek günahlarımız olsa da Allah affetsin. Ne diyelim. Kusur bizden, mağfiret Allah'tan.

Bugüne kadar dostça, kardeşçe, beraberce yaşadığımız her dinden, her ideolojiden

insanlarla şu saatten sonra düşman mı olayım? Hayır, hayır. Böyle bir şey mümkün değil.

Bu çocuk, bu çocuk kesinlikle çıldırmış olmalı. Onun söylediklerini bugüne kadar hiçbir hoca bu şekilde anlatmadı. Cami cemaatinden olan arkadaşlarımdan da böyle düşünen kimse yok.

Buğz edip düşman bellediğim; malımı gasp edendir, bana yan bakandır, canıma kast edendir, vatanıma göz dikendir, namusuma el uzatandır... Bunlardan başkasına buğzetmek haramdır, haram.

Düşman dediğin bunlar olur. Başkada düşman var mıymış ki durduk yerde türlü türlü düşmanlar üretelim.

Bu söylenenler dost ve düşman tanımı değil. Olsa olsa yeni bir din icadıdır.

Evet. Kesinlikle doğru. Yeni bir din! Biz böyle bir dini ilk kez duyuyoruz. Çocukluğumuzda büyüklerimizden de böyle bir şey işitmedik, okuldaki öğretmenlerimizden de.

Hatta... Ah! Vallahülazim dilim de varmıyor ki söyleyeyim. Bu, belki de kıyamet alâmetlerindendir. Alâmetlerin büyüklerinin ilki de olabilir. Aman Allah'ım! Bari diğer alâmetleri zuhur etmeden çocuklarımın mürüvvetini göreydim. O vakte kadar işleri de yola koyuverirdim.

Hamza.

Nasıl da düşman gibi bakıyordu bana. Kendisi farkettirmemeye çalışıyordu ama, benden kaçar mı?

Kıyamet alâmeti!

...

Davetçi

Kalın çerçeveli gözlüğünün ardından büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu Muharrem. Böyle bir şeyler duymamıştı şimdiye kadar. Altı kişilik kompartımandaki herkes gibi o da merakla kulak veriyordu konuşulanlara. Konuşanın sakallı olması ilk anda pek antipatik gelmişti ona. *"Hah! Buldu birkaç gariban yurttaş hemen tekkeye çorba içmeye davet edecek. Sonra da o kapitalist şıh efendinin köşkünde özgür ruhlarını kurban ettirecek şu zavallıların. Gerici!"*

Evet. Böyle düşünüyordu Muharrem. Oldum olası hiç hazzetmezdi sakallılardan. Sakallı derken istisnalar da var tabi. Hoşlanmadığı *"çember"* sakallılardı. Yoksa keçi sakallı, puan sakallı, dük sakallı veya filozof sakallılar ona göre modern ve saygın insanlardı. Sonuçta kıldı, tüydü ama düşüncesinin ve yaşam tarzının şeklî bir yansımasıydı sakal. Nedense sakallı birilerine rast geldi mi aklına hemen şıhlar gelirdi. Din adına toplumun malını ve emeğini sömürdüklerine inandığından dolayı onlara karşı büyük bir hınç besliyordu.

Sadece kendisinin ve kendisi gibi düşünenlerin böyle bir saçmalığın ve sömürünün karşısında durduklarını düşünüyordu Muharrem.

Saatler ilerledikçe karşı koltuğun en solunda oturan ve kendisini *"Yavuz"* olarak tanıtan sakallı gencin anlattıkları hoşuna gidiyordu. Engelleyemediği bir ilgiyle delikanlıyı dinlerken eliyle buğulanan camı silmeye başladı. Sonra da konuşulanlar hiç mi hiç ilgisini çekmiyormuş ve konuşanı dinlemiyormuş gibi camdan dışarıyı seyretmeye ...

Geceden beri yağan aralıksız kar âdeta toprak üşümesin diye serilen bembeyaz bir battaniye gibiydi. Kar battaniyesi.

Tam karşısında oturan yaşlı adam Yavuz'a doğru hafifçe eğilerek kısık sesle:

– Hoca, sana bir şey sormak istiyorum.

– Ben hoca değilim bey amca...

Bunu söylerken parlak gözleriyle yaşlı adama yöneltti bakışlarını. İçtenliği, gözlerinin akına gömülmüş bir çift siyah akik gibi olan göz bebeklerinden okunuyordu Yavuz'un:

– ... Ama bildiğim bir şey ise memnuniyetle cevaplarım.

– Olsun, hocalar bile senin kadar bilmez. Amma sana acıyorum molla efendi oğlum...

– Ne münasebet, nerden aklına böyle bir şey geldi bey amca?

– Doğrusu senin söylediklerin güzel şeylerdir. Fakat bunları her yerde söyleme molla efendi.

– Allah'ın dinini Allah'ın kullarından gizlemek Allah katında en büyük cürümlerdendir. Bunları bilmen lazım, değil mi amca?

– Haklısın. Amma her doğru her yerde söylenmez. Bunu anlatmak istedim yani... Yoksa onu ben de biliyorum.

Yaşlı adamın ürkek tavrı kompartımandaki diğer yolcuları da etkilemişti. Dışarıdaki soğuk rüzgâr kompartımana dolmuş da kompartıman buzhaneye dönmüştü sanki. Diğer yolcular da Yavuz'un konuşmasındaki tehlikeyi (!) henüz fark etmişler gibi bir tedirginlik hissetmeye başlamışlardı.

Muharrem de bu olanları gözlemliyor, Yavuz'un ne yapacağını merak ediyordu. Yaşlı adamın söylediği birkaç cümleden sonra ortamın buz kesmesine o da epey bozulmuştu. İnsanlar durduk yere kendi kendilerini hapseden yüksek duvarlar örüyorlardı işte. Acaba bu yaşlı adam geçmişte bir travma yaşamış olabilir miydi? Kim bilir, belki de kafasında onlarca dipçik darbesinin izleri vardır. Yediği dipçik darbelerinin ağrıları dinmiş, yaraları iyileşmişti belki ama yüreğine işleyen korkuyu şu yaşına kadar taşıyordu hâlâ. Hem de büyüterek. Sadece kendisiyle de sınırlı kalmıyordu. Yanında ve çevresinde kimler varsa onlara da sirayet ettirecek ölçüde büyük bir korkuydu yaşlı adamdaki. Bu psikolojiden kurtulmalıydı insanlar. Önceki kuşaklardan aktarılan sinmişlikten sıyrılmalıydı yeni nesiller.

– Ben de diyorum ki, demirden korksaydım trene binmezdim bey amca!

Yavuz'du konuşan. Muharrem'i daldığı düşüncelerden koparan bu sözler düşündükleriyle örtüştüğü için hoşuna da gitmişti.

– Davamız Allah'ın davasıdır. Bu ûsül de Rasûlullah'ın menhecidir, onun yoludur. Benim bu anlattıklarımın çok daha fazlasını çok azgın bir toplumun içinde emrolunduğu gibi açıkça tebliğ etmiş bir Peygamberdir örneğimiz. Tevhid davası uğruna başımıza bir şey gelecekse de, yüce Allah'tan yardım diler ve bunu büyük bir şeref olarak görürüz.

Yavuz'un yanında oturan ve yolculuğun başından beri onu dikkatle dinleyen genç adam sırası gelmiş gibi söze girdi:

– Arkadaş çok haklı. Boş davalar uğruna millet neler çekiyor, her gün görüyoruz. İslam davası olmadığından emin olduğum değişik fikirler ve ideolojiler için hayatları mahvolanlar var. Yani ben de şaşırıyorum. Bir insan aynı anda nasıl hem Muslim hem Amerikancı ya da aynı anda hem Muslim hem sosyalist olabiliyormuş?

Esefle derin bir iç geçirdikten sonra:

– Demin arkadaş da söyledi. İşte bu insanlar bir de Muslimiz diyorlar... Yani kime sorsan bunu söylüyor ama, ne bileyim, bana tuhaf geliyor bu vaziyet.

Yolculardan orta yaşlı olanı, genç adama yönelerek ılık bir ses tonuyla:

– Tevbe de, yeğenim, öyle konuşmak iyi değil

– İyi de dayı, hani Nasreddin Hoca'nın hikayesi gibi bir durum var ortada. Hoca, kasaptan iki kilo et alıp sabah erkenden eve yollamış, hanımı güzel bir yemek yapsın diye. O gün komşu kadınlar misafirliğe gelmesin mi? Hoca'nın hanımı da eti pişirip hep beraber yemişler. Nasıl olsa akşam ziyafet var diye gün boyu aç gezen Hoca eve döndüğünde hemen sofranın kurulmasını istemiş. Hanımı, Hoca kızmasın diye: *"Hoca Hoca... Senin gönderdiğin eti kedi yedi!"*deyivermiş. Hoca şaşırmış buna, inanmamış tabi. Hemen kediyi alıp tartmış. Kedi tam iki kilo çekiyor. Sonra da öfkeli öfkeli söylenmeye başlamış: *"Yahu eti kedi yediyse kedi nerede?"*... İşte bizim Muslimliğimiz da tıpkı bu hikâyedeki gibidir. Eğer *'Muslimlığımız'* buysa İslam nerde? Arkadaşın dediği gibi, İslam'dan yüz çevirenler, bayrağının gölgesine sığındığı Haçlıların dostu yoldaşı olmuş yani. Lakin İslam nerede, işte cevap bekleyen soru budur.

Belli ki Yavuz'un İslam davasına bağlılık konusunda demin söyledikleri kompartımandaki soğuk havayı dağıtmıştı. Bu genç adamın kavrayışından da memnun kalmıştı. Yol uzun, vakit de boldu. Öyleyse devam etmeliydi.

– Bozguncular ve inkârcılar her zaman tevhid davetinin önünü kesmeye çalışmışlardır. Bazılarının kalplerinde korku tortuları birikmiş, kimileri akıl ve heva girdabında boğulmuş, kimileri de dünya ve ahirette hiçbir faydası olmayan küfür davasının peşinde oyalanmaktadır. Tevhid davası âdeta okyanuslarda yol alan cankurtaran gemisi gibidir. Ona yönelen, ona ulaşan kurtuluşa ermiştir. Suyun yüzeyindeki kabuklar ve çer çöp bu gemiyi durduramaz. Öyleyse hepimiz şunu düşünmeli ve şu soruya dürüstçe cevap vermeliyiz:

"Ben neredeyim? Suyun yüzeyindeki köpük ve kabuk muyum yoksa geminin içerisinde bulunan, kurtuluşa ermiş has yolculardan mıyım?"

Nerede bulunduğumuza dikkat edelim. Güvertede veya kamarada olmamız çok da önemli değil. Yeter ki geminin içinde olalım, asıl mesele budur.

Yaşlı adam bunları dinlemekten hoşnut olmadığını saklamaya gerek duymuyordu artık:

– Her şeyin başı huzurdur hoca. Güzel vaaz veriyorsun amma biz Peygamber devrindeki müşriklerden değiliz ki, tevbe sümme haşa!

Durakladığında kısılı dudakları titriyordu ihtiyarın.

– Hamdolsun her sokak başında camilerimiz var, senin gibi hocalar vaaz veriyor, herşey serbest... Senin söylediklerin de hoştur ama ne bir şeyh bıraktın, ne bir parti ne de bir devlet. Kara patostan beter ettin billahi!

Muharrem dayanamadı, yaşlı adama bir şeyler anlatmak isteğiyle sözünü keserek

konuşmaya başladı.

– Bak amcacığım. Arkadaşın anlattıklarını dinlemeden önce İslam'ı şıh, tarikat ve particilik olarak tanımıştım. Son birkaç saattir anlattıklarından dolayı İslam hakkında biraz aydınlanmış oldum. Artık İslam ile particiliğin, şıhların ve sistemin işbirlikçisi sözde hocaların arasında büyük bir fark olduğunu anladım. Yani en azından İslam'ın böyle şeylerden uzak olduğunu kavramış oldum…

Muharrem, içinde yeşermeye başlayan tohumun çıtlamasını duyurmak istiyordu sanki. Yolculuğun başladığı andan beri anlattıklarına hep ilgisizmiş gibi görünen Muharrem'in bu çıkışı Yavuz'u çok sevindirmişti. Yavuz'la karşılaşması öncesine dek farklı bir inanca sahip olduğu halde, birkaç saatlik davet neticesinde şu zemheri soğukta sımsıcak eden hidayetin arılığıyla Muharrem'in zihni de berraklaşmaya başlamıştı. Artık kalın çerçeveli gözlüklerinin ardından baktığında iyi ile kötüyü net olarak görecek, uzaklar daha da yakınlaşacaktı.

Tren uzun bir tünelin içine girdiğinde lokomotif düdüğüyle beraber kompartman kapısı üst üste birkaç kez tıklandı. Yaşlı adam korkudan büzülmüş ve rengi atmış bir halde anlaşılır titrek bir sesle:

– A ha…Vallahi geldiler… Ben bir şey bilmiyorum ha!..

Kompartmandaki herkes biraz hayret biraz da acıma duygularıyla yaşlı adama bakarken kapı hızla açıldı. Üzerindeki demiryolcu üniformasıyla kapıda beliren tren kondüktörünün sesi doldurdu bu kez kompartmanın içini:

– Biletleer…Bilet kontrol!

İki Lira

Yine tutturamamıştı. İşte buydu şu ilkbahar mevsiminin en sevmediği yönü. Sabah hava serin diye, üzerine kışın giydiği montu geçirmişti mecburen. Ya şimdi? Utanmasa atletle dolaşacaktı. Geçen günlerde kısa kollu çıkıp da sırılsıklam eve döndüğünü hatırlayınca güldü kendi kendine.

Biraz ötede ikide bir annesinin pardesüsünü çekiştiren sarı saçlı kız, onun güldüğünü görünce dikkatli dikkatli bakmaya başladı. Selim hemen ciddi pozisyona geri dönmeliydi. *"Eee, ne de olsa kendi kendine gülüp konuşana iyi bakmazlar."* diye düşündü. Böyle söylerken dahi güldüğünün farkında değildi tabi!

– Aksaray arabası geçti mi delikanlı?

– Yok amca. Bilet vereyim mi?

– Biletim var, sağol.

Selim, biletçiyle kır saçlı, göbekli adamın konuşmasına kulak kabarttı. *"Acaba ben de Beyazıt arabasını sorsam mı?"* diye aklından geçirse de vazgeçti. *"Birazdan gelir inşaallah"* dedi. Kendi dünyasına döndü yeniden.

"Bugün işler hiç iyi değil. Bir esnaf bile ödeme yapmadı. Hep bir hafta-on gün sonraya ertelediler! Beyazıt'taki Kadir Dayı da boş çevirirse yandığımızın resmidir."

Gayriihtiyari cebini yokladı. İki lirası vardı. Bu parayla minibüse atlayıp gidebilirdi ama sabahtan beri aç dolaşıyordu. *"Bir şeyler atıştırmak için parayı tutmalı, otobüsü bekleyip kartı kullanmalı"* dedi.

Yanında taşıdığı siyah renkli kalın poşet, şarj cihazı ve batarya doluydu. Sabah toptancıdan malzemeyi alıyor, akşama kadar dükkanları gezerek malı bitiriyordu. *"Hamdolsun satış var, bir de ödeme olsa!"* dedi kendi kendine. Kendisini düşündüğü yoktu Selim'in. O bir şekilde idare ederdi. Ama annesinin Eskişehir'deki evinin kirası onu çok sıkıntıya sokuyordu.

Burada tam dokuz kişi bir dairede kalıyorlardı. O yüzden kira onun için büyük bir sorun değildi. Gerçi daire de daire olmaktan çıkmıştı ama sabır! Biraz para biriktirip dükkan kiralayabilirse orada yatıp kalkardı artık.

Hem Ahmet'i de yanına alırdı. Zavallı çocuk, daha bir hafta olmamıştı bekar evine geleli. Kur'ân kursunu okuduğu sırada babası iflas etmiş, o da kursu bırakıp İstanbul'a gelmişti. Akrabası burada kalıyor diye Selimler'in dairesine gelmişti ama durumu hiç iyi değildi! Selim'e göre ise sanki Ahmet gelince kömürlüğe bir altın düşmüştü.

Yemeklerden sonra çay içerken sürekli bir şeyler anlatmaya çalışıyordu Ahmet.

"Allah, diyordu ama nasıl bir Allah? Hayret! Şimdiye kadar kendisi de dahil olmak üzere evdeki herkese 'Bana Allah'ı anlat' denilse aşağı yukarı şöyle bir cevap çıkardı: 'Bizi, dünyadaki her şeyi yaratan, yağmuru yağdıran, Güneş'i doğudan doğurup, batıdan batıran...' Sonra? Ne sonrası!? İşte bu, hem daha ne olsun..." Allah buydu onların nazarında.

Evet, evet! O akşamı çok iyi hatırlıyordu. Selim gazete okurken Ahmet diğerleriyle muhabbet ediyordu da birden *"Allah nedir?"* diye soruvermişti onlara. *"Bilmeyecek ne var, böyle basit soru mu olurmuş?"* dercesine etrafındakiler gülmüşlerdi ona. Ama o ısrar etti. Cevap tıpkı demin Selim'in söylediği gibiydi. Zaten başka ne olabilirdi ki?

Ama Ahmet bir başladı anlatmaya! Aman Allah'ım! Senin ne kadar çok ismin ne kadar çok sıfatın varmış! Ve biz hiç birini bilmiyormuşuz! Utanmıştı Selim. Burnu okuduğu gazetenin sayfasına değecek kadar gömdü başını. Ya Ahmet onu da görüp sorsa Allah'ı? Gözleri gazete okuyormuş gibi bir sağa bir sola doğru egzersiz yaparken kulakları pür dikkat Ahmet'teydi.

– Allah Alim'dir. Her şeyi bilir. Gaybı O'ndan başkası bilemez. Semî' ve Basîr'dir. Herşeyi işitir ve görür. Dilediğini yapmaya gücü yeten tek ilah O'dur. O Kadir'dir. O...

– Hemşerim! Ne tarafa!

Selim etrafa bakındı. Başkasına değil ona sesleniyorlardı. Beyaz bir şahin, otobüs durağına yanaşmış, şoför koltuğundaki adam konuşuyordu.

– Beyazıt'a, dedi Selim kısık bir sesle.

– İstersen gel. Yakınlara bir yere bırakırız.

– Eyvallah abi, sağol!

Poşetini zar zor sıkıştırdıktan sonra diğer kapıdan arka koltuğa oturdu. O sırada fark etti. Duraktaki kır saçlı adamın yokluğunu. Hayret! Otobüse bindiğini nasıl da fark etmemişti. *"Çok dalmışım."* dedi kendi kendine. Sarı saçlı kız hala annesini çekiştiriyordu. Arka camdan gülerek baktı ona Selim. Kız yine dikkatli dikkatli gözlerini dikti.

– Teşekkür ederim.

– Önemli değil. Yükün biraz ağır gibiydi, otobüste sıkıntı çekersin. Kimi otobüs şoförleri yolcunun poşetini çantasını sırtında taşıyormuş gibi huysuzlanıyorlar, çok gördük böylelerini... Bir de mübarek cuma günü sevaba girelim, dedik.

– Allah razı olsun.

Ön koltukta oturan adam hiç konuşmuyordu. Hatta Selim'e bakmamıştı bile. Biraz öne doğru eğilip ayakkabısının bağcığı ile uğraşmasa yüzünü bile göremeyecekti belki. Hafif sakallı gözlüklü bir adam. Yok yok! Sadece gözlüklü değil! Çok kalın

gözlüklü bir adam!

Kimseden ses çıkmayınca kaldığı yerden düşüncelere daldı yine Selim. Ahmet başka şeyler de anlatmıştı ama şimdi bir türlü aklına gelmiyordu. Daha bir çok vasfı vardı Allah'ın. Ne kadar utanmıştı? Hergün beş vakit namaz emrine icabet ettiği Allah'ı tanımıyordu! Halbuki Selim'e *"Müşterilerinin nasıl olduklarını anlat"* deseler tek tek söylerdi, kim nasıl diye! Kim iyi kim kötü, kim sözünün eri, kim dubaracı... Ve daha başka nice şeyler! *"Eee! İşin ucunda mal ve menfaaat olunca tanırsın tabi"* dedi ama bu düşüncesinden dolayı hemen yüzü kızardı.

Karnı açlıktan guruldayınca eli cebine gitti. Gülümsedi: *"Hem iki lirayı harcamamış hem de kartını kullanmamıştı, ne güzel!"*

Öndekiler ne kendi aralarında ne de onunla konuşuyorlardı. Trafik de vardı. Bu şekilde yolculuk biraz zor geçecek gibi gözüküyordu. *"En iyisi biraz muhabbet etmek."* diye düşündü Selim:

– Nerelisiniz abi?

– Konyalıyız, ya sen?

– Eskişehir, yakın sayılır.

– Evet, evet. Bir kaç defa gitmişliğim var oraya. Sen geldin mi Konya'ya hiç?

– Hayır.

– Bir gün uğramaya çalış. Çok büyük zatlar var. Ellerinden öper, hayır dualarını alırsın.

– Büyük zat derken?!

– *"Büyük zat"* diye ben demiyorum. Herkes söylüyor. Kerametlerine çok şahit olunmuş. Biz de imkân buldukça gider tevbe alırız.

– Tevbe almak mı?!

– He he, tevbe! Elinden tuttun mu mübareğin, anandan yeni doğmuş gibi oluyorsun. Elini bıraktın mı kuş gibi hafifliyorsun!

Selim'in alnı soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Evet! Şimdi biraz evvel hatırlayamadığı şey aklına gelmişti. Ahmet Allah'ı anlatmaya şöyle devam etmişti:

"O Tevvab'tır. Yani tevbeleri kabul eden sadece O'dur. Ama günümüzde insanoğlu kendisi günaha girmeden yaşayamazken, başkalarına tevbe dağıtmaya çalışıyor. Böyle bir şey olsaydı buna en layık insanlar Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ve ashabı olurdu. Ama onlar bile sabahlara kadar kendileri için Allah'a yalvarıp istiğfar dilemekten başka bir şey yapmamışlardır. Hatta sahabeden bazıları günah işlemiş, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Allah onları affedinceye kadar onlarla konuşmamıştır. Şimdi ise kendilerine evliya, şeyh diyenler, papazların günah

çıkarttıkları gibi tevbe dağıtıyorlar."

Araç sürücüsünün sözü düşüncelerinden sıyrıldı Selim.

– Yolumuzun üzerinde birçok otobüs durağı var. Böyle senin gibi eli yüzü düzgün kimseleri aracımıza davet ediyoruz.

O ana kadar önünden başka hiç bir yere bakmayan kalın gözlüklü adam aniden Selim'e doğru döndü. Gerçekten de eli yüzü düzgün müymüş diye kontrol ediyordu sanki.

Şoför gözlüklü adamı işaret ederek devam etti.

– Bu zat, Şeyhimiz efendimizin şehrimizdeki halifesidir. Konya'ya kadar gidemeyenler günahlar içinde yaşamasınlar diye buralara yardımcılarını göndermiş mübarek! Aracımıza aldığımız herkese tevbe veriyor öyle uğurluyoruz.

Korna sesleri, kulakları sağır, zihinleri ise bulandıracak hâle gelmişti. Ama şu anda Selim'in kalbinin atışının sesini insanlar duyabilselerdi, herhâlde bütün sesleri bastırabileceğine şahit olurlardı.

Gömleği terden ıslanmış, sırtına yapışmıştı âdeta. Farkında olmadan bir eli ile poşetini sımsıkı tutmuş, diğer elini ise cebine sokmuştu. *"Bunlara ne demeli acaba?"* diye düşünüyordu. *"Ah keşke Ahmed'in anlattıklarını daha iyi dinleseymişim."* diye hayıflanıyordu.

Kalın gözlüklü adam bir daha döndü ve işte o andan sonra her şey bulanıklaştı. Sadece adamın elinin kendisine doğru uzandığını hayal meyal hatırlıyordu.

Selim gözlerini hafifçe araladı. Dikkatini çeken ilk şey trafik lambasındaki kırmızı ışık ve ışıkta bekleyen, arabaların camlarını silmek için ayak parmakları üzerine dikilen ufak tefek çocuk oldu.

Zihnini toparlıyordu yavaş yavaş. Ne olmuştu? Şu an neredeydi? Etrafını bir daha kontrol etti. Sırtını bir ağaca yaslamış, çimenlerin üzerine ayaklarını uzatmıştı. Yolun karşısına bakınca beyaz şahini hatırladı. Evet! Şu karşıdaki büyük marketin önünde trafik sıkışmışken o sırada el uzanmıştı ona! Demek buraya kadar kaçmış, uzaklaşmıştı. *"Çok şükür!"* dedi.

Bir anda zihninde şimşekler çaktı. Eli hemen cebine gitti. Yoktu, yoktu! İki lirası yoktu! Neredeyse sevinçten zıplayacaktı. Şimdi bütün taşlar yerli yerine oturmuştu. Elini uzattığında hızlıca iki lirayı adamın eline sıkıştırmış ve arabadan hemen inmişti. İşte şimdi kuş gibi hafiflediğini hissetti.

Trafik lambası yeşile döndü. Bir arabanın camı hafifçe aralandı. Camı silen çocuğun eline yuvarlak iki metal parçası yuvarlandı. Ufak kavruk suratta ışıldayan gözlere, gülümsemeyle ortaya çıkan dişlerin parıltısı eşlik etti.

"Allah'ı tanımak... Evet, Allah'ı daha iyi tanımalı" diye mırıldandı.

Seccadeli Zerdüştler

Yedi adımlık bahçede volta saati. Bahçe dememe bakmayın. İçindeki suyun tamamen boşaltıldığı, en az sekiz metre derinliğindeki havuza benzer bir kuyu gibidir bu bahçe. Yukarıdan bakıp görebilme imkânınız olsa, kibrit kutusuna benzer geometrik bir şekil görürsünüz.

Her taraf beton. Beton her tarafta. Betonun olmadığı kapı, pencere gibi yerler dahi demir yığınlarıyla tahkim edilmiş. Başlar yukarıya doğru kaldırıldığında, dikdörtgen biçimindeki dört duvarın çerçevelediği gökyüzünde bazen salınan, bazen de birbirlerini kovalıyormuş gibi hızla yürüyen bulutlara seyre dalar gözler. *"Uzak"* olarak görebildiği şey gündüz bulutlar, gece de yıldızlardır mahpusun. Bir de uçaklar geçer, bulutlarla kucaklaşa kucaklaşa akıp giderler bir sinek boyunda görünerek.

Kumrular, kargalar, serçeler... Hayat devam ediyor dercesine kâh daire şeklinde, kâh kavisler çizerek keşif yapıyormuşçasına dönüp dolaşırlar buralarda. Hele serçeler... Vefalıdır serçe. Mevsim mevsim göçmez bir yere. Hep yakınındadır insanın. İnsanların bulunduğu her yerdeler. Mahpusun dış dünyası şu dört duvarın çerçevelediği gökyüzüdür işte. Hem dış dünyaya açılmak hem de voltalamak için bu beton bahçeye çıkılır. Her adımla, akıp giden zamanı törpüleyen voltalar...

Ah şu adımlar... Aynı yönde sekizincisini ve saymaya gerek duymayacağı kadar atabileceği adımlarla mesela bir ilim meclisine yönelmiş olmayı isteyen mahpusun önüne sekiz metre yüksekliğindeki duvar çıkar. Arzın herhangi bir yerinde siyah bayrakların gölgesinde yükselen tehlil ve tekbir sesleri, Muslim mahpusun yüreğini cennet bahçesine çevirir bir anda. Serin sevinç gözyaşlarıyla beraber, kalpleri çatlatacak bir hasret kuşatır benliğini Muslimin. Özlemi, sevgisi ve dualarıyla hep o yerdedir artık, ümidini de çoğaltarak.

Hapishane de olsa Muslimin bulunduğu her yer güzelleşir. Bu hapishanedeki koğuşların en kalabalık olanı üç kişiliktir. Bu sebeple hücre diye isimlendirilir mahpuslar arasında.

Bu hücrelerden birinde Amedî mahlasıyla şiirler yazan Selahaddin ve arkadaşları var. Küfrün her rengini fâş edip maskelerini düşüren ve Muslimlerin duygularını coşturan öyle güzel şiirleri vardır ki, birçoğu neşid olmuş, dilden dile dolaşmakta Şair Amedî'nin. O derece damardan ve ümmettendir şiirleri.

Oğuz, hem bu hücredeki Muslimlerin hem de görüp görüşebildiği diğer Muslimlerin moral kaynağıdır. Engin yürekli iyimserliğini, temas ettiği herkese bulaştırır. Ümit ve sevincin çoğalmasına katkıda bulunur bu hüzün ve hasret mekânında.

– Biz Karadenizliler fıkra okumayız, kendimiz üretiriz...

Yaşanmış öyle sıradışı hadiseler anlatırdı ki, tüm bunları derleyip bir araya getirse belki de birkaç tuğla kalınlığında, bir "İbretli Hikayeler" külliyatı çıkarabilirdi hiç zorlanmadan.

– Yok abi ya! El-Vehhab ve El-Kerim Rabbimizin, genişliği yer ve gökler kadar olan cennetlere çağrısına icabet etmekle meşgulüz. Hem, basireti körelmemiş insanlar için her gün şahit oldukları onca ibretlik hadise var. Hani nerede ibret alanlar?

Bir de Zahid var hücrede. Medresede olması gereken bir ilim talebesi. Lakin tevhid daveti yaptığı için zorluk ve darlık mekânını medreseye çevirmeye mecbur bırakılmış. Genç Zahid, ismiyle müsemma bir çocuk. Şu yaşında hem zahid hem de abid. Melekleri hatırlatan bir hayatı var. Ne zaman yer, ne zaman içer, günde gecede ne kadar uyur; hücre arkadaşları dahi tam olarak bilmezler. Zühdünün doğal neticelerinden birisi de, ortaya yakın kısa boylu olmasına rağmen, zayıflıktan ötürü biraz daha uzun boylu görünmesidir.

İslamî davadan dolayı mahpus olan bu Muslimler için günlük hayat genellikle gecenin son ucunda başlar. Hapishane, tembelliğe çok elverişli bir mekândır. Bunun farkında olan Muslimler da her dakikayı mevcut şartlarda mümkün olabilecek en verimli bir şekilde hayırlı uğraşlarla geçirmeye çalışırlar.

Gardiyanlar, sabah ve akşam birer kez olmak üzere günde iki kez hücrelere girerek sayım yaparlar. Ellerindeki "mevcut tablosu"na bakarak hücrelerdeki mahpus sayısını teyit ettikleri sayım sırasında bahçe kapısını da açmış oluyorlar.

Coğrafya ilminin bir rivayetine göre, yeryüzünün toplam yüz ölçümü yüz kırk dokuz milyon kilometrekare imiş. İşte şu kadar kilometrekarede özgürce gezip dolaşmak hakkından mahrum bırakılarak üç beş metre kareye sıkış tıkış bir şekilde atılmış olan birkaç Muslim de, bu beton hücrenin beton bahçesine çıkarak temiz hava alıp yürüyüş yaparlar... Tek yönde ve en uzunu yedi adımlık voltalar.

Yüz kırk dokuz milyon kilometrekareden, tuğyan ehlinin zulümleri sonucu, paylarına düşen 15-20 metrekarelik beton bahçede voltaya çıkan Muslimlerden şair Amedî bir ara voltayı kesip aniden durdu olduğu yerde. Uzunca bir süredir boş olan bitişik hücreden gelen bazı sesler duymuştu şair Amedî. Bulundukları hücre ile karşı konumdaki komşu hücre arasında yirmi santim kalınlığında ve en az sekiz metre yüksekliğinde bir duvar, duvarın üzerinde de bir metre boyunda helezonik tel örgü var. Her iki hücre de bahçe komşusu sayılır. Komşular arasında herhangi bir iletişim ihtiyacı olduğunda birbirlerine ya *"Komşu!"* diye seslenirler ya da hücre numaralarıyla çağırırlar.

Şair Amedî'nin durup dikkat kesildiğini gören Oğuz ve Zahid de birkaç adım sonra

durup karşı hücreden gelen seslere odaklandılar.

Bu tür durumlarda her bir tutsak Muslimin aklına ilk anda "Yeni gelen mahpuslar, Muslim kardeşlerimiz midir acaba?" Önce güçlü bir endişe, sonrasındaysa bastırılamaz bir merak dürtüsüyle bu ihtimali netleştirmeye gayret ederler. Yeni gelenler Muslim ise eğer, peşinden cevabını bulması gereken başka sorular gelecektir.

Yeni mi tutuklanmışlardır?

Başka bir hapishaneden sevk mi olunmuşlar?

Sevk olunmuşlarsa kendi istekleriyle mi gelmişler yoksa sürgün olarak mı buraya sevk edilmişler? Geldikleri hapishanede maruz kaldıkları zulümlere direndikleri için palas pandıras paket mi edilmişler?

Böyle ihtimaller de var tabi. Fakat her şeyden önce yeni gelenlerin kim olduğu öğrenilmelidir.

Bu amaçla yeni komşularla iletişime geçmeyi kararlaştırdılar.

Hapishanelerde Muslimler ile İslam dışı ideolojik örgütler arasındaki münasebetler genellikle asgarî düzeydedir ve zorunlu hâllerde olur. Bu ilişki biçimindeki asıl maksat, iletişim kanallarının açık tutulmasıdır. Bu durum özellikle de Hücre tipi hapishaneler için geçerlidir.

Komşu hücrenin havalandırma bahçesini ayıran duvar, taştan ya da tuğladan örülmemiştir. Baştan başa perde beton dökülmüş. İnşa edilirken kalıpların karşılıklı olarak birbirlerine bağlandığı delikler, kalıplar söküldükten sonra açıkta kalmış. O delikleri de harçla doldurup kapatmaya çalışmışlar.

Ağır tecrit ve izolasyon şartları, mahpusları alternatif iletişim kanalları aramaya yöneltince biraz da ısrarlı arayışlar sonucu bu delikler ortaya çıkarılmış. Böylece hiç değilse bahçe komşularıyla iletişim kurabilecekleri bir gazoz kapağı çapındaki delikler, hayati öneme haiz iletişim kanalı oluvermiş. Bunun için de tabi delikteki kurumuş harç kalıntılarının tamamen temizlenmesi gerekecektir. En büyüğü bir gazoz kapağı çapında olan bu deliklerin gerçekte ne anlama geldiğini Hücre tipi hapishanelerde kalan mahpuslar bilebilir ancak.

Şair Amedî ile arkadaşlarının da aklına ilk olarak bu delikler geldi tabi. En zahmetsiz ve en hızlı iletişim kanalıydı bu. Evvela bilgilendirici bir pusula yazıp göndereceklerdi. Şair Amedî pusula yazarken Oğuz da kendine özgü bir yöntemle, Arapça bir neşid okuyarak yeni gelen komşularının verebileceği tepkiye göre kimliklerini öğrenmeye çalışıyordu.

-Exî ente hurrun wera'es-sudud... Exî ente hurrun bitilkel quyûd...

Bu arada şair Amedî de bilgi notunu yazmış, komşu bahçeye ulaştırmak için bir su bardağı boyundaki rulo hâline getirdiği eski bir gazetenin kenarına bir iple iliştirmişti.

– Oğuz abi, o güzel sesinle şunlara bir sesleniver.

– Yirmi beş! Yirmi beeş!

– ...

Komşulardan cevap gelmeyince Zahid bir hatırlatmada bulundu:

– Oğuz abi, bunlar yeniyse hücre numaralarını bilmiyorlardır.

– Doğru ya. Bir de öbür türlü deneyeyim bakalım.

– Komşu!.. Yeni gelenler... Komşu!..

Karşı hücredekilerden bu hitabı cevaplayan olmamıştı ama kendi aralarında bir şeyler konuştukları anlaşılıyordu.

Kendilerinin böyle yüksek sesle çağrılıyor olmasından belli ki telaşa kapılmışlar ve nasıl davranıp ne tür bir cevap verebileceklerini kestiremiyorlardı. Ürkekliklerinin henüz çok yeni olmalarından kaynaklandığını bilen Şair Amedî, hazırlayıp rulo halindeki topa iliştirdiği notu, son kez seslendikten sonra yeni gelenlerin bahçesine atmaya karar verdi.

– Komşu! Size bir pusula yazdık. Şimdi atacağım topun içinde... Geliyor!

Rulo şeklindeki top, tok bir sesle komşu bahçeye düştü.

– Komşu, top geldi mi?

– ...

– Komşu! O topun içinde bir not var, alıp okuyun!

Cılız bir ses duyuldu komşu hücreden:

– He, he... Gelmiş, gelmiş...

– Hele şükür. En azından bunlardan birisinin kulakları da duyuyormuş, dedi Oğuz.

Şair Amedî, komşularına duvarda açacakları deliğin yerini tarif etmişti. Yarım saate yakın süren bir uğraştan sonra deliği açarak kullanıma hazır hâle getirmişti Muslimler. Komşular da deliğin başında toplaşmış şaşkınlık ve merakla bundan sonra ne olacağını anlamaya çalışıyorlardı. Şair Amedî seslendi yeni gelenlere. Deliğin karşı ucunda meraklı bir çift göz belirdi.

– Merhaba arkadaşlar!

– Merhaba abi...

– Önce geçmiş olsun diyelim.

– Sağol abi, Allah razı olsun.

– Buralar pek hoş mekânlar değildir ama biz yine de hoş geldiniz demiş olalım.

– Hoşbulduk abi, sağ ol. Doğrudur, valla buralar hiç de hoş mekânlar değil yani.

– Arkadaşlar, yeni mi tutuklandınız yoksa başka hapishaneden sevk olarak mı

geldiniz?

– Sevk mi? Yok valla biz yeni yakalandık. Bugün sabah erkenden de bizi buraya getirdiler. Bize hapishane kapısında burası "F tipidir" dediler. Doğru mu abi, F tipi mi burası?

– Evet, burası F tipi. Anlaşılan sizi biraz korkutmak istemişler.

– ...

– Kaç kişisiniz hücrede?

– Biz burada üç kişiyiz. Ben varım, Nurettin arkadaş var ve Haris arkadaşımız var.

– Biz de bu hücrede üç kişiyiz. Benim adım Selahaddin. Diğer abiler de Oğuz ve Zahid Hoca. Bizler İslamî davadan dolayı yatıyoruz. Siz hangi sebepten alındınız?

Bu soruya cevap verip vermemekte bir süre tereddüt ettikten sonra:

– Valla bizleri de dil davasından tutukladılar.

Dil davası derken, Kürt milliyetçiliğiyle sosyalizmi harmanlayıp bir tür Baas ideolojisinden söz edildiğini Şair Amedî çok iyi biliyordu. Bu tür elemanlarla çok karşılaşıp, tartışmalar yaşandığından genel karakterlerini ve davranış biçimlerini gayet iyi öğrenmiş ve tabiri caizse bir bilim insanı hassasiyetiyle onların DNA şifrelerini çözüp arşivlemişti Şair Amedî. Bu sebeple dava mevzuuna hiç temas etmeden yeni komşularının ilk anda bazı zaruri ihtiyaçlarını karşılamaya çalışmak en doğrusuydu.

– Yeni gelmişsiniz. Şu anda acil ihtiyaçlarınız vardır. Biz bu arada bazı ihtiyaç malzemelerini hazırlayıp demin attığımız gibi bir topun içerisine koyup atarız size. Ama öncelikle bir çay içmek istersiniz değil mi?

Bu anda içeri çay servisi yapacak bir garsonu bekliyormuş gibi gayriihtiyari dönerek kapıya baktı karşıdaki genç.

– Çay mı? Valla çok iyi olur abi. Günlerdir çay içmedik, başımıza ağrı girdi çaysızlıktan.

Kendisiyle konuşan genç adamın ismini öğrenememişti henüz.

– Arkadaşlarını tanıttın, ama ismini söylemedin daha...

– He ya. Konuşmaya daldık kusura bakma. Benim adım Bestami.

– Peki Bestami. Malzemelerden önce size çay göndeririz.

– Tamam abi, sağolasın. Şey... Bu çay işini anlamadım. Gardiyanlarla mı göndereceksiniz?

– Yok yok. Gardiyanlar böyle şeyler yapmaz burada. Çayı bir pet şişe içine koyup, ağzını sıkıca kapattıktan sonra size atarız. Size seslendiğimizde bahçeye çıkıp pet şişeyi yere düşmeden tutmaya çalışın ki patlamasın.

– Anladım, tamam. Eeee... Selahattin abi, bir şey daha soracaktım.

– Sor bakalım Bestami.

– Sizde fazla seccade var mı acaba?

– Seccade mi?

– Evet abi, bize seccade lazım da...

Şair Amedî biraz şaşırmış olsa da Bestami'nin son talebi hoşuna gitmişti.

Üçünüz de namaz kılıyor musunuz?

– Valla birimiz, işte şu Haris arkadaş bazen kılıyor ama ben ve Nurettin devamlı kılıyoruz yani...

İlginç bir durumla karşı karşıyaydı Şair Amedî ve diğer Muslimler. Henüz birkaç ay öncesinde yakın hücrelerin birinde yaşanan olayı hatırladılar. Sırf namaz kılıyor diye kendi arkadaşlarını hırpalayarak hücreden atan böyle bir topluluğun içinde şu âna dek nasıl barınabilmiş bu gençler. Bunlar kendilerini profesyonel bir şekilde kamufle edebilecek kabiliyette de görünmüyorlardı. Öyleyse şahit oldukları bu vaziyet, içinde bulundukları topluluğun yeni politikasının ürünü olabilir diye düşündüler. Sırf Marks'la, Mao'yla halkın arasında tutunamayacağını öğrenen garson boy tağut ve şürekası, maksatlarına ulaşmak için belamî mollalar öncülüğünde dinî değerlere sarılıp istismar etmeye başlamışlar demek.

Tıpkı irtidad eden cumhuriyetin ilk kadrolarının yaptıkları gibi aziz İslam'ı, süflî emelleri için istismara yönelmişler ve bu işte oldukça profesyonelleştikleri de anlaşılıyordu. Aksi halde hapishaneye girdikleri ilk gün dahi namazı düşünebilen bu gençlerin, kendilerinden daha profesyonel ve nitelikli müşriklerden oluşan bir toplumun içinde yer bulmaları imkânsızdır.

Neyse.

"Bu gençlerde belki bir hayat emaresi olur da hakkı öğrenir ve hidayet bulurlar inşaallah" diye niyazda bulunup, uygun zamanlarda kendileriyle daha yakından ilgilenmeyi ve nasihat etmeyi kararlaştırdı Muslimler.

Komşuları geldikten kısa bir süre sonra, aynı davadan olan hapishanedeki örgütçü arkadaşları da onlarla irtibat kurdu. Birkaç hafta sonra da hapishanede daha eski olan birisi ile adı Haris olan arkadaşları karşılıklı olarak yer değiştirdiler. Haris'in yerine gelen Habreş, yeni olan gençlerden daha farklıydı. Konuşmaları daha politik ve âdetleri olduğu üzere daha sinsiceydi. Bunda Muslimler açısından herhangi bir problem yoktu tabi. Fakat Habreş, konuştuğunda cafcaflı sözlerle köşeli cümleler kurayım derken öyle gülünç hâllere düşüyordu ki, Muslimler için eğlenceli bir deneyim olmuştu onun bu hâlleri.

Habreş, komşu hücreye geldiği ilk günlerde uzun süren yüksek sesli tartışmaları eksik olmuyordu. Üçünün de bazen aynı anda ve yüksek sesle tartışmalarına şahit

olan Muslimler, bu hâllerine epey şaşırmışlardı. Hücrelerinde müthiş bir kakafoni vardı ve günlerce sürdü bu hâlleri.

Habreş, yeni gelen bu gençlerin örgütün ideolojisi istikametinde politik bilinçlerinin yükselmesini sağlayacak yoğunlaştırılmış kadro çalışması yapmak üzere sorumlu olarak gönderilmişti hücreye. Bir başka görevi de bireysel yaşam tarzı ve alışkanlıklarının baskın olduğu hücre içerisindeki hayatı, örgütsel disiplin altına almak idi.

Dışarıda yaşadıkları muhitlerdeki arkadaş çevresinden etkilenerek mitingdi, dil kursuydu, şenlikti, piknikti derken kendilerini hapishanede buluveren Bestami ile Nurettin, hapishanede de olsalar körpeliğin cevelanından ötürü örgütsel disipline ve fıtrata aykırı olan komün hayatına uyum sağlamada ciddi sıkıntılar yaşıyorlardı. Ancak daha önce hiçbir şekilde düşünemedikleri ve öngöremedikleri ölçüde katı Marksist örgütlere özgü bu komün hayatın dayatması karşısında, ferdî olarak da herhangi bir şahsiyet müdafaasına girişme yönünden bir iradeye de sahip değillerdi. Böyle bir iradeyi ortaya koymaktan önce, bu yönde herhangi bir niyetlerinin olduğu da söylenemezdi. Şu an itibariyle, boş bulduğu sandalda yer kapmak için elindeki kürekle hazır bekleyen insan tipinin az biraz politize olmuş birer örneği hâline gelmişti ikisi de.

Hapishanede ortak yaşam programı denen bir uygulama vardır. Mahpus, diğer hücrelerde bulunan arkadaşlarıyla haftada bir ya da iki kez bu ortak faaliyetler çerçevesinde görüşerek belli bir saat ile sınırlı olmak kaydıyla sohbet ve spora çıkar.

Habreş de haftada birkaç gün bu tür faaliyetlere katılmak için hücreden çıkardı. O çıkar çıkmaz Bestami hemen Muslimlere seslenerek *"duvar deliği"* sohbetine devam ederdi. Nurettin de Bestami'nin yamacında olurdu hep...

– Selahaddin abi!

Aradan geçen aylar boyunca özellikle Bestami ile Nurettin'e gösterilen yakın alaka ve yapılan davetin herhangi olumlu bir etkisini müşahede edememişti Muslimler. Habreş'in olmadığı zamanlarda daha rahatlar ve kendilerine anlatılan tevhid ve hayatın gerçekleriyle ilgili hususlar karşısında etkilendiklerini gizleme ihtiyacı da duymuyorlardı. Fakat özellikle de İslamî konularda anlatılan meseleleri kendi aralarında hiç konuşmadıklarını ve gündemleştirmediklerini de açıkça söylüyorlardı.

Gençlerin, içinde bulundukları topluluğu çok iyi tanıyan Şair Amedî, onlara yaptıkları daveti kendi aralarında niçin gündemleştiremediklerini de gayet iyi biliyordu. Kendi aralarında İslamî konular asla konuşulmaz, konuşanlar da derhal sigaya çekilerek büyük bir kabahat işlemişler gibi savunmalarını yapmak üzere özeleştirileri istenirdi onlardan. İslamî konuları konuşup gündemleştirmeye devam

eden olursa ileriki süreçte işbirlikçi, ajan, provakatör ilan edilerek hayatî tehlikelerle yüz yüze bırakılırdı. Anlaşıldığı kadarıyla Bestami ile Nurettin'in de, çok ciddi manâda dikkatleri çekilmişti. Korkutulmuşlardı belki de.

Biraz da naifliklerinden olsa gerek, bazen hücre içerisinde nelerle uğraştıklarını, neler yaptıklarını paylaşırlardı Muslimlerle.

Örgütün talimatlarıyla yoğunlaştırılmış kadro çalışmasına tabi olarak, günlük üç saat boyunca daha yeni yeni önder diye tanımlamaya başladıkları tağutun kitaplaştırılmış konuşmalarını okuyorlar; sonra da sorumluları tarafından belirtilmiş bazı pasajları ezberleyip hıfzediyorlarmış.

Sonra kendi tabiriyle *"önderliğin çözümlemeleri ve savunmaları"* üzerine yapılan yoğunlaşma ve ezberlenen bölümler esas alınarak, bu çözümlemelerin ne kadar anlaşılıp özümsendiğinin ortaya çıkmasını sağlayacak bir tartışma platformuna geçilir.

Anlattıklarına göre henüz bu sabah, tarihte bilinen ilk komün toplum yapısını savunanlardan biri olan ve beşinci yüzyılda İran'da yaşamış Mazdek'in temel öğretileri üzerine ders yapmışlar. Mazdek'in temel öğretilerinden en başta geleni, toplumda kadınların ve servetin ortaklaşması, yani kadın ve servet hususunda özel bir hayat veya mülkiyet yoktur ilkesiymiş. Bunları aktarırlarken fıtri bir tiksinme belirtisi dahi göstermemişti Bestami ve Nurettin. Bu hâlleri de Muslimlerin dikkatini çekmişti doğal olarak.

Habreş de hücrede bulunduğu sıralarda bu sohbetlere katılıyor, hatta Bestami ve Nurettin'in konuşmalarına mani oluyordu bazen. Hücre sorumlusu ya, hücrenin sözcülüğünü de kendisi yapmalıymış! Okudukları kitaplardan söz açıldığında ne kadar geniş karınlı oldukları da böylelikle ortaya çıkmış oldu. Bunu da Habreş söyledi.

– Halkımızın kadim dini (!) olan Zerdüştlük ile ilgili kitaplar var mesela. Temelde önderliğimizin çözümlemeleriyle savunmalarından oluşan bir külliyatımız var. Bunların dışında sosyalist hareketler ve Darwin'in evrim teorisiyle ilgili kitaplar okuyoruz. Dinlere de ilgimiz var yani. Dinsel konularla ilgili felsefi kitaplar da okuma listemizde bulunur.

Okuma listelerindeki kitapları anlatırken fıldır fıldır dönen gözleriyle bir Bestami'ye bir de Nurettin'e bakarak sırıtmaktan da geri durmuyordu, sözcü Habreş.

Habreş'in tıynetinde ve ortaya çıkan tavırlarında, basit düşünme tarzıyla aidiyetini kutsayarak tabi olduğu tağutu ilah edinmiş, zayıf karakterlere mahsus kibirli ve kurumlu bir hâli vardı.

Hücredeki arkadaşlarına Habreş ile ilgili teklifte bulundu Oğuz.

– Şu Abraş var ya (Habreş'e Abraş diye sesleniyordu Oğuz. Fakat ilginçtir Habreş de bundan pek şikayet etmiyordu) davul gibi bir heriftir. Çok ses çıkarıyor ama kafası da, gönlü de bomboştur...

– Kesinlikle haklısın abi.

– Bu herif bir gün konuşmaya başladığında kendisine hiç müdahale etmeyelim diyorum. Demagoji yapmaya ne kadar dayanabilecek bakalım.

Oğuz'un bu teklifini hemen ertesi gün uygulamaya koydular. Habreş büyük bir iştahla başladı konuşmaya. Çok kısa bir süre sonra hakkında konuştuğu konunun başına dönüp farklı lafızlarla faklı şeyler söylüyormuş gibi bir çaba göstermeye başladı. Oldukça hararetli ve kulakları tırmalayıcı bir üslup kullanarak yaptığı konuşma, büyük ihtimalle daha önce kendisine ezberlettirilmiş çözümlemelerden bazı pasajlardı. Ezberindekiler bitince kendine has bir düşünme, muhakeme ve ifade tarzına sahip olmadığından ve makul bir sürede susmayı da beceremediğinden aynı konuyu tekrar baştan alıp laf kalabalığı yapmaya devam ediyordu. Muhatapları için hakikaten de katlanılmaz bir musibet gibiydi bu hâliyle. Neticede Muslimler, bu yöntemle Habreş'in tüm sermayesinin bir *"kalem pil"* kadar olduğunu hem bizzat kendisine hem de Bestami ile Nurettin'e de göstermiş oldular.

Davet yapılacağı zamanlar Şair Amedî söze başlar, birkaç kelam ettikten sonra sözü Zahid'e bırakırdı. Zahid de onların anlama ve kavrama seviyelerine uygun bir üslupla tevhidî esasları anlatırdı. Derli toplu, basit bir medrese çocuğunun dahi rahatça anlayabileceği açık ve anlaşılır bir üslupla anlatımlarına devam ederken, Habreş de artık daha önce yaptığı gibi sık sık girmiyordu araya.

Zahid'in bu davet tarzına hücredeki diğer arkadaşları da hayrandı. Nereden aklına geldi ise ona şöyle dedi bir gün Oğuz:

– Zahid abi, soyunuzun Şuayb'a *aleyhisselam* kadar gidebileceği aklına geldi mi hiç?

Zahid bu soruya şaşırmış, ne cevap vereceğini düşünürken; Şair Amedî de Oğuz'a sordu:

– Allah sana hayırlar versin, hangi sebepten dolayı sordun bu soruyu?

– Selahattin abi, geçenlerde hadis külliyatında denk geldiğimiz bir hadis vardı, hatırlıyor musun?

– Konuyu söylersen hatırlamam daha da kolay olur.

– Konu tam da bahsettiğim husus. Şuayb'ın hitabetiyle ilgili. Hadis-i şerifte buyrulduğuna göre Şuayb Peygamberlerin hatibi imiş.

Oğuz'a has olan bu türden iltifat Zahid'in de hoşuna gitmişti.

– Oğuz abi, nesep olarak Şuayb'a ulaşmasak da, Allah'ın en seçkin kulları olan

Peygamberlerin yaptığı işi yapıyor olmak tüm muvahhidler için şeref olarak yeterlidir inşaallah...

– İman dolu kalbini öptüğüm, ne güzel dedin...

Zahid, yaratılış itibariyle şu gencecik yaşına göre pek mütevazı ve halim idi. İlim talebesi olması ondaki vakarı daha da arttırmıştı. Biraz da naifliği vardı Zahid'in. Bundan dolayı dünyadan ve içindekilerden dahi çok daha değerli bir netice elde edebilmek iştiyakıyla ve ihlas üzere yaptığı nasihatlerden dolayı her daim ümitvar idi. Örgütsel şirk kumpasının içine düşmüş olan komşu hücredeki yaşıtlarıyla ilgili de aynı duyguları hissediyordu.

Bestami ile Nurettin'in, şu anda belki de *"yılanı karşısında gördüğünde kaskatı kesilen tavşan"* gibi çok çaresiz oldukları için bir şey yapamadıklarını düşünüyordu Zahid. Cenderesinde bulundukları şirki, örgütsel çerçevede sınırlı tutmayıp akla gelebilecek her türlü vasıtayı kullanarak özellikle de Kürtler arasında yaygınlaştırmak adına olağanüstü çabalar harcayan bu küfür taşeronlarının pençesinde bırakmamalı bu gençleri, diye düşünüyor ve bu düşüncesini diğer arkadaşlarıyla da paylaşıyordu sık sık.

Bu iki genç adamın içinde bulundukları şirk ve küfür kumkumasında, içinden çıkamayacakları şekilde daha da derinlere batmamaları adına çok istekli bir çaba gösteriyorlardı Muslimler ama her halükârda dezavantajlı bir pozisyonda olduklarının da farkındalardı tabi.

Bestami ile Nurettin, günün neredeyse tamamında şirk havası solumakla kalmıyor; soludukları bu katıksız şirki daha da çoğaltıp, Kürt kimliğinde ortaya çıkarak her gün bir başka maskeyle varlığına devam etmeye çalışan küfür lokomotifine yakıt olma yolunda daha yoğun çabalar göstermeye yöneliyorlardı.

Oğuz, şahit olduğu bu vakıa karşısında daha gerçekçi bir tutum içerisindeydi:

– Bu hâlleriyle kıldıkları kılacakları namazın Allah *subhanehu ve teâlâ* katında hiçbir değerinin olmadığından şüphem yok. Fakat şu son birkaç haftadır Bestami ile Nurettin'in artık namaz falan da kılmadıklarından eminim. Hem bu Abraş mıdır Habraş mıdır nedir, onlarla beraber olduğu müddetçe İslam hakkında tek kelime etmekten tırsar bu çocuklar. Örgüt disiplini var ya... Kaldı ki kendi aralarında gündemleştirseler dahi zındıkların diliyle konuşacakları da muhakkaktır.

Şair Amedî de Oğuz'u tasdik eder mahiyette sözler söyledi:

– Ağız alışkanlığıyla "çocuk mocuk" diyoruz ama bu gençlerin beyin küfesi gün geçtikçe şirk itikadıyla doluyor. Özellikle Hücre tipi hapishanelere mahsus şöyle bir durum var: Katı bir tecrit, izolasyon ve psikolojik baskı uygulamalarının sıradanlaştığı bu tip hapishanede oto teybi çaldığı için içeri giren bir hırsız dahi

yaptığı bu cürmü bir süre sonra "dava" olarak görüp sahip çıkmaya çalışır. Bu açıdan baktığımızda, bambaşka psikolojik bir atmosfer olduğunu görürüz burada. Bunu bir de şirk ideolojisi temelinde yapılanan örgütlere kıyısından köşesinden dahi bulaşanlarda bir süre geçtikten sonra daha net görmek mümkündür.

– Ağzın bal yutsun... Sözünü böldüm. Bahsettiğin tiplerden bir kaçıyla bizzat karşılaştım, konuştum. Boynuz, kulağı geçer misali bir kanaate vardım. Bu tip insanlarda müspet olarak istisnai örnekler var mıdır, hiç duymadım doğrusu.

– Var var, Oğuz abi. Dediğin gibi istisnai de olsa tevhid davetine samimi bir şekilde icabet eden ender şahsiyetler de çıkıyor bunların arasından.

– Bunu duyduğuma sevindim, elhamdulillah.

– Bestami ile Nurettin'i hepimiz tanıyoruz artık. Hem irade hem de fikir ve inanç bakımından gevşek ve zayıf tipler olduğu çıktı ortaya. Böyle tiplerin hâlâ Stalinist özellikler taşıyan bir küfür örgütü içerisinde şahsiyetli bir tutum ve duruş sergilemeleri mümkün değildir. Bu tip insanların, kendi örgütleri içerisinde velev ki yapıcı da olsa muhalif bir tavır geliştirebilmeleri şöyle dursun, önder diye tapındıkları tağuta ve örgütsel ilkelere mutlak itaatte en küçük bir zaafiyetleri dahi asla hoş görülmez.

– Sen bunları söylerken aklıma mürşidinin karşısında gassalın elindeki meyyit gibi olması gerektiği telkin edilen gariban sofiler geldi abi...

– Aslında bahsettiğim yönden benzerlikleri var ama sonuçta bunlar en önde giden İslam düşmanlarıdır. Bunlardaki eleştiri, muhalefet, kin, düşmanlık, yalan, iftira ve saldırganlık vesaire, eğer karşıdaki Muslim ise bunlar da hemen o çok sevdikleri devrimcilik trenine binerler. Bu sınıf insanlar, karşılarında ya da tepelerinde otoriter bir lider yahut güçlü organize bir kuvvet buldular mı huzurda secdeye kapanmaya hazır, edilgen tiplerdir. Demagojilerle, hoppalıklarla dağ gibi görünüyor olsalar da kökleri kıldan ibarettir.

Şair Amedî, Zahid mollanın şevkinin kırılmamasına da özen göstermek gereğini hatırlayıp sözlerini daha önce şahit olduğu bir meseleyi aktararak sürdürdü:

– Geçen seneydi sanırım. Duruşmaya çıkarılmayı beklerken bunlardan birkaçıyla aynı nezarethanede tutuluyorduk.

– Abi normalde aynı yerde tutulmamanız gerekmiyor mu?

– Haklısın. Bazen sırf provokasyona kapı aralamak amacıyla, kalabalık olan grubun tek veya çok az olan karşı gruba saldırmasına ortam hazırlıyorlar. Birçok örnekleri de yaşanmıştır yani. Bu Kürt Baasçıları da kalabalık olup fırsat bulduklarında tıpkı Siyonist Yahudiler gibi tahmin edilmeyecek ölçüsüzlükte küstahlaşıp barbarlaşırlar. Ben de böyle birkaçına denk gelmişim o sırada. Söz dönüp dolaşırken İslam ve

Muslimler hakkında bir şeyler gevelemeye çalışıyorlar ama henüz ilk anda ortaya koyduğum sert tavırdan dolayı, o cesareti gösteremiyorlar bir türlü. Karınlarında taş varmış gibi de kıvranıp duruyorlar. İçlerini yakan o gayz, rahat bırakmıyor onları. Neyse, bir fırsatını bulup ağızlarındaki baklayı çıkardılar nihayet. İslam'dan ve Muslimlerden berî olduklarını ilan ediverdiler orada...

– Bunca senedir apaçık şirkten ve müşriklerden, İbrahim *aleyhiselam* atamız gibi beraatlerini ilan etmek bir yana, dilbazlık ve kalemşörlükleriyle muvahhidlere hasım kesilen zavallılara ithaf etmeli bu tavırlarını.

– Selahaddin Abi, eminim ki bu tavrı da, aralarındaki rezil belamlar vasıtasıyla İslam'dan öğrenmişlerdir.

– Onda hiç şüphe yok Zahid abi.

– Sonra abi...

– Sonra Oğuz abi, İslam'dan ve Muslimlerden beraat ilanının hemen ardından şunu söylediler: "Biz halkımızın kadim dini (!) olan Zerdüştlüğü benimsiyoruz."

– Allah Allah! Abi hani bunların ideolojisinde din namına hiçbir şeye yer yoktu?

– Onlarda kesinlikle olmayan şey İslam'dır, azizim. Zerdüştlüğü benimsediklerini bizzat kendileri söylüyor zaten. Konuştuğum grubun başı gibi davranan eleman da Zerdüşt'ün mücessem hâli gibiydi. Bir de kendi aralarında birtakım ibadetler icat etmişler. Mesela yılda üç gün oruç tutarlar. Bu orucu, kendilerine ilah edindikleri tağuta adarlar.

– La havle ve la kuvvete illa billah...

– Cık, cık, cık...

– Selahaddin Abi, bunlar aslandan kaçalım derken Mekke müşriklerinin bile şarap renkli yüzlerini kızartacak kadar gerisin geriye gidivermişler.

– Abi bunlar gericilerin önde gideniymiş yahu!

– Bunların gerçek yüzünü halkın arasında bilenlerin olmadığına, olsa dahi çok azını bildiklerine inanıyorum.

– Doğrusu ben de bu kadarını bilmiyordum. Bu keferetu'l fecerenin hakiki yüzünü hapishanede tanıyor olmak da hayli ilginç bir durum doğrusu.

– Çünkü hiçbir insan ya da örgüt, hapishanede gerçek yüzünü gizlemeye güç yetiremez.

– Gerçekten de öyle. Fikirler, duygular, ahlak... Her şey, en yalın hâliyle ortada. İnsan, fert olarak gizlemeye güç yetiremiyorsa bir şirk örgütü buna nasıl güç yetirebilir ki?

– Bunların da hapishanede kimliklerini ve ideolojilerini gizleme saklama gibi bir

dertleri yok, gördüğümüz gibi.

– Evet, evet. Daha geçen hafta İranlı Mazdek midir ne karın ağrısıysa, onun komün öğretisiyle ilgili ders yaptıklarını bizzat kendileri söylemişti.

– İranlıymış ha, o Mazdek dedikleri kaltaban.

– Öyle demişti Bestami.

Dudaklarda acı bir tebessüm yayıldı. Zahid, Şair Amedî'ye dönerek:

– Abi, şimdi bu gençler bize seslendiklerinde ne yapalım, ilişkimizi kesecek miyiz yoksa devam mı edelim?

– Şu ana dek yaptığınız gibi asli uğraşlarımıza mani olmayacak şekilde devam etmemiz daha iyi olur. Hiç değilse iletişim kanallarının açık olmasında fayda var. Aslında bunların örgütsel tavrı, tıpkı Êzidîler gibi kendilerinden başka hiç kimseyle iletişime geçmemektir. İletişimin, örgüt talimatıyla yasaklanmadığı dönemlerde, birkaç mensupları daveti kabul etmişti. Bu tür meseleler yaşandıktan sonra, hapishanelerde Êzidî modeli kapalı bir topluluk hâline geldiler.

– Êzidîlerin piri olan Şeyh Adiyy b. Musafir aslında ehlisünnet bir âlimmiş. Onun vefatından sonra bu kavim sapmaya başlamış abi.

– Allah razı olsun... Dışarıdaki insanlar için Google neyse, burada ansiklopedik Oğuz Abimiz odur bizim için.

– Estağfirullah abi...

– Konumuza dönecek olursak; Bunlar ayıkıp kendi kabuklarına çekilmeden önce herhangi bir talepte bulunduklarında uygun zamanı kendimiz tayin ederek onlar için faydalı olacak şeyler anlatmaya ve davete devam ederiz. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, Mekke'deki şirk önderlerine yüzlerce kez davette bulunmuştur. Üstelik birkaç istisna hariç davet hususunda Rasûlullah'tan bu yönde herhangi bir talepleri de yoktu. Bizler şöyle bir beklentiye de kapılmamalıyız. Bestami ile Nurettin'e aylardır hakkı anlatıp davette bulunmamızın somut neticesini yarın alacakmış veya almamız gerekiyormuş gibi yanlış beklentilere kapılarımızı kapatalım. Bu tür durumlarda Rasûlullah'tan örnek verdim. Ayrıca Nuh'un *aleyhisselam* yüzyıllar boyunca yaptığı davetin çok az kişi dışında somut bir karşılık bulmadığı örneği de önümüzde. Aslında bu da bir süreç ve nasip meselesidir yani. Şu geçen aylar boyunca yaptığımız ve bundan sonra yapacağımız davet ile serpeceğimiz itikadî ve fikrî tohum, tahmin edemeyeceğimiz bir dönemde zihinlerinde veya kalplerinde çatlayıp filizlenmeye başlayabilir. Her halükârda ümitvar olup gayret göstermeye devam inşaallah. Muvaffakiyet Allah'tandır.

Delik sohbetleri, Bestami ile Nurettin için tiryakilik olmuştu âdeta. Son zamanlarda daha çok gayb âlemiyle ilgili sorular sormaya başladılar. Dahil edildikleri

"yoğunlaştırılmış kadro" çalışmasındaki temel konulardan biri, geleneksel de olsa gayba dair tüm bilinç ve inançlarının temelden yıkılmasıyla ilgiliydi. Materyalist bir felsefeyi, yani kısaca, gözle görülmeyen deneysel çerçevede olmayan hiçbir şeyin varlığına inanmamak gibi bir şirk inancını genç zihinlerde sağlam bir şekilde yerleştirebilmenin en başta gelen şartı, gayb inancını tamamen ortadan kaldırmaktır. Bestami ile Nurettin, Muslimlerin bunun farkında olmadıklarını zannediyorlardı ama özellikle gayba iman hususunda dinledikleri hakikatlerden sonra bu konuyla ilgili sorular sormaktan vazgeçtiler. Habreş tarafından vazgeçirilmiş olmaları daha güçlü bir ihtimaldi tabi.

Haftalar, aylar geçtikçe Bestami ile Nurettin'deki değişiklikler daha da belirginleşmişti. En başta, daha öncekilerden farklı olarak sohbetleri kendi açılarından kahve muhabbeti kıvamında bir sosyal faaliyet düzeyine indirgeme yönünde bir yaklaşım geliştirmeye başlamışlardı. Bu türden köylü kurnazlıklarını fark eden Muslimler da dönüşümlü olarak günde bir kez ve kısa süreli yaptıkları sohbetleri haftada üç, bazen de iki kez yapmaya başladılar.

Bestami ile Nurettin'in konuştuğu dil, aradan geçen beş altı aylık sürede diğer arkadaşlarının kullandığı dile benzemeye başlamıştı. Tıpkı Habreş'in kullandığı dil gibi. Bu değişiklik, tutum ve davranışlarında da fark ediliyordu. Anlaşılan o ki Habreş, hapishanedeki diğer arkadaşlarının da destek ve katkılarıyla ve sıkı bir örgütsel disiplin ile düzenli, devamlı ve yoğunlaştırılmış kadro çalışması dedikleri eğitim faaliyetleriyle Bestami ile Nurettin'i de önder dedikleri tağuta kulluk çemberine sokmakta başarılı olmuş gibiydi.

Zahid, en son geçen hafta görüştüğü sırada kendisi konuşurken Bestami'nin suratında zaman zaman beliren keyifli ve hainane anlık sırıtışlardan rahatsız olmuştu.

Önceki konuşmalarının birinde Bestami'nin anlattığına göre, babası diyanete bağlı bir camide imamlık yapıyormuş. Nurettin'in hikâyesi de ilginç. Kendisi gözaltına alınıp tutuklandığı günlerde annesiyle babası umre ziyareti için Mekke-i Mükerreme'delermiş.

Şirk ve zan üzerine bina edilmeye çalışılan bir *"din"* anlayışı, sonradan gelen nesilleri nitelikli şirk ideolojilerine yönelten itici bir kuvvete dönüşmekte âdeta.

Çelişkiler dünyası ya da hakikatlerin hayatın tüm lezzetini acılara çeviren sarsıcı darbeleriyle yüzleşilmesi...

Elindeki bastonu kuma birkaç santim gömdüğünde fidan diktiğini zanneden tevhidsiz, yakinsiz, şuursuz ve sorumsuz ebeveynler...

İslam'ın nezdinde Allah'ın ayetlerinden bir ayet olan dili, varlıklarının en yüce

değeri ve hakikati olarak görüp mücadelelerinde temel bir amaç hâline getirebilecek ölçüde fıtratlarından, hayatın gerçeklerinden ve yaratıcılarından uzaklaşan bir nesil...

Sert virajlar ve sonu gelmeyen tehlikelerle dolu uzun bir yolda yavaşlatılamayan bir hızla yol alırken, kendilerini hasret ve pişmanlık uçurumuna yuvarlayacak küfür önderlerine tabi olan, iğfal ve ifsat edilmiş, sonra da ifsadın faili hâline getirilmiş gençler...

Kış mevsiminin yarısı geride kaldığı hâlde hapishanede hâlâ kaloriferler çalışmıyordu. Soğuklar, mahpusluğu daha da zorlaştırır. Soğukların şiddetlendiği zamanlarda herkes yanına bir sıcak su torbası alıp ranzada oturmaya mahkûm olur. Sıcak su torbası bulabilenler de talihli sayılırlar. Bulamayanlar ise pet şişeleri bu amaçla kullanır. Altı üstü dört tarafı beton ve demir olan hapishanede bu tür mahrumiyetler genellikle kasıtlı ve planlı olarak yapılır, idare tarafından. Maksat, tağuti düzeni tanımayan ve sistemle problemli olan Muslim mahpuslar ile diğer mahkûmları, kendilerince cezalandırmaktır. Böyle durumlarda Muslim mahpuslar da genellikle hareket hâlinde olmaya çalışırlar. Mesela Kur'ân-ı Kerim ezberi yapıp daha önceki tekrarlarına çalışan Zahid, bunu sürekli olarak yürüyüş hâlinde yapardı. Yatakta oturmakla büzülüp titreyerek verim kaybı yaşamaktansa, böylelikle hem ezberlerini yapmış hem tekrarlarını çalışmış hem spor yapmış hem de gayet güzel ısınmış olurdu.

Oğuz da aynı yöntemi uyguluyor ve okuduğu kitabı yağış olmayan günlerde bahçede gezine gezine okuyordu. İlk zamanlar bu yaptığını kendisi de yadırgamıştı ama sonraları o kadar alıştık ki bu duruma, dergilerle gazeteleri de yürüyüş sırasında okuyordu artık.

Hapishanede mahpusluğun daha az kötü veya insanı dinginleştiren yönlerinden birisi de, kışın dondurucu soğuğunda sıcak bir hücrede olmaktır. Hücrede de olsa mahpus bitmesini istemediği ve hissetmekten doyamadığı bir güven hissine kapılıyor o sıcak ortamda.

Şair Amedî ve arkadaşları soğuk hücreyi ısıtmaya çalışıyorlarmış gibi buhar tüttüren çay bardaklarının olduğu masanın etrafında oturmuş, bugün mahkemeye giden komşularından konuşuyorlardı. Son birkaç haftadır hiç görüşmemişlerdi onlarla.

– Selahaddin Abi, her hâlükârda bu gençlerin tahliye olmasını istiyorum. Burası onlar için dışardan çok daha tehlikeli.

– Haklısın. Burada yirmi dört saat örgüt gözetimi ve şirk eğitimi var. Dışarıda isteseler de böyle bir mesai imkânı bulamazlar. Fakat benim kanaatime göre bugüne kadar olan olmuştur artık. Onlar için içerisi dışarısı pek fark etmez yani...

İkindiye yakın bir vakitte kapıların açılmasıyla beraber, bir hareketlilik başladı komşu hücrede. Bestami ve arkadaşları, mahkemeden dönmüşlerdi demek. Bestami ile Nurettin, yakın koğuşlardaki diğer arkadaşlarına sesleniyor, seslerindeki sevinç dalgaları her tarafa yayılıyordu. Kısa bir süre sonra Muslimlere seslendiler:

– Selahaddin Hoca, top geliyor!

Attıkları biraz irice topun içerisinde geldikleri ilk gün seccade olarak kullanmak için Muslimlerden istedikleri nevresim vardı. Topu attıktan sonra delikten de çağırdılar Muslimleri. Belli ki bir şeyler söylemek istiyorlardı. Şair Amedî, sevinçle parlayan gözler ve kabak çiçeği gibi açılmış yüzleri görünce tahliye olduklarını anladı, gençlerin.

– Bestami, tahliye mi oldunuz?

– He valla, tahliye olduk Selahaddin Hoca.

– Gözün aydın, hayır olur inşaallah.

– Sağ olasın, Selahaddin Hoca. Birazdan çıkıp gideceğiz. Geldiğimiz günden beri sizden iyilik dışında başka bir şey görmedik. Bunun için ben ve Nurettin heval sizlere minnettarız, çok teşekkür ederiz yaptıklarınız için.

– Komşuluk hukukunun gereğini yerine getirmeye çalıştık.

– Biz, bu hapishanede hakikaten çok önemli şeyler öğrendik. Bizce en başta geleni de asimile edilip unutturulan asıl kimliğimizi bulmuş olmamızdır. Hapishane sürecindeki en önemli kazanımımız Zerdüşt kimliğimizi yeniden keşfetmiş olmamızdır. Bana kalsa sırf bu kimliğini yeniden bulması için her bir Kürt gencinin beş altı ay hapishanede yatmasını isterim yani...

Bestami ile Nurettin'in bu aşikâre şirk ilanına Muslimler hiç şaşırmadı. Öyle ya küpte ne varsa o sızar! Bunların da küpü yarım yıldır şirk ile doldurulmuştu ve şimdi sızan da oydu. İradeleri mefluç ve kalplerine zift püskürtülmüş bu gençlere, Şair Amedî'nin deyimiyle *"pepuk"*lere artık acıma hissi de duymuyorlardı.

Şair Amedî, kükürtle boyanmış muşmulayı andıran suratları bir süre süzdükten sonra yol verdi onlara:

– Haydi bakalım, selametle...

Tâhâ'nın "Ahâd!"ı

Kasvetli bir hava vardı dışarıda. Yağmur da hafiften çiselemeye başlamış ve gittikçe hızını arttırıyordu. Dışarıdaki kasvet konağın içine, oradan da Şeyh Muhibuddin Efendi'nin ruhuna sirayet edip yayılıyordu sanki.

Şeyh Muhibuddin Efendi, benzerleri arasındaki kıyaslamalarda sayısız müritlerin çenesini çokça yoran muhteşem konağının şahnişininde oturmuş, hafiften buğulanmaya başlayan camdan, geniş bahçeyi seyrediyordu. Camdaki buğulanma görüş alanını değil de, rikkatiyle meşhur kalbini daraltıyor gibiydi. Epey zamandır bu halde oturmuş, oğlu Tâhâ'nın son durumunu düşünüyordu derin derin. Öğleden bu yana geçen birkaç saat içerisinde ikinci küllüğü de doldurmak üzereydi neredeyse.

Emre amade bekleyen kapıdaki hizmetçiye ılık bir tonda seslendi:

– Pito!..

Büyük bir sorumluluğu yüklenmeye hazır kimselere mahsus ciddiyet ve olgunlukla huzura gelen genç hizmetçi, Şeyh Efendi'nin ancak duyabileceği alçak bir ses tonuyla cevap verdi:

– Emir buyurunuz, kurban...

– Evlâdım, Müslüm Efendi'yi huzura davet et.

– Başım gözüm üstüne efendim...

Aradan birkaç dakika geçmişti ki Müslüm Efendi huzura sökün etti. Şeyh Muhibuddin Efendi'nin en çok itimat ettiği halifelerdendi Müslüm Efendi. Tarikatın malî işlerine bakıyor ve ticarî şirketlerin Şeyh adına murakabe ve takibini de Müslüm Efendi yapıyordu. Uzun yıllardır vefakâr bir bağlılıkla kendisine hizmet ettiği Şeyhinin bulunduğu odaya girdiğinde her seferinde yaptığı gibi yine abartılı bir saygılı tavır takınarak el pençe bir halde Şeyhe en yakın koltuğa ilişti.

– Seni niçin çağırdığımı biliyor musun?

– Kurban bilir...

– Müslüm, Tâhâ mahdumumun ahvali beni pek müteessir etmekte. Şu müşkülatın bir hâl çaresine bakmak gerek.

– Bendeniz de emrinize amadedir Efendi Hazretleri. Her ne emir buyurursanız can kurban...

Mürşid'inin en yakınındaki adam olan Müslüm Efendi, Şeyh Muhibuddin Efendi'nin üzüntüsünün sebebini de gayet iyi biliyordu. Hatta birkaç kez bizzat şahit olmuştu bu üzüntüsüne neden olan *"Küçük Şeyh"* Tâhâ'nın söz ve davranışlarına.

Şeyhe hürmeten ismiyle değil de "Küçük Şeyh" diye andıkları Tâhâ ile ilgili

gelişmeler onun da canını fena halde sıkıyordu, ama ne çare. Şeyh ailesi gibi necib ve nezih bir ortamda yetişmiş olmasına rağmen son birkaç aydır tuhaf lakırdılar ediyordu ve sütten yeni kesildiğini (!) unutmuş gibi yeni yeni bitmeye yüz tutan sakalını da bırakıp salmaya başlamıştı. Böyle mükerrem ve mukaddes (!) bir Şeyh Efendi'nin oğlu olup da bu hâllere düşmesi Müslüm Efendi'yi de çok üzüyordu tabi.

Bildiklerini kendine saklasa, on yedi yaşında bir çocuk demez sarılır, sarmalar, ellerine dahi kapanabilirdi. Müslüm Efendi'ye göre işin en kötü tarafı, nereden öğrendiyse bazı beylik lafları ulu orta konuşuyor olmasıydı. Her ne kadar Şeyh Muhibuddin Efendi bunları duymasın diye gayret gösterdilerse de muvaffak olamadılar. Bu sözlerin müritler tarafından da işitilmesi ve gündem olması Müslüm Efendi'ye göre fenaydı.

Şeyh Muhibuddin Efendi'nin siyanetiyle Küçük Şeyh'in müritler arasında bir tesiri olmazdı olmasına da, peki ya yarın? Tâhâ böyle devam ederse ileride tarikatın dergahının orta yerine incir ağacını dikmiş bil, diye hırslandı kendi kendine. Sesli düşünmüyordu, hem yanında da Tâhâ yoktu ki ona şöyle deyiverse:

– Efendi, gidecek olan Şeyh babam'ın mülkü. Sen de doldurmak üzeresin küpü. Boşuna denmemiş, *"Ağanın malı gider, marabanın canı çıkar."* sözü... (Dolmak üzere olanın kaçıncı küp olduğu mevzuu bu hikâyemizin konusu değildir.)

Derin derin iç çekip duruyordu Müslüm Efendi. *"Ahh Tâhâ ah. Yediğin ve hatta yemediğin kadarı önünde, yiyemeyeceğin kadarı da ardında, yönünde. Birçok insan açlıktan, buranın ise (Şeyh'in Kasrı'nı kastediyor) hizmetkârları dahi tıkınıp tıksırmaktan ölecek neredeyse. Bu büyük devlet ve bu saltanat önünde duruyorken kim karıştırdı kafanı da hasım ettirdi Efendi Hazretleri babana..."*

Şeyh Muhibuddin Efendi dizinin dibinde adâb-ı tarikatı talim etmekten imtina etmeye başladığı ânda Tâhâ ile alakalı büyük bir sükût-u hayale uğramıştı. Tâhâ'dan daha büyük dört tane oğlu vardı ve hepsini de bu talim ve terbiyeden geçirmişti.

Tâhâ'nın (Şeyh Muhibuddin'e göre) bu serkeşliğinin ilk işaretleri ortaya çıktığında bir tahkikat yaptırmak lüzumunu hissetmişti Şeyh babası. Okul için gönderdiği şehirdeki mürit ve muhiblerine haber saldı. Çok zaman geçmeden Tâhâ'nın şehirdeki ahvali ve çevresi hakkında birçok malumat geldi konağa. Geldi de ne demek... Acaba, Efendi Hazretleri'nden bir taltifat, hiç olmazsa bir nazar-ı feyyâz nasip olur mu diye birçok mürit ve muhip haberler yağdırdı Kasr-ı Şeyh'e. Doğrusu ilk anda Şeyh de şaşırdı bu işe. *"Bir haber etseniz."* diye himmetiyle beraber emir buyurmuş, gelen malumatların ardı arkası kesilmez olmuştu. Şeyh'in Konağı istihbarat havuzuna dönmüştü sanki.

"Efendi hazretleri, küçük efendi hazretleri Selatin haricindeki camilere adım

atmaz..."

"Kurban, küçük şeyhimiz pek de tekin olmayan bazı eşhas ile ülfet halindedir. Muhbir bir ahbabım sevap niyetiyle söyledi bana, arz ederim Kurban'a..."

"Şeyh'im, Efendim. Candarmadaki muhiblerimizden bir fakir demiştir ki, 'Efendi hazretlerinin mahdum-u kerimleri hakkında beyaz fiş tutulmuştur. Bunun mânâsı (Efendi hazretleri daha iyi bilir.) beyaz renkli fiş ile fişlenenlerin tarassut ve takibat altında tutulması gerekir. Vakta ki Şeyhimizin mahdum-u kerimleri Anadolu İslamlığı dışında yeni yeni şeyler zuhur ettirip söyleyen zararlı (!) bazı cereyanlardan uzak durmaya başladı, hemen o saat itibariyle fişi yırtıp çöpe atacağım. Amirimden söz aldım...'

Şeyh Muhibuddin Efendi tüm bunların bir kabus olmasını ne de çok arzuluyordu. Ama değildi işte. Kendisi de şaşırmıştı bu işe. Yeni boy veren nâzenin bir fidan gibi olan genç Tâhâ'nın adı resmi dairelerde kayıtlara girdiğine göre iş sandığından da daha ciddiydi demek.

İşte bu ahvalin elem ve yakıcılığında Müslüm Efendi de Şeyhine ortaktı. Şeyh Muhibuddin Efendi'yi teessüre sevkeden en küçük bir şey, onu kahrediyordu âdeta. Her ne olursa olsun, Mürşid'ini üzecek, kızdıracak, hatta boş yere meşgul edecek her ne var ise usûlüne göre münasip bir surette izale edilmeliydi. Tenbihat ise tenbihat; İhtarat ise ihtarat... Gerisine dili varmadı ama *"gerekirse"* diye bir şerh koymayı da ihmal etmedi, Şeyh'in halifesi.

Müslüm Efendi pür müeddep bir hâlde emaneten gibi ilişmiş olduğu koltuğunda kesik birkaç öksürük eşliğinde hafifçe hareketlendi kısa bir sessizlikten sonra. Bu öksürük ve canlanma emaresi Mürşid'inin emir buyurduğu hâl çaresini bulmuş olduğunun işaretiydi. Tasarladığı hal çaresini destur alıp Şeyhine arz etmeye başladı. O naif karakterinden hiç beklenmeyecek bir fikirdi bu. Lakin böylesinin daha münasip olacağına kanaat etmişti. Şeyh Muhibuddin Efendi sadık ve vefakâr halifesinin arz etmekte olduğu hâl çâresini sükûnetle dinliyorken bazen şaşırıyor, bazen de beyaz sakalının çevrelediği ruhanî bir çehreden yayılan memnuniyet ifadesiyle tebessüm ederek Müslüm bendesini daha da feyizlendiriyordu. Önerisini gerekçelendirirken son olarak şunu söylemişti Müslüm Efendi:

– Kurban. Malum-u âlînizdir ki size layık bir evlat olmak şöyle dursun, Hazret-i Şeyhimize bende olmak dahi büyük bir ilahî ikram ile şerefyâb olmaktır. Yavuz Selim Han hazretleri dahi bu kutlu yolun bendesi olmayı padişahlıktan dahi üstün görmüş ve şöyle demiştir bir şiirinde:

"Pâdişâh-ı âlem olmak bir kuru kavga imiş,
Bir veliye bende olmak cümleden â'lâ imiş"

Efendimiz, hâl böyle iken tarikat-ı kudsiyenin istikbali için lazım olan tertip ve tedbiri almak bizler için vaciptir. Himmet ve emirleriniz başımız gözümüz üzeredir.

Müslim Efendi hâl çaresi olarak her ne düşünüp tertip ettiyse Şeyhinden cevaz almaya da muvaffak olmuştu. Tasarlanan tertip, Şeyh Muhibuddin Efendi'nin dimağında kekremsi bir tat bırakmış olsa da, hem Tâhâ'nın hem de tarikat silsilesinin selameti için zaruri bir tasarruf olduğuna kânî ve lüzumunun ifâsına da kaîl olmuştu.

Tâhâ'nın bu halinin devam etmesindense onun bir şekilde tedip ve tekdiri evlâdır. Ne demiş Ziyâ Paşa: *"Nush ile yola gelmeyeni etmeli tekdir, tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir."*

Müslüm Efendi'nin ayrılmasından kısa süre sonra Tâhâ girdi içeriye. Sessiz sedasız bir şekilde Şeyh babasının karşısındaki koltuğa oturdu. Son bir kaç aydır olduğu gibi, mahzun ve melûl bir hâli vardı. Şeyh babası, yüzlere binlere Mürşidlik ettiği halde kendisine selâm vermekten ictinap eden Tâhâ oğlunun bu tavrından hiç hoşlanmamıştı. Fakat kendisi hakkındaki tertip planını hatırlayınca olabildiğince müşfik bir tavır takınarak nasihat türünden bir şeyler anlatmayı münasip gördü.

Bugün yarın oğlunun başına gelecekleri bildiği için son öğütlerini de vererek vicdanen daha huzurlu olabilecekti.

– Evlâdım. Hele bir seyr-ü sülûkunu devam ettireydin. Bir yola girdin mi yarıda bırakmak olur mu, oğulcuğum. Yolun yarısında vazgeçmek demek, hem başladığın hem de gaye edindiğin menzillerin ikisinden de uzaklaşmak demektir. İki arada bir derede kalırsın, hafizenallah...

Sesine tatlı bir sertlik katarak devam etti Şeyh Muhibuddin Efendi:

– Benim oğlum kalbi rakik, halim ve seyr-ü sülûk ile meratıp kat etmelidir her daim. Yavrucuğum, sen evvela kalbinin üzerindeki perdeleri atmak için sa'y u gayret göster. O vakit mele-î a'lâ'yı seyre dalmanın lezzetiyle mülezzez olursun. Bil ki, her bir şeyin mevsimi, vakti, sırası ve dahi mevzuu vardır. Lakin bu mesleğimizde tezcanlılığa yer yoktur. Ben senin hakkında Semerkant'a şeyh olacağın ümidini beslerken yaptığına bir bak hele...

Böyle çiğliklerle kendi başını örse vurup kırdırmak niye? Meratib kat eyleyip vuslata er ki, her bir müşkilatın hakkından gelesin... Terbiye-i nefsini ikmal ettir. Unutma ki en büyük cihad ve en büyük samimiyet de budur. Cennete girdirecek yollara kavuşmayı mı istiyorsun? Cenab-ı Vacibu-l Vûcud hazretleri sana doğduğun günden beri böyle bir imkân ve fırsat bahşeylemiş. Büyük bir ihsanda bulunmuş. Bu ilahî ikramın kıymetine ve ehemmiyetine müdrik olman lazım. Oğulcuğum. Bu postun (tarikatın Pîrinden kaldığı rivayet edilen ve Şeyhlik makamını sembolize eden postu kastediyor.) halefi sen olduğun hâlde başka postlara ne hacet? Elhamdülillah,

huzur, saadet ve refah içerisinde yaşıyoruz. Bizim mesleğimizde zararlı (!) siyaset olmaz. Yok Amerikadır, laikliktir, demokrasidir... Biz gerekeni yapıyoruz zaten. Tağut falan... Sana ne evladım bunlardan. El-Kahhar olan Cenab-ı Zülcelâl hazretleri din-i mûbin-i İslam'ı her çeşit şeririn şeraretinden muhafaza eylesin. Kâbe-î Muazzama'yı Ebrehe'den koruyan Ebabiller sahibi Cenab-ı Azimu'ş şân, elbette bugün de dinini ve dahi bizleri de korumaya kadirdir. Koruyor da elhamdülillah.

Son cümlesiyle beraber inatçı bir öksürük tuttu Şeyh Muhibuddin Efendi'yi. Tâhâ hemen davranıp bir bardak su takdim etti Şeyh babasına. Şeyh babası sûkut edince bir şeyler söylemeyi bir vucubiyet olarak telakki edip, konuşmaya başladı Tâhâ. Su-i edep olmasın diye kullandığı kelimeleri özenle seçiyor, Şeyh babasına hürmette, yaşından daha büyüklere mahsus bir ihtimam gösteriyordu. Şeyh babasının tabiriyle bu *"meslek"*te İslam'ın aslına aykırı olan unsurlardan bazılarını anlatıyor gibiydi ama dışarıdan bakan bir yabancı bu genç adamın, babasına neden böyle yalvar yakar dil döktüğünü merak edeceği tarzda konuşmaktaydı. Öyle içten, mahzun ve samimane konuşuyordu ki, Şeyh babası onu susturmaya kıyamamış *"çocuk rahatlasın biraz"* diyerek kendisini dinliyormuş gibi sükut etmişti. Bazı şeyleri de yeni duyuyordu Tâhâ'dan.

Tasavvufun, asıl mecraı olan zühdden nasıl ayrılıp uzaklaştığını, tevhid akidesiyle bağdaşmayan birçok yanlışlıklar barındırdığını anlatıyordu örnekler verecek:

– Mesela, Şiiliğin tasavvuftaki tesirinin ne de çok olduğunu öğrendim. Misal, tasavvufî tarikatte Veli'nin mahfuziyeti ile Şiilikteki "masum imam" anlayışı aynıdır. Evliya mezarlarına kudsiyet atfetmenin aynısı Şia'da da var. Onlar da "masum" dedikleri imamların türbelerine tapıyorlar. Şia'da da tasavvufta da Bâtınîlik cereyanı çok kuvvetlidir. Şeyhe mutlak bağlılık ve itaat, aynı zamanda ricalu'l ğayb meselesi de öyle...

Babacığım, bu söylediklerim sizin için çok rahatsız edici meseleler olabilir. Benim söylüyor olmam daha da acı gelebilir. Bu söylediklerim henüz çok küçük bir kısmıdır. Bu mesleğinizin içinde sadece Şiîlik tesiri ve Bâtınîlik unsurları değil, tevhidi bozan daha birçok mesele var. Allah aşkına İslam'ın neresinde *"Hükümet-i maneviye"* diye bir şey var. Bazı müridlerle yeni konuştum. Ve onlar şuna inanıyorlar: Evet Ricalullah (Gayb adamları) vardır. Bunların başında "Kutub" var ki aynen değirmen taşının mili gibidir. Âlem de bu kutbun etrafında döner. Kutubun sağında bir, solunda bir imam vardır. Sağdaki melekût âlemini, soldaki de mülk âlemini idare eder (Haşâ ve kella...) Böyle, üçler yediler, kırklar diye devam eder. Hatme-i Hâcegân, devran, rabıta ve daha birçok gayr-i İslamî unsurlar taşıyan sözde ibadet şekilleri...

Şeyh Muhibuddin Efendi oğlunun devletin kayıtlarına nasıl ve neden girdiğini

şimdi daha iyi anlıyordu. Bunları kimlerden öğrenmiş ve tarikata hasım kesilmesine sebep olmuştu acaba? Ağzını açsa muhakkak tevhid diyor, Millet-i İbrahim diyerek de kapatıyordu. Bir an ne kadar da sabırlı ve mütehammil olduğunu düşündü Şeyh babası. Öyle ya, bir başkası bunları *"huzur-u penahilerinde"* söylemeye cür'et etse derhal kovulur, linç edilir belki. Oğlunun tasavvufla ilgili anlattıklarını daha önce birçok kez dinlemek zorunda kaldığı ortamlar da olmuştu. Ancak Tâhâ'nın böyle içten ama kararlı anlatımına şahit olunca, o rakik kalbinin, endişe bulutları arasında kaybolduğunu hissetti. Diğer Şeyhler ve müridân'ın pek âşina oldukları mütebessim vechesinin gittikçe nar gibi kızarmaya başladığını fark eden Tâhâ son bir iki cümleyle tamamladı sözlerini.

– Babacığım, yanlışa doğru diye yakın olmak yüce Allah'tan uzaklaşmaktır. Siz, şu an gaflet uykusuna yatmış bir toplumun fertlerinde mevcut bulunan müsbet heyecanları uyandırıp canlandıracak konumda ve kuvvetli bir nüfuza sahipsiniz. Öyleyse Muslimlerin garip olduğu böylesi zor bir zamanda Tevhid dini İslâmı, Rasulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* doğru menheci üzere ve ashab-ı kiram'ın *radıyallahu anhum* yaptığı gibi dert edinmek gerekmez mi? Zira şu kaideyi sizden öğrenmiştim ki: Dert, dert edinmekle dert olur. Eğer derdi sahiplenen varsa bir dertten söz edilebilir. İşte benim de derdim budur. Bu dert mukaddes bir derttir. Bu dert ile dertlenen de hakiki mânâda şifa bulur. Hem dünya hem de ahirette akibet onundur...

Tâhâ sustuğunda Şeyh babası, henüz çocuk olarak gördüğü oğlunun (kendince) bu pervasızlığına içten içe kızıyor öte yandan on yedi yaşındaki bir çocuktan pek de beklenmeyecek bir surette öyle ciddi meseleleri dert ediniyor olmasından dolayı karışık hislere kapılıyordu.

Birkaç aydır tüm uğraşlarına rağmen Tâhâ'yı "yola" getirmekte muvaffak olamamanın da verdiği yılgınlıkla cık cıklayıp çıkmak üzere öğlenden bu yana oturduğu koltuktan kalkarak kapıya yöneldi Şeyh Muhibuddin Efendi. Tâhâ da Şeyh babasından önce davranarak ayağa kalkıp kendisine eşlik etmek maksadıyla hareketlendi. Şeyh babası, yeni defnedilen ölüye telkinde bulunur gibi son birkaç söz söyledi oğluna:

– Ey Oğul! sana biraz daha mühlet. İyice düşün. Başkasının işlerine karışmayı terk et. Filan demokrattır, particidir, laiktir veya sosyalisttir. Olabilir (!) asıl olan iç âlemdir. Kimsenin kalbini de yarıp içinde ne olduğunu bilmen mümkün değildir. Bak evladım. Bu saydığın türden insanlardan dergahımıza bağlı yüzlerce, binlerce mürîdan vardır. Hatta halvethanede erbain çıkaranlar dahi var bu insanlardan. Tarikata bağlı ve Şeyhlerine muti insanlar. Şimdi senin bu söylediklerin faraza, tatbik etmeye kalksak tefrika ve fitne çıkarmış oluruz, hafizenallah... Ha, bir de mürîdanın kafasını ve kalbini karıştıracak şeyler duymayayım. Yok Bâtınîlik, yok kabirperestlik

yahut rabıta falan... Şunu da bil ki evladım, aklının terazisi bu azim ve derunî meselelerin sikletini çekmez, çekemez... Tevhidi bildiğin gibi hak dini de bil!

Şeyh Muhibuddin Efendi son sözleriyle âdeta *"günah benden gitti!"* der gibiydi.

Tâhâ'nın bu hâllerinden dolayı bir kaç aydır dergahla, mürîdanla ve arada bir nemalanmak gayesiyle gelen hükümet adamlarıyla bihakkın ilgilenememişti. Misafirleri ağırlamakta herhangi bir problem yoktu ama hem evrad-u ezkarda hem de irşad faaliyetlerinde belirgin bir duraklama yaşandığının farkındaydı o da.

Şeyh babasının, hoşnutsuzluğunu belli ederek sarf ettiği sözlerden sonra müeddeb halini kâmilen muhafaza ile şunları söyledi Tâhâ:

– Babacığım, yine sizden öğrenmiş olduğum şu sözü hatırlatmak istiyorum. *"Hakkın hatırı her şeyin üstündedir."*

Bu sırada Tâhâ'nın da beklemediği bir şey oldu ve Şeyh babasından öfkeli bir ses yükseldi:

– La havle ve la kuvvete illa billah... Yıkıl, fani!

Ertesi günün ikindisinin ilerlemiş vaktinde Müslüm Efendi'nin kendisini yüklükte beklediği haberini aldığında pek bir anlam verememişti buna Tâhâ.

"Müslüm Efendi... Yüklük... Beni bekliyor..."

Evet, bu çağrıdan anlamlı bir sonuç çıkaramıyordu ama farklı bir şey de düşünemiyordu. Belki kendisi ile özel görüşmek istemiştir. Fakat isterse teklifsiz ve randevusuz odasına gelip konuşabilir. Müslüm Efendi kendisi için baba ile amca arası bir şeydi yani. Kundaktan çıkıp beşikten de uzaklaşarak ayakları üzerinde paytak paytak yürümeye başladığı günlerden tâ birkaç sene öncesine kadar ya kucağında ya omzunda ya da ellerinden tutarak bir yerlere gidip gelirken çoğunlukla onunla beraberdi.

Allah *subhanehu ve teâlâ* biliyor ya, Tâhâ'nın üzerinde emeği çoktur bu Müslim Efendi'nin. Hem çok da severdi Tâhâ'yı.

Müslüm Efendi'nin, Şeyh babasıyla beraber uzunca bir zamandır kendisini muvahhid Muslimlerden koparıp uzaklaştırmak için nasıl çırpındığını hatırladığında da aklına kötü bir şey gelmemişti.

Elindeki kitabı raftaki yerine özenle yerleştirdikten sonra belki de acele halledilmesi gereken bir işi vardır, diye düşünerek kendisini bekleyen Müslüm Efendi'nin bulunduğu yüklüğe doğru yöneldi.

Kapıyı açıp içeriye doğru bir iki adım atmıştı ki sayısını hatırlayamadığı birkaç gölge üzerine çullanarak yere yatırdılar onu. Yüzükoyun yatırdıkları için kendisine fena muamelede bulunanları henüz görememişti ama kendi aralarında fısıldaşarak

konuşmaya başladıklarında Şeyh Niyazi amcası ile Dündar ağabeyinin seslerini tanıdı. Bu hâl şaşkınlığına neden olmuştu tabi. Belli ki Müslüm Efendi de buradaydı ama sesi çıkmıyordu onun. *"Önceden konuşulmuş, planlanmış bir şey bu"* diye düşündü küçük şeyh, ilk şoku atlattıktan sonra.

Kolunu dahi kıpırdatamayacak şekilde bir battaniyenin içine sarıp sarmalamışlar, gözlerini de bir bez parçasıyla bağlamışlardı. Sadece ayakları kalmıştı dışarıda Tâhâ'nın. Bu hâliyle atmacanın pençesinde çırpınmakta olan minik bir serçeyi anımsatıyordu. Şeyh Niyazi ile Dündar da nefes nefese kalmışlardı bu arada.

Tâhâ nefes almakta zorlanıyordu her tarafını saran bu battaniyenin içinde. Battaniye değil de tütün çuvalının içine sokup hapsetmişlerdi onu sanki. Fena halde tütün kokuyordu battaniye. Yüreğini yokladı. Hiçbir korku emaresi yoktu ama beklemediği bir şeyle karşılaşmış olmaktan dolayı şaşkındı biraz. Hem böyle bir muamelede bulunanların öz ağabeyi ile amcasının olması karışık duygulara sevk ediyordu onu. Yere yatırıldığı esnâda gayr-ı ihtiyari tekbir getirmişti. Onu iyice bağladıktan sonra Dündar'ın kaba ve öfkeli sesini duydu:

– Allahuekber ha! Allahuekber diyerek dergâhımızı yıkmak mıdır niyetin be hey zurnacı!..

Şeyh Niyazi amcası girdi söze bu kez:

– Oğlum ne de çok eziyet çektiriyorsun babana, bir bilsen. Kasem ederim ki şu dağlarda ve şehirlerdeki ateistlerden bile çekmedi senden çektiği kadar. Onlar kemik bekleyen *"Kilabu'l kelib"* gibidirler. Şeyh baban bazen önlerine az biraz kemik atar çeker giderler. Ya sen! Yahu aylardır herkes senden şikayet ediyor. İnsan ekmek yediği sofraya bıçak sokar mı? Büyük Şeyh dedemizden bu yana ümmet-i Muhammed'i *sallallahu aleyhi ve sellem* irşad ve himmet gibi mukaddes bir vazifeyle memur olunmuş necib bir ailenin ferdi senin yaptığın fenalıkları yapar mı? Sen kime din öğretme cüreti gösterdiğinin farkında mısın, a be şaşkaloz!

Tâhâ'dan herhangi bir tepki alamadı. Sükûtu biraz endişelendirdi Şeyh Niyazi amcasını.

– Dündar, gözbağını aç bakayım şunun...

Gözbağını çıkardıklarında gözkapaklarını kırpıştıra görebildiği kadarıyla etrafı süzerken baş tarafında sessiz bir şekilde bekleyen Müslüm Efendi'yi de gördü Tâhâ.

Müslüm Efendi oturduğu yerden kalkarak Tâhâ'nın başına dikildi.

– Tâhâ, Kurban!

– ...

– Bilmiyorsun... Bilmiyorsun. Efendi hazretlerine ve âlî Şeyh'e nasıl bir fenalıkta bulunduğunun farkında değilsin. Senin bu söylediklerini faraza yapmaya kalksak

elimizden büyük bir devlet gidecek. Neden anlayamıyorsun? Hâlbuki senin fetanet u zekâvetinle defaaten iftihar ettiğine şahit olmuşumdur Şeyh babanın... Vallahu'l azim, eğer şurada pişman olduğunu, şimdiye kadar söylediklerinden vazgeçtiğini ve nasuh bir tevbe ile tevbe ettiğini söylemezsen sana merhamet edilmeyecektir... Bu, Şeyhimiz Efendimiz Hazretlerinin emridir, bunu bilesin.

Müslüm Efendi konuşurken kapının bir kez açılıp kapandığını fark etti Tâhâ. Kendisini tütün balyasının içerisindeymiş gibi hissetse de Şeyh babasının en çok sevdiği ve âdeta onunla özdeşleşmiş misk kokusu doldurdu odayı.

Müslüm Efendi şu an yaptıklarının ne kadar zaruri olduğunu ve aciliyet kesbettiğini gerekçelendirerek anlatımlarına devam ediyordu. Avrupa ve Amerika'daki müridandan bahsediyor, nasıl büyük bir güç ve imkân sahibi olduklarını izaha çalışıyor, tevbe etmesi için iknaya gayret ediyordu Tâhâ'yı.

Tâhâ ise Müslüm Efendi, amcası ve ağabeyinin yaptığı bu hainane davranışlarını onların gerçekten cahil olmalarına veriyor, kızmaktan çok onlar için içtenlikle dua ediyordu.

Geniş kitlelerde Mürşid-i Kâmil olarak nam salmış Şeyh babasının da bu işin içinde olduğunu öğrenmiş olmasına da şaşırmıyordu artık. Zira anahtar cümleyi ağzından kaçırmıştı Müslüm Efendi:

– Büyük bir devlet, imkân ve güç sahibi olmak...

Yaşından ve zayıf bedeninden beklenmedik bir sükûnet ve mukavemet göstermiş olmasından dolayı odadaki herkesin fena hâlde canı sıkılmıştı.

Tâhâ ise çok rahat.

Bekleyiş uzadıkça can sıkıntısı gerginliğe dönüşüyordu ama bu hâlde bile Tâhâ'dan işitmek istedikleri sözleri duyamıyorlardı. *"Çocuk"* diye küçümsüyorlardı ama sağlam duruyordu Tâhâ.

Tâhâ, nihai amaçlarını kestiremediğinden aklına bir an şehâdet ile ilgili ayetler geldi. Mekke döneminin çileli yıllarını hatırladı. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabının mazlumiyetleri ve mahkûmiyetleriyle beraber çektikleri eziyetleri hatırlayınca şu an içinde bulunduğu hal, eziyet namına hiçbir şey ifade etmiyordu onun için. Biraz sonra şehadete ulaşacakmış gibi son bir kaç söz söylemek istedi odada bulunanlara. Şeyh babasına dönerek:

– Babacığım, ben sizleri ebedî ahiret yurdunu imar etmeye, sizler ise beni şu fani dünyaya yönelmeye çağırıyorsunuz. Şüphesiz ki Allah *subhanehu ve teâlâ* aramızda adaletle hüküm verecektir...

Şeyh Muhibuddin Efendi, Dündar oğluna işaret etti bir baş işaretiyle. Dündar da yıllardır böyle bir fırsat kolluyormuş gibi Tâhâ'nın ayak bileklerine doğru uzattı

ellerini önce. Ayaklarındaki mestleri ve çoraplarını sıyırdıktan sonra geriye çekildi biraz. Şeyh Niyazi amcasının eline tutuşturduğu serçe parmağı kalınlığındaki yaş sopayla Tâhâ'nın çıplak ayaklarına vurmaya başladı.

İlk darbede metanetini korumaya muvaffak olmuştu Tâhâ. Kalbini onun sevgisiyle canlı tutup ruhunu neşelendirdiği Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabını düşündü yeniden. Bilâl'i hatırladı, evet Bilâl b. Rebah'ı *radiyallahu anh*.

Güçlü hamileri ve koruyucuları olmadığı için her türlü eziyete duçar kılınan çilekeş öncüleri... Tevhid davasına gönül ve baş koydukları için demir zırhlar giydirilerek kızgın çöl kumlarında güneş altında günlerce aç susuz bırakılan azizleri hatırladı...

Şeyh babası işe falakayla başlamıştı. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ve seçkin ashabının *radıyallahu anhum* çektiklerinin yanında bu hiçbir şeydi. Öyleyse bu halden dolayı şükretmesi bir vucubiyetti Tâhâ için:

– Ahâd... Ahâââd!

Dündar afalladı, Şeyh babası ne dediğini tam olarak anlayamadı Tâhâ oğlunun.

Tâhâ'nın bedeni Kasr-ı Şeyh'in yüklük olarak kullanılan bu izbe köşesindeydi ama Tâhâ, işkencelerle inleyen Mekke'nin sokaklarında Bilâl'in *radiyallahu anh* ayak izlerinin peşindeydi.

– Ahâd... Ahâââd!

Tâhâ'nın bu haykırışı Şeyh Muhibuddin Efendi için şok etkisi yapmıştı. Bu sesin anlamına ve sebebine ayıktığındaysa dehşete düşmüştü...

"Aman Ya Rabbim! Bu el kadar çocuk beni, evet beni... Yani Şeyh Muhibuddin'i, Mekke müşriklerinin elebaşlarından ve Bilâl'in işkencecisi Umeyye bin Halef'in yerine koymakta... "

Bu nasıl bir iman korudur ki çocuğun yüreğini yakmaktadır. Böyle yapmakla nefsine ne kadar zulmetmiş olduğunun da farkına varmıştı Şeyh Muhibuddin Efendi. Odadakilerin de duyabileceği şekilde defalarca tevbe ve istiğfarda bulunup büyük oğluna seslendi:

– Zalim oğlu zalim Dündar! Derhal Tâhâ'mı çöz... (diğerlerine de dönerek) Ve hepiniz tevbe edin... Hem de derhal!

Şeyh Muhibuddin Efendi duygu yüklü ve ağlak bir ses tonuyla şöyle dua ederek ayrıldı odadan:

– *"Rabbimiz, biz nefislerimize zulmettik. Sen bizi bağışlamazsan, bize merhamet etmezsen, gerçekten zarara uğrayanlardan olacağız."*

Davetçiler ve Yargıçlar

Bütün bağlılarına her işlerini ve sözlerini Kur'ân ve sünnete göre yapıp söylemelerini ısrarla salık veriyordu. Hayra dâî ve şerre dâfi bir çocuk, bir genç, bir adam, bir aile, bir köy, bir kasaba, bir şehir, bir ülke, bir dünya, bir insanlık alemi arzusu o ufak tefek, narin ve zarif adamın ruhunu kasıp kavuruyordu.

– Nübüvvet nesli... Evet, insanlığı ancak ve ancak yeni bir nübüvvet nesli ve bu nesle rehberlik edecek muttaki bir önderlik sahil-i selamete ulaştırabilir.

Orta yerde büyük bir dava ve kutsal bir gaye vardı. Gösterilen yoğun ve samimi gayretler hiç umulmadık semereler veriyordu. Allah bilir ya, bu gayretler tam da toplumun eşref saatine gelmişti sanki.

Toplum, nadasa bırakılmış büyük ve verimli bir toprak gibiydi. Münbit bir iklimde bereketli, temiz ve bol ürün alınıyordu şimdi. Her geçen gün genişleyen halkalara en geniş mekânlar dahi artık dar geliyordu. Halkalar, mekânlara sığabilmek için halka halka halkalara ayrılmak zorunda kalıyordu.

Bu sesin nefaseti ve bu nefesin sıcaklığını duyan ve hisseden geliyordu. Gören geliyor, duyan koşuyordu. Evet, galiba bu sefer olacaktı. Aman ya Rabbi! Bunu hayal etmek bile çok güzeldi.

İnsanlar kuraklıktan çatlamış toprağın, bir yağmur damlasına hasret kalışı gibi bu sesi, bu daveti beklemişlerdi. Sanki yıllardır içinde bir meftunluk titreyişi sezilen müştâk bir sesle *"Ben de varım!", "'Biz de varız"* haykırışlarına yanık yüreklerine serin sevinç gözyaşları tanıklık ediyordu.

Gözleri nemli, dili ıslaktı daima, narin ve zarif adamın. İçi su dolu havuza atılan çakıl taşlarıyla oluşan ve çok kısa zamanda halka halka yayılan haleler gibi halkın âdeta kılcal damarlarına kadar nüfûz eden çalışmalar gayet iyi gidiyordu.

Ezberler bozuluyor, at gözlükleri atılıyor ve bagajlar indiriliyordu. Bulanık zihinler netleşiyor, kalplere itminan ve ruhlara dinginlik geliyordu. Sis bulutları dağılıyor, toz duman diniyor ve hakikatlerin üzerindeki kat kat kara ve kirli perdeler kalkıyordu.

İslam'ı, etkili bir yapıştırıcı ve sağlam bir çimento olarak görenler onu her çatlağa zamk, her kanala küng olarak kullanabileceklerini zannediyorlardı.

İslam'ı, mülkünün değerini bilmeyen, elindekini, avucundakini hesapsızca ve düşüncesizce harcayan savurgan ve müsrif mirasyedinin yaptığı gibi hem kendisinin hem de başkalarının menfaatleri uğruna kullanma cüretinde bulunanların rahatı bozulmuş, keyifleri kaçmıştı.

Herkese, her keyfe, her keseye, her meşrebe, her kafaya göre İslam uyduranların hayat ve geçim kaynaklarının kuruması ihtimali belirmişti artık.

Doğru ve kesin bilgi, kalbi marazlı olanlara ulaştığında onlara ıstırap verir. Çünkü bilgi acıtıcıdır. İlim, değerini bilenin konforunu bozar. Tevhid'in hiza ve istikametine çeker ve çekmelidir de.

Cihanın en derin âlimleri ve dirayetli devlet adamları divanhanede toplantı tertip etmişler de ehemmu'l muhim meselelerin müzakerelerine başlamışlardı sanki. Birçoğunun kaleminden kitaplara, dillerinden meydanlara aktarılmış hakikatleri dile getiren başkaları da vardı?

Ama bunlar sadece dile getirmekle kalmıyor, satır satır amel etmeye gayret ediyorlardı. Hedefte tevhidi; Bilal'in kızgın çöllerdeki 'ehad!' haykırışı gibi törpülenmeden ve yumuşatmadan açık bir şekilde izhar eden narin ve zarif adam ve müminler vardı.

"Kubbealtı", divanhane halkasında toplantılar başladı mı öneriler, müzakereler, tertipler, tedbirler ve istişarelerin sonu gelmezdi... Yargıçlar konuşuyordu sanki.

"Efendi, ne diyorsunuz? Hangi asırda yaşıyorsunuz? Hakikaten pür taaccüp merak eyledim!"

"Hadi elinizde akıllı telefonlar göremiyoruz, peki evlerinizde Takvim de mi yok? Takvime bakınız efendim lütfen, takvime bakınız."

"Ne yapmamızı tavsiye ve telkin buyurursunuz? Çöllere çıkıp da Hazret-i Bilal gibi *'Ahaad!'* diye haykırmamızı mı istiyorsunuz?"

"Muslimlerin önünde ve karşısında işte bu anlayış olduğu müddetçe başkaca muarıza ihtiyacımız yoktur, fesuphanallah!"

"Sizleri hemen ve derhal tevbeye davet ediyorum, sizin haddinize mi bu işler?"

"Muhterem, biz bunları yaparken Lat'ı veya Menat'ı tazim etmiyoruz ya! Bırakınız o beton ya da bronz kalıpları şuracıkta dikili dursun, ne olucak yani?"

"Sevgili gençler. Gençlik, ezeli bir baharın ilk çiçekli günlerine benzer. Bilgi ve birikiminiz yeterli değil. Böyle deli dolu bir toylukla ciddi meselelere dalmayın. Tehlikeli sulara açılan acemi yüzücü gibi, bir girdaba kapılırsınız Allah korusun!"

"Bizler, himmet, hizmet ve uhuvvet ehliyiz. Her hâlükârda birlik ve beraberlik elzemdir. Sen de her sözüne 'tevhid' ile başlıyor 'menhec' ile bitiriyorsun. Halkımızın da değerlerini de görmezden gelemezsin. Böyle devam edersen Nebi Nuh *aleyhisselam* gibi ömrün olsa korkarım yine tek başına kalırsın evlat... Evet öyle."

"Lütfen biraz tutarlı olunuz. Modern asrın her türlü nimetlerinden istifade ediyorsunuz. Fakat bu nasıl bir çelişkidir ki yine modernizmin ürünü olan demokrasi ve serbestlikten sakınıyor ve sakındırıyorsunuz!"

"Tamam Hocam! Bu haram, o haram. Peki lütfen söyler misiniz? Başka seçenekler

var mı, varsa nedir? Bulamadınız mı külliyattan bir alternatif? Delikanlı sözü, ne zaman bir alternatif öneriniz olursa biz de telli tokmaklı zımbırtıları atarız, hatta yakarız! Söz yahu!"

"Kardeşim, sen de diyorsun ki Musa'nın *aleyhisselam* elindeki asâyı atalım! E, öyle olur mu? Ne olacak o zaman... Ben sana söyleyeyim. Çağın sihirbazları, Firavun'u insanlara Musa'nın *aleyhisselam* suretinde takdim ediyorlar, etmeye de devam ediyorlar. Hem neden bu asâyı atalım ki? La havle vela kuvvete illa billah!.."

"Bırakın şu lakırdıları yahu! Sırf sizin gibiler yüzünden adımız gerici, yobaz, bağnaz oldu... Cık, cık, cık!"

"Azizim, çok haklısınız, ama... Yani şimdi... Ehm... Evet, 'akide' diyorsunuz, güzel. 'İlke' diyorsunuz bu da çok güzel... Fakat nasıl desem ki... Günümüz şartlarını biliyorsunuz değil mi? Biz daima 'ilke' desek vallahu'l azim aynadaki görüntümüzle bir başımıza kalırız!"

"Değerli kardeşim. Gayet tabi ki haklı olabilirsiniz, bir şey diyemem. Biz de vakti zamanında en cevval yıllarımızı şimdi savunduğunuz değerler uğruna harcadık... Bilmiyorum, belki de harcandık! Aslında bundan pek de emin değilim. Lakin şundan eminim ki, bizden çok daha takvalı derli toplu cemaatler dahi yelkenlerini bu rüzgârla dolduruyorlar. Sadece biz olsak abilere canım feda!"

"Doğru, evet. Rafızî dediğiniz taife bütün ehlisünnet Muslimleri Ehlibeyt düşmanı olarak görüyor ve hepsini de istisnasız olarak tekfir ediyor. Ama onlar bizim kardeşlerimizdir. Evet evet onlar bizi tekfir etseler de kardeşlerimizdir..."

"Bu dava o kadar yücedir ki, ona ulaştıran yollar da nice nicedir. Mesela sen döne döne seyr-u sülûk eylersin bir başkası yuvarlana yuvarlana vasıl olmaya çalışır maksada. Maksat hâsıl olduktan sonra maslahat her neyi icap ettiriyorsa onun yapılması icap eder, efendi! Zaten herşey istediğimiz gibi olsa niye bu zahmet, niye bu mücadele? Bu kadar gayret ve eziyetin neticesi n'oldu? Değil mi ama? Hı... Hacı abi... Neden öyle bakıyorsun abi? Ya... Yanlış bir şey mi söyledim acaba?"

"Aslanım, bir devlet yönetmekle bir koyun sürüsünü gütmek arasında hafsalanızın alamayacağı kadar fark var. Amerika'yla dost ve müttefik olmamızı, şu herşeyi daraltan anlayışınızla idrâk etmeniz herhâlde asrın en önemli gelişmesi olur!"

"Dini zorlaştırmayınız... İnsanlar haram da işleyebilir... Allah *subhanehu ve teâlâ* Ğafur'dur, Rahim'dir. Sizin dahi günah işleme özgürlüğünüz vardır. Devir kendini aşmak devridir! Çabuk davranın yoksa bu tünelden çıkamayacaksınız ona göre."

– Beyefendi, şairin dediği gibi *'Asrın idrakine söyletmeliyiz Kur'ân'ı'*. İşte tıpkı bunun gibi Efendimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnet-i seniyyesini de modern bir bilinçle değerlendirmeli değil mi? İki cihan serveri Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* toprak, belki de

kagir bir evde yaşıyordu. Sizin menhec anlayışınızla hareket edecek olursak biz de böyle evlerde ve böyle mekânlarda yaşamak mecburiyetinde kalabiliriz."

"Öf be birader! Böyle de olmaz ki! Din sanki sizin tekelinizdeymiş gibi kesin ve buyurgan bir edayla konuşuyorsunuz. Biraz nezaket lütfen. Size kalırsa hepimiz helak olduk mahvolduk."

"Ağalar, kendinize gelin! Bakınız bugün sistemin ta merkezine kadar girmişiz, fena mı oldu? Hiç meraklanmayın üç beş seneye kalmaz yeryüzü hilafetinin yeniden tesisini konuşuyor olacağız. O zaman sizinle yine görüşürüz. Bakalım halâ meşru vasıtalar, nebevi menhec vs. diyebiliyor musunuz?"

"Bakalım dostlarım. Tabiat asla boşluk kabul etmez. Ulvi ve mukaddes davamızın muvaffakiyeti ve muzafferiyeti gayesiyle ehliküfrün tatbik eylediği usul ve vasıtalarından neden istifade etmeyelim? Bir kısım fukaha haram libas ile namaz kılmak caizdir derler. Hâl böyleyken yüce davamız uğruna azıcık da olsa niçin esnek davranmayacakmışız? Allah niyetlerimizi biliyor ya!"

"Size bir şey söyleyeyim mi? Sizler bu kafayla on yıl yirmi yıl sonra dahi böyle göz göze, diz dize dar ve marjinal bir çevre olmaktan öteye gidemezsiniz."

"Hocam, elimizi neye atsak *'Şirk!'* O değilse *'Haram!'* O da olmazsa *'Bidat!'* yetmezse *'Hurafe!'* Ya sabır!... Bir de hepsinin başında bir itikad ve menhec müdafaası var ki yerimizden kıpraşamıyoruz yahu!.."

Servet

– Servet Ağa! İki paket ıslak mendil göndersene! Sırılsıklam olduk burada terden!

– Hemen getiriyorum Ahmet abi!

Yaşından beklenmeyen bir atiklikle kalktı tezgahın başından. Koşar adımlarla 4-5 metre karşıda, her tarafı plastikten yapılmış olan ufak kulübeye yöneldi. *"Kimliklerinizi Bırakın, Ziyaretçi Kartı Alın!"* yazan tabelanın altındaki pencereden mendilleri uzattı:

– Buyurun!

– Sağ ol Servet Ağa!

– Başka bir şey ister misiniz?

– Yok, yok. Olursa seslenirim.

– Tamam.

Bu sefer yavaş adımlarla döndü tezgahına. Yaşı altmış beşti. Ama yüzündeki kırışıklıklar ve kalın camlı gözlükler dışında bunu gösteren bir alâmet yoktu üzerinde. Sıhhatine çok dikkat eder, her gün mutlaka sakal tıraşı olurdu. Beyaz bir kıl görmesin saçında, hemen aynanın karşısına geçer, saatlerce o kılla uğraşırdı.

Yalnız yaşamaya başlayalı on yıl olmuştu. Eşi on yıl önce vefat etmiş, tek çocuğu Utku ise seneler önce okumak bahanesi ile Almanya'ya uçmuştu. O günden beri ses soluk çıkmamıştı ondan. *"Para istemesin de ne yapıyorsa yapsın!"* diye düşünüyordu Servet Ağa çocuğu her aklına geldiğinde!

Para çok önemliydi onun için. *"Bu devirde parası olanı adam yerine koyuyorlar. Paran yoksa ikinci sınıf insansın!"* diyordu hep kendi kendine. O yüzden hiçbir dönem tek iş yapmakla yetinmemişti. Emekli olduktan sonra da seyyar satıcılığa başlamıştı.

"Zaten herkes birbirini kandırıyor. Ben de kandırsam ne zararı var!" diye kendini şartlandırdıktan sonra yaptığı bütün işlerde dalavere ve dubarayı normal hatta gerekli görüyordu. Bu hırsı, karısının öldüğü sene alt katlarına taşınan Mete isimli bir polis memurunun dikkatini çekmişti. Mete, biraz muhabbetten sonra Servet Ağa'nın tam da düşündükleri iş için biçilmiş kaftan olduğunu anlamıştı.

Servet Ağa artık *"Mete abi"* dediği polisin istediği yerlerde tezgah açıyordu. O bölgede izlenmesi gereken kim varsa hakkında, bazen günlük bazen de haftalık raporlar iletiyordu Mete'ye. Hem zabıta sorunu olmadan satış yapıyor hem de aktardığı bilginin önemine göre çeşitli miktarlarda *"bahşiş"* alıyordu. İşine sıkı sıkıya sarılması için bunlar yetiyor, artıyordu bile!

İşin tek zor kısmı saç sakal tıraşı idi. Mete ona, her gün tıraş olmayı salık vermiş ve saçındaki beyazlarla uğraşmayı da yasaklamıştı. Böylece yaşı, yaptığı iş için bir perde

olacak, kimse şüphelenmeyecekti ondan.

"Çok şükür iki senedir buradayım." diye içinden geçirdi tezgahtaki aynaya bakarken. Mete son olarak onu adliye binasına göndermişti. Artık sabahtan akşama kadar, dört tane mahkemenin kapısının açıldığı holde, mahkeme için gelen tutuklu yakınlarına, avukatlara oradaki görevlilere ve polislere satış yapıyordu.

– 2009'a 123! 2009'a 123!

On Birinci Ağır Ceza'nın mübaşiri yüksek sesle böyle bağırınca hol sanki boşaldı. Dosya numarasını duyanlar mahkeme salonuna girmek için hareketlenmişlerdi. Boşalan birkaç oturağa, holde kalanlar oturdular hemen.

Holün, hakim ve savcıların suratlarını andıran soğukluğu ile mahkemeyi bekleyenlerin stresi birleşince, bunaltıcı sıcak daha da çekilmez bir hâl alıyordu. İnsanlar ellerine ne geçerse yelpaze olarak kullanıyor, kimisi de peçeteyle alnını ve boynunu siliyordu.

Servet Ağa'yı, her gördüğünde şaşırtan ama daha çok da nefretini artıran şey ise bu sıcaklarda bile çarşaf giyen kadınlardı. Onlardan ikisi bugün yine adliyedeydiler. Birisi oturmuş, diğeri ise ayakta, 5-6 yaşlarındaki kız çocuğunu zapt etmeye çalışıyordu. Aynı aileden olduğu belli olan yaşlı bir adam ise avukatla bir şeyler konuşuyordu.

Biraz önceye göre seyrelmiş kalabalığa bakarak düşünmeye başladı: *"Mete Abi niye eskisi gibi arayıp sormuyor acaba? O kadar bilgi topladım. Gece gündüz demeden iş peşinde koşturdum. Şimdi de 'Adliyede dur, oraya gelen insanlarla yakınlık kur.' dedi, onu da yapıyorum. Daha ne yapayım? En iyisi güzel bir malzeme bulmak sonra da Mete Abi'ye ulaşmak. Hem biraz para koparır hem de kendimi hatırlatırım."*

Bir tilki sinsiliği ile holdeki insanları süzmeye başladı. Özellikle dertli kişilerin olduğu böyle ortamlarda insanlar, kim olursa olsun içlerini boşaltmak ister. Hele bir de karşı taraftan biraz yakınlık görünce, daha rahat konuşurlar. Servet Ağa için artık bu tecrübe ile sabit bir mesele idi.

"Amcaaa! Şu şeker kaç para" sesiyle irkildi.

Biraz önce çarşaflı kadınların yanında gördüğü ufak kız yaşlı adamla birlikte tezgahın önünde bitivermişlerdi sanki. *"Nasıl da dalmışım?"* diye düşünerek çocuğa döndü:

– Hangisini sordun küçük ?

– Şunu!

Gülümsedi dedesi. Çünkü ufaklık öyle bir işaret ediyordu ki, şeker bölümünün hepsi minicik parmağın kapsama alanına giriyordu.

– *Herhalde şu mavi olandan istiyorsun Zehra,* diye müdahale etti dedesi.

– Evet dedeciğim.

– Öyleyse al bakalım cici kız!

– Teşekkürler amca.

– Borcumuz ne kadar kardeş?

– Bir buçuk lira abi… Mahkeme için bekliyorsun herhâlde.

– Evet. Saat onbirde dediler ama saat üç oldu hâlâ ses yok. Sekiz yıldır aynı hikaye!

– Buralar böyle! Saatlerce beklersin sonra da onbeş dakika girip, çıkarsın. Ne olduğunu da anlamazsın.

– Aynen öyle oluyor.

Bu arada şekeri kapan ufaklık, büyüklerin muhabbeti sarmamış olacak ki kendini hemen annesinin yanına attı. Elindekini bir annesine, bir ninesine gösterip duruyordu.

– Eee! Sizinkinin suçu ne?

– Suç mu?

– Şey! Yani yargılandığı dava.

– Suçu Muslim olmak ve etrafındaki insanları da İslam'a davet etmek.

– Allah Allah! Öyle suç mu olur ya? Hepimiz Muslimiz Elhamdulillah! Beş vakit namazımızı kılar, Ramazan'da da orucumuzu tutarız.

Servet Ağa, bu kadar hızlı yalan söyleyebiliyor olmasına bazen kendisi bile şaşırıyordu. Ama mesleğinin (!) olmazsa olmazıydı yalan söylemek. Yalan yoksa insanlara nasıl yakınlık gösterebilir ve onlardan nasıl bilgi alabilirdi ki?

– *Zaten sorun da orada,* diye devam etti yaşlı adam. İnsanlar bugün sadece namaz, oruç, hac ile Muslim olacaklarını sanıyorlar. Hâlbuki Allah sadece camide ve Ramazan'da değil, hayatın her alanında emirlerine uyulmasını istiyor. Mesela, ticaret yapacaksın. Ben namazımı kılar sonra da dilediğim gibi ticaret yaparım, diyemezsin. Çoluk çocuğunu evermeye karar verdin. Eli, ayağı düzgün olsun, bir de işi olsun, diyemezsin. Çünkü Allah ticarete de, evliliğe de, boşanmaya da kısaca insanın hayatındaki her şeye bir düzen ve disiplin getirmiştir.

– İyi de bu mümkün değil! Bugün kanunlar, yasalar var. Her şey belirlenmiş, uymazsan kargaşa çıkar.

– Çok doğru söyledin. Her şeyin bir yasası var. İşte benim evladım İslam dışı o yasaları kabul etmeyip Allah'ın dinine göre yaşamak isteyince içeri atıldı.

Farkında olmadan yaşlı adamı destekleyen bir cümle kullandığına ayıkınca, içinden kızdı kendine Servet Ağa. Yaşlı adam devam etti:

– Bugün uymamız istenen yasaları kim belirliyor! Senin benim gibi insanlar. Akıl, akıldan üstündür. Bugün birisi bir yasa yapıyor, yarın diğeri geliyor beğenmiyor, değiştiriyor. Ben niye, yarattığını en iyi tanıyan Allah'ın, kulları için koyduğu kanunları bir kenara bırakayım da, Corc'un, Hans'ın veya Josef'in yapıp dayattığı yasalara uyayım? Düşün kardeş! Allah zina haramdır, diyor, beş vakit namaz kılan adamlar fuhuşun hiçbir cezasının olmadığına dair yasa çıkartıyorlar. Babası sözde şeyh olan bilmem ne Bakanı devlet tarafından ruhsat verilen genelevlerden vergi alıyor. Bu nasıl iştir? Belki içkinin yasak olduğuna dair ayetleri öğlen namazında okuyan milletvekilleri ikindi vaktinde içkinin satışının her yerde yapılabileceğine dair kanun çıkarıp düzenleme yapıyorlar. Bu nasıl Muslimlik? Yetmiyor, bunları insanlara anlatıp, Muslimce yaşamak isteyenleri de içeri atıyorlar."

Servet Ağa sıkıntılı bir yüz ifadesi ile etrafına bakındı. *"Çattık valla! Bırak bilgi almayı bir de vaaz dinliyoruz şimdi. Ya konuyu değiştirmeli ya da bu adamı başımdan savmalı"* diye düşündü. Ciddi ciddi dinliyormuş gibi bir pozisyona girip konuşmaya başladı.

– Doğru söze ne demeli? Eee, var mı bir umut, senin çocuk bugün çıkar mı dersin?

Yaşlı adam, Servet Ağa'nın dinlemediğini farketmişti. Konuyu uzatmanın gereksiz olduğunu anlayıp kısa kesmeye karar verdi:

– Hiç kimse evladının içerde olmasını istemez. Elbette çıkmasını istiyoruz. Fakat biz ne mahkemeye ne de avukatların savunmasına bel bağlarız. Duamız, talebimiz sadece Allah'adır. Hakimin vereceği kararın hiçbir önemi yok. Çünkü asıl Hakem (son hükmü veren) Allah'tır. O, evladımın çıkmasını dilerse tüm dünya bir araya gelse buna engel olamaz. Tahliye olmasını nasip etmezse de kimse onu çıkartamaz.

Biraz soluklandı yaşlı adam. Son cümlelerini söylerken gözleri hafif nemlenmişti.

– Çocukları bayağıdır yalnız bıraktım. Şimdi bizi de çağırırlar mahkemeye herhâlde. Hadi sana kolay gelsin.

– Sağool, sağol Hacı.

Derin bir *"oh"* çekti Servet Ağa. Yaşlı adamı, kendisi gitmeseydi nasıl kurtulurdu, bilmiyordu.

– Servet Ağa! Biraz buz getir bize!

– Hemen Ahmet Abi, hemen!

Tezgahın yanındaki mini buzdolabından iki kalıp buzu poşete atıverdi. Bu arada hol tekrardan hareketlenmişti. *"Demek ki 11. Ağır cezanın mahkemesi bitmiş"* dedi Servet Ağa. Polis kulübesine insanları yararak zar zor ulaşabildi. İçeride, polislerin bağırışları ile televizyondaki kadın spikerin sesi savaşıyordu sanki! Buzu pencereden uzatırken gözü habere takıldı:

– Ahmet abi! Adalet sarayı diye haber veriyorlar. Nereye yapılacak acaba o?

– Sincan'a. Bir ay içerisinde burası da taşınacak oraya.

– Burası kapanıyor mu?!

– Evet. Hayırdır, niye şaşırdın? Hee! Anladım. Servet Ağa! Artık emeklilik vakti geldi. Bu kadar *"servet"* yeter! Ha !

Kulübedeki diğer polisler de amirlerinin kahkahalarına eşlik ettiler. Ahmet devam etti:

– Geçen bize gezdirdiler yeni yeri. Valla müthiş bir bina! Herşeyi yerli yerinde. Senin yaptığın iş için büyük bir kantin yapmışlar. On yıllık ihalesi çoktan verilmiş bile!

Yutkuna yutkuna sordu Servet Ağa:

– Mete Abi'yi görünce görüşmek istediğimi söyleyebilir misiniz? Uzun zaman oldu görüşmeyeli.

– Mete mi? Haa, şu bizim Mete! Süleyman! Mete ne yapıyor bu aralar biliyor musun?

– Amirim, bir ay önce Bitlis'e tayini çıktı. O da istifasını verip emekliye ayrıldı. Şimdi nerede bilmiyorum.

Servet Ağa polislerin konuşmalarını işitmiyordu artık. Etrafta müthiş bir hareketlilik vardı ama hiç ses yoktu sanki. Sadece *"Taşınacağız, emeklilik vakti geldi, istifa etti."* cümleleri polislerin kahkahaları eşliğinde beynine zonkluyordu.

Ayaklarını sürüye sürüye tezgahının başına dönerken, kalabalıktan iki-üç kişi ile çarpışmaktan son anda kurtuldu. Çarpışmaktan ani bir manevra ile kurtulduğu kişilerden bir tanesi de onbeş dakika önce konuştuğu yaşlı adamdı. Ama bir türlü inandıramıyordu kendini Servet Ağa. O adam demin konuştuğu yaşlı adam olamazdı. Çünkü on yıl daha gençleşmiş gibiydi. Yüzüne kan gelmiş gözleri ışıldıyordu, kucağında küçük kız arkasından da iki kadın hızlı hızlı çıkıp gittiler.

Servet Ağanın zihninde zonklayan cümlelere, dedesinin kucağında onun sakalıyla oynayan Zehra'nın sözleri de eklendi:

– Yaşasın! Allah, babamı eve gönderdi. Allahuekber!

Tünel

Bir yol. Bir demiryolu. Yolda romatizmaları azdığı için oflayıp puflayan pir-i faniler gibi, mekânik iniltilerle bayıra yüklenmiş bir tren.

Büyük bir tehlikeyi daha uzaklara haber vermek ister gibi tiz bir siren sesi. Peş peşe. Defalarca. Uzaklardan duyulunca kara da olsa bir trenin sesiyle müjdelenmek için ümitlenir, istasyonlarda bekleşen ahali. Kimilerinin yürekleriniyse hasretle ince ince sızlatır bu ses.

Doğa, yaratan Rabbine adeta bir şükür ifadesi olarak yeryüzünü ziynetlendirdiği göz alıcı güzellikteki manzaralarını cömertçe sergilemekte. Kompartımanın penceresinden de bu güzel manzaralar izlenmekte. Kesintisiz.

Doğayı, bir görenler vardır; bir de sadece bakanlar, bilirsiniz.

İçeridekiler. Göbeğinde yaşadıkları doğanın, kusursuz güzelliklerini ömürlerinde ilk kez görüyorlarmış gibi güçlü bir merakla penceresinden bakıyorlar kompartımanın.

İçeridekiler dediğim, kompartımandakiler. Kimisinin gözleri gökyüzünde sarmaş dolaş gezinen bulutlara dikilmiş, kimisi, çok da uzak olmayan bir otlakta yayılmış koyun sürüsünü gördüğünde kompartımandaki diğer yolculardan saklamak ister gibi derin bir iç geçirir. Çocukluğunu hatırlamıştır zira. Kendisi henüz ana kuzusu bir cimcime iken nasıl da çobanlık yapmaya çalışırdı kuzulara.

Recai de var bu kompartımanda. Birkaç saat evvel adeta yemyeşil bir denizi andıran ormanın kıyısından geçmişti tren. Göz alabildiğince yeşillik. Uğradıkları istasyonlara yaklaştıkça sayıları daha da artan meyve ağaçları görünür. İçtimada bulunan bir askerî birliğin neferleri gibi adeta hiza ve istikamete bakarcasına sıralanmış, geçip uzaklaşan ağaçlar. Tepedeki güneşin tesir etmeye muvaffak olamadığı koyu gölgeli ağaçlar.

Demiryolcuların suyu dağlardan gelirmiş. Her istasyonda onlara has bir su hattı vardır, derler. Doğru mu, doğru ise tüm istasyonlarda da var mı, bilinmez. Ama istasyonlara yakın evlerin sakinleri, günlük bir bidon da olsa bu sudan alıp evlerine götürürler. Dağdan gelir; temiz, sağlam sudur diye. Hele yazın karpuz çatlatan bir serinliği vardır, bu suların. Basbayağı bildiğimiz soğuk su akarmış bu çeşmelerden.

En son mola verdikleri istasyonun çeşmesinden doldurduğu şişesini, sehpanın bir kanadının üzerine koymuştu Recai. Eski tip kompartımanlarda pencerenin hemen altında montelenmiş iki kanatlı açılır kapanır portatif sehpalar vardı. İşte sehpanın bir kanadının üzerine koymuştu su şişesini Recai.

Dışarıda resmî geçit yapar gibi an be an değişen bu güzelim manzaraların tek bir

karesini dahi kaçırmak istemiyordu. Manzaralar da manzaraydı hani. *"Gözünü bizden ayırma!"* der gibiydiler. Demeseler de öyleydiler ya.

Recai'nin de zihninde hemen bir şeyler beliriverirdi böylesi durumlarda. Daha çok uhrevi manzaralar gelirdi aklına. Düşünüyordu da şu gökkubbenin altında ne güzellikler ne hârikülâdelikler varmış. Gençliğin cevelanını alevlendiren olağanüstü tablolar. İsimlerini dahi bilmediği belki de hiç görmediği ve göremeyeceği envai çeşit ağaçlar. Bir tarafta melbûd, öte yanda sölpümüş olanlar. Kimisi Sidr'i kimisi Talh'ı, kimisi de Tuba'yı andırırlar.

"Subhanallah! Şüphesiz ki bunların her biri apayrı birer mucize gibi." dedi içinden, Recai.

Kur'ân'dan hatırlamıştı bu manâya yakın bir ayeti. Kitabı sağ elinden verilmiş olup gölgeler ve pınarbaşlarında bulunan muttakilerin vâris kılındıkları yüksek cennetlerde ağırlanışları... Zemininden ırmaklar akan, gölgeleri ve yemişleri kesintisiz olan cennetleri... Kabartılmış döşekler üzerinde örtüleri atlastan minderlere yaslanan bahtiyarlar...

Kıpır kıpırdı içi. Hatırladığı ayetler ve seyre daldığı o eşsiz manzaralar neşelendirmişti onu. Ne de iyi olmuştu trene binmesi. Tren yolculuğu gayet güzel bir fikirdi. Geze geze yol alıyordu saatler boyu. Kısa süre önce nehir üzerinde kurulu bir demiryolu köprüsünden geçerlerken zihninde sırattan geçiş tablosu canlanmıştı.

Sırattan geçmek. Bunda muvaffak olabilmek için amellerini şu an içinde yolculuk yaptığı trene benzetmişti. Saymıştı binmeden önce, kaç vagon olduğunu trenin. Tam sekiz vagonluk bir katardı.

Amel. Evet. Salih amel. Sekiz vagonluk, haydi bunun iki katı bir katar yükü kadar salih amelinin olduğunu düşünmüştü. Sırattan geçebilmek için tek başına bunlar yeterli miydi? Hayır, hayır. Başka şeyler de olmalıydı. Mesela şu koca katarı ip gibi peşinden sürükleyen bir lokomotif vardı.

Öyleyse amellerinin salih, salih amellerinin de ihlaslı olması gerektiği çok açıktı. İhlas. Tabi. İhlas da salih amellerin lokomotifiydi. Allah'ın rızasına, hoşnutluğuna müjdelemesine ve ebedî saadet yurduna ulaşabilmek için takdim edilen salih amel *"katar"*ı, ihlas lokomotifiyle makbuliyet menziline vasıl olabilirdi ancak.

Amellerin salih olması iyi de, ya ihlastan mahrum ise. İşte o zaman katar yükü gibi salih amelleriyle beraber henüz sıratın başındayken el elde baş başta kalınacağını hatırladı yeniden. Bundan dolayı bir an ürperiverdi.

Recai birçok meseleye bu şekilde bakmaya çalışır, aynı anda da kafasında hemen bu duruma münasip bir kıyamet sahnesi canlanıverirdi.

Bir ağaca bakar mesela. O ağacın kaç yıllık olduğunu düşünür, hesap etmeye çalışır

önce. Sonra *"Kim dikmiş bu ağacı acaba?"* diye sorar kendi kendine. Ne yapacaksa artık bu sorunun cevabını. Bu meselelerde tefekkür etmekti asıl niyeti. Ağacı diken adam görmüş müydü böyle büyüdüğünü diktiği ağacın. Hâlâ hayatta mıydı, ailesi var mıydı? Müminlerden miydi yoksa kendisini mümin zannedenlerden mi? Bir fidanı toprakla buluşturmuş ve hayata tutunmasına vesile olmuş ya, peki ya kendisi ne hâllerdeydi acaba? Mümin olarak göçmüşse ne âlâ! Böyle bir ihtimal dahi sevindirmişti Recai'yi. Hayırlı, muvahhid bir evlat bırakmış mıydı, her tarafı tuğyan sarmış dünyaya bir tevhid tohumu diye. Hem de kendisi için sadakayı cariye olacak salih bir evlat. Öyleyse ne mutlu ona.

Recai bu. Dünyalık ahiretlik peş peşe sorular belirir zihninde. Bir arpa danesi görmeye görsün. Bir bakarsın ki o arpa danesini yiyen öküzün sürdüğü tarlada yeşeren ekinin hasadıyla elde edilen tahılın hangi değirmende un, hangi evde yoğrulan hamur, o hamurdan hangi tandırda pişen hangi ekmek olduğunu ve o ekmeği de hangi insan civcivinin yediğini düşünerek soruların peşinde neredeyse bir devri alem yapıvermişti. Hızlı da düşünürdü ha!

Taka tuka tika tak... Taka tuka tika tak...

Tren bu. Koca bir demir yığınından bundan daha munis daha hafif ve daha hoş (!) bir melodi çıkar mı, çıkmaz elbette. Amma bu, dev bir yılan gibi dağları bayırları kıvrıla hızlana aşıp sevilenleri sevenlerine ulaştırmak için durmadan giden terene de yakışmıyor değil, bu mekânik melodiler.

Taka tuka tika tak...Taka tuka tika tak...

Çok azı dışında yolcuların hepsi alışır bu sese bir süre sonra. Hatta uyumak isteyenler için ninni gibi gelir bazen. Kompartımandaki yolculardan yaşlı bir musıkîşinas, dinlemek mecburiyetinde olduğu bu, Ray cinsinden melodileri hafızasındaki musikî arşivinden hangi besteyle eşleştirebileceğini düşünür o sırada. Bulduğundaysa yüz çizgileri gerilerek bir memnuniyet ifadesi yayılır yüzünde.

Gür siyah bıyıklı, sakin bakışlı, iri kara gözlü bir delikanlı geçen yaz yaptığı düğününü hatırladı raylardan yayılan mekânik melodiyle. Tren hızlandıkça kendisine özgü bu melodinin de temposu artıyordu. Tıpkı düğün günü bahşişlerini peşinen toplayıp garantilemiş davulcunun aşka gelerek derisini patlatırcasına davulunu tokmaklaması gibi. İşte genç adam da bunu hatırlamıştı.

Kompartımandakilerin her birisi hatıra ile hayaller dünyasında, kimisi maziye doğru yolculuğa çıkmış, kimisi de geleceğe doğru yol almakta, pencereden izledikleri manzaralar eşliğinde.

Raylardan çıkan seslerde bir değişiklik oldu. Filtrelenmiş gibi daha boğuk bir ses. Aynı anda kompartıman da karanlıkta kaldı. Tren bir tünele girmişti. Girer girmez

tüm kompartımanlardaki aydınlatma ampulleri ölgün de olsa yanmaya başlardı ama bu kez öyle olmadı. Bir saniyeyi bir dakika gibi uzun hissettiren bir karanlık içinde kalmıştı herkes. Recai yine pürdikkat.

Karanlığı yara yara ilerleyen tren, hızını da düşürmüştü. Farlarından kırıla kırıla tünelin içine yayılan ışık hüzmeleri hafif bir loşluk vermekteydi tünele. Recai'nin dikkatini tünel duvarı çekti ilk anda. Taşlar birer tuğla boyunda ve dikdörtgen biçimindeydi. Duvar terlemiş, bazı noktalarda su damlıyor. Yosunlaşmış duvarın taşlarına bakınca içine bir korku yayıldığını hissetti Recai. Çünkü duvarın görünümü korkunç şeyler çağrıştırmaktaydı zihninde.

Taka tuka tika tak... Taka tuka tika tak...

Bu soğuk metal sesinden, sebebini henüz anlayamadığı bir ürperti hissine kapılmıştı. Ses tünelin içinde yankılanıyor ve birkaç kat daha kuvvetli bir gürültü olarak kulakları çınlatıyordu.

Tren tünelin içinde patinaj mı yapıyordu ne? Pek mantıklı olmasa da öyle zannetmişti Recai.

Diğer yolcuların da o tanıdık yolculuk rahatlığı, huzursuzluğa dönüyordu her geçen saniye.

Raylardan, daha önce melodi gibi gelen sesler Recai'nin kulaklarında inilti gibi çınlıyordu şimdi. Gözleri yine penceredeydi, her zamanki gibi.

Zindan!

Evet ya. Tünelin taş duvarı zindanı hatırlatmıştı. *"Kim bilir yaşadığımız şu an hangi kör karanlık zindanlarda nasıl canhıraş feryatlar yükselmektedir arşa."*

Sonu acı içinde ölüm olan feryatlar. Kayıt altına alınmayan, hesap edilmeyen ve herhangi istatistikî bir veriye konu olmayan, olamayan mazlumane ve ölümlere sürüklenen canların istiflendiği sevk vagonlarının kompartımanları gibi sıralanmış hücreler.

"Ne zaman çıkacak tren bu tünelden?"

Daraltı geldi herkese. Kör karanlıkta devasa demir yığını trenin her aksamı feryat etmekte sanki. Taş duvar ise zindanı heceliyor artık. Her geçen saniye iniltiler daha da yükseliyor anlaşılan. Her bir taş, tünelden beter hangarlarda işkencelerle öldürülen her bir mazlumun suretinde görünüp sesinde haykırıyor gibiydi, trende bulunan ve hızla uzaklaşmakta olan her bir insana. İnsan suretindeki her bir canlıya.

Ağızı şirk koktuğu halde *'İslam'* diye naralananlara. Karnındaki bağırsakların röntgenini şirk sistemine takdim edenlere.

Bir masa, iki koltuk ve bir de tabela ile arzı fethetmenin ilk adımlarını attıklarını

vehmeden ehli eyyama.

Muvahhidlere darbe vurmak, etiket yapıştırmak, çamur veya laf atmak için kuyruklarda bekleyerek salya sille salvolar sallayanlara.

Bir ihtilafımız daha olsun diye ihtilaf üretip pazarlayarak dağıtım ağı kuran muhtelif ebat ve adette muhalif tıynetlilere.

...

Taka tuka tika tak... Taka tuka tika tak...

Tünel. Taşlar. Duvar. Duvar taşları. Yosun tutmuş, kararmış, ıslak, çentikli ve loş.

Zindan!

Dehşetengiz bir dehliz. Tağut oğlu tağut Esed'in azap hangarları. Feryatlar bile mecalsiz... Sessiz. Her beden bir işkence kadavrası. Canlı kadavra. Dünya tarihinde hiç bu kadar uygulamalı işkence eğitimi yaptıran bir başka tağut yoktur. Zünûvas mı, Dehhak mı, Firavun mu, Kin hanedanlığı mı?

Hepsi. Hayır, belki de hiçbiri. Onların hem itikadî hem de sulbî zürriyetinden olan işkencecilerin ülküleri bir. Önderleri, lojistik kaynakları, tahrik ve taklit mercîleri de. Yeni bir Safevî İmparatorluğu'dur müşterek hayalleri.

Tünel. Tren. Kompartımanlarında yanması gereken ölgün Işıklar hâlâ yok. Herkesin canı sıkkın. Recai'nin de.

Tünel karanlık. Yosunlaşmış duvar hâlâ ağlıyor. Raylardan çıkan seslerde iniltilerle feryatlar birbirine karışmakta.

Ses veren, güç veren, el veren, teselli veren, cesaret veren, selam veren kimsecikler yok. Kaçamak da olsa şefkatli bir bakış ile nazar eden dahi yok.

Zindan!

Bağdat mı, Halep mi, Şam mı, Musul mu? Yoksa Suriye'nin, Irak'ın tamamı mı?

Tüneller her yerde. Tüneli, hangarı olmayan tağutlar bu tür zulümlerini konteynırlarla kotarmakta. Hem kaleler ne güne duruyor? Cenk kalesi gibi kanlı kaleler.

Kimi tağutlar Safevi Şiası adına Muslimleri boğazlarken kimileri demokrasi, kimileri de kralcı bir "din" adına cürümlerini icra etmekte.

Baasçı Safevî müşriklerin vahşetine Siyonistler dahi şaşırmakta, hatta kıskanmakta. *"Nasıl da düşünememiştik bunları. Oysa Şia kardeşlerimizden (!) daha mahirdik bu mecrada."*

Tren hala patinaj mı yapıyor, ne? Yoksa dipsiz kuyulara doğru mu yol almakta. Recai de bu işe pek bir anlam veremedi daha.

Kederlenmişti Recai.

Bin taş, bir duvar... Kompartımandaki keyifli yolculuğun konforunu nasıl da darmaduman etmişti.

Belki de daha iyi oldu, diye düşündü Recai. *"Daima şu âna odaklanmalı"* dedi. Kimse duymadı onu tabi.

Dört bir yanında neler yaşanıyordur, tam da şu anda dünyanın, kim bilir.

Günde kaç mümin ruh, bedeni ait olduğu toprağa serilip yükselmekte arşa. Cennetlere doğru kanatlanan yeşil kuşların kursağında. Selam, müjde, hoş karşılanış, rıza, ikram ve esenlik yurtlarına doğru kanat çırpmada birbirleriyle yarışmada yeşil kuşlar.

Ya ötekiler... Evet, ötekiler. Haçlı ittifakının dahi yapamadığı vahşeti muvahhidler üzerinde tatbik eden Kin koalisyonu.

Aynı anda Rusya'sıyla, Çin'iyle, NATO Avrupa'sıyla, Amerika'sıyla, laikiyle, Baas'ıyla, diktatörüyle ve demokratıyla tevhid dini İslam'a düşman olan herkesle ve her güç odağıyla işbirliği yapma omurgasızlığını marifet belleyip limitsiz kıyımlarda bulunan Ortadoğu'nun kurnaz ve kıvrak siyaset oryantali, Safevî Şiası.

Hakikatlere ayıktıklarında *"Ya leyteni!.."* diye feryatlanmaktan hiçbir fayda göremeyecek ve kalpleri Şia muhabbetiyle davul derisi gibi şişmiş olan gözleri açık körler.

Recai'nin gözleri taş duvarda. Tren hala tünelde. Kendisiyse bambaşka âlemlerde. Karanlıkta yürüyen demir yığınının homurtusu devam ediyor.

...

Taka tuka tika tak... Taka tuka tika tak...

O zalimleri düşünüyor Recai şimdi. Şirk ve tuğyan ehli zalimleri. Dostlarını, destekçilerini finansörlerini, borazanlarını, kalemşörlerini, ağlayıcılarını, dövünücülerini, gönüldaşlarını, gönlü taşlaşmış duagûlarını, müdafilerini ve her çirkeflikleri ortadayken dahi "kardeşlik" edebiyatının çekirdeğini çitleyenleri...

İşte böyle. Kompartımanın camından bakarken bu mücrimlerin bölük bölük ve azarlana azarlana cehenneme sevk edilişlerini tasvir ediyor zihninde... Halen çıkamadıkları bu tünel gibi bir yerden geçirilecek olmaları dahi yeterince ürperticiydi Recai için.

Güleryüzün, şefkatli bir kucaklanmanın, tatlı bir içeceğin, yardımcının, rahatın, hoşluğun, ümidin aydınlığın, esenliğin, merhametin, güvenliğin, özgürlüğün, serinliğin, vazgeçmenin, geri dönüşün ve çıkışın olmadığı kalıcı azap yurduna revan olan kan içici sapkın ve saptırıcı zalim tağutlar ile avaneleri o gün hiç kimsenin umurunda bile olmayacaklardır.

İçerisine itilip kakılan şirk önderlerinin ve tâbilerinin üzerleri ateşle kapatılıp kapıları kilitlenen yere doğru giden yolculukları henüz dünya hayatındayken başlamıştır çünkü. Suriye'de her bir şehirde Ebu Gureyb'e, Guantanamo'ya "rahmet" okutacak azap merkezleri kuran Safevî ve Baasçı tağutların bu amellerinin cezası da aynı cinsten olacaktır, kuşkusuz.

"Mümin erkeklerle mümin kadınlara işkence edip de sonra tevbe etmeyenler için cehennem azabı vardır. Yakıp kavuran azap da onlaradır."[1]

Recai bu ayeti hatırladığında yağmur yüklü bulut gibi boşalmaya hazırlanan yüreği hafiflemişti biraz.

Akıbeti yüreklerini yakan pişmanlık, ayrılık, hasret, bitkinlik, hüsran, zillet ve alçaltıcı bir azap olanların hâli ne de kötüdür.

Taka tuka tika tak... Taka tuka tika tak...

Ortalık aydınlanmaya başladı. Tren tünelden çıkıyor demek. Tünelden çıkar çıkmaz güneşin ışıkları peşi sıra durmaksızın hızlıca tüm loş ve karanlık kompartımanların ve koridorların aydınlık hasretini bitirdi.

Doğa, yaratan Rabbine bir şükür ifadesi olarak yeryüzünün ziynetlendirdiği göz alıcı güzellikteki manzaralarını cömertçe sergilemekte. Kompartımanın penceresinden de bu güzel manzaralar izleniyor. Kesintisiz. Doğayı bir görenler vardır, bir de sadece bakanlar, bilirsiniz.

Güneş'in aydınlığı, kompartıman penceresinden görünen tüm evleri, duvarları tarlaları ve bahçeleri aydınlattığı gibi; eşiklerin, hangarların, yarıkların, dehlizlerin ve izbelerin karanlıklarını da ışığıyla yalıyordu.

Kompartımanın içi güneşin aydınlığıyla dolunca köşede oturan yaşlı bir amca salavat getirdi ellerini yüzüne sürerek.

Recai de güzel manzaralara tekrar kavuşunca Allah'a hamd etti. Gözleri manzaraya bakıyor, gönlü ise başka mecralara akıyordu.

Omuzlarında ağır bir yükün varlığını hissederken aynı anda gözlerinin de nemlendiğini fark etti.

Tren tünelden çıkmıştı ama tünele girmeden önceki keyfinden eser kalmamıştı Recai'nin.

85/Buruc, 10

Sabri Hocaefendi'nin Muhakemesi

Etrafına misk-u amber kokuları saçarak Diyanete bağlı olarak görev yaptığı camiye doğru ilerliyordu Sabri Hoca. Her cuma olduğu gibi bugün de yine bolca sürünmüştü güzel kokulardan. Cuma günleri neredeyse bir haftalık koku sürünürdü. Öyle ki az biraz uzaktan gelen hoş koku, Sabri Hoca yaklaştıkça ağırlaşmaya başlıyordu. Daha önceki cumalarda yaptığı gibi ve emekli olana kadarki diğer cumalarda yapacağı gibi oldukça erken bir vakitte gidiyordu camiye yine.

Sabri Hoca'nın cuma tıraşları vardır. Bir vacibi eda etmekte gösterdiği ihtimamla her cuma sabahı evde erken vakitte tıraş olarak hazırlanırdı cumaya. Tıraş için berbere gitmez Sabri Hoca. Evde yıllardır yaptığı gibi rahat, keyifli ve tadını çıkara çıkara tıraş olur. Sadece o tıraş olur ama bütün ev halkı, azarlarla ve getir götürlerle tıraş olmuştan beter olur.

Oturma odasında pencereye yakın yere önce bir minder atılır. Pencerenin tam karşısında oturmalı ki, yüzü iyice aydınlansın Sabri Hoca'nın. Minderin karşısına bir de sandalye konur. Yüksekçe bir sehpa da konur bazen. Sandalyenin üzerine konacak ayna için yastık gibi bir şey yerleştirilir ki Sabri Hoca mindere oturduğunda kendisini aynada görmek için yorulmasın. Ayçiçeği şeklinde çerçevesi olan aynayı sabitlemek kolay olmasa da sonunda başarılır bu da. Sıra tıraş takımının getirilmesindedir. Her bir malzemeyi bir bir kontrol ederek önüne dizer. İçinde sıcak su olan ve uzun zamandır kullandığı için dışı kararmaya başlamış, iç tarafı da kalınca bir kireç tabakasıyla kaplanmış ve adına tıraş tası dediği alüminyum tas da önüne konur.

Tıraşa başlamadan önce sol omuzuna bir havlu atar. Neden sağ omuzuna değil de, havluyu sol omuzuna atar bilinmez. Tıraş olduğunda dahi başından eksik etmediği burma sarığının ucunu sağ omuzuna doğru sarkıttığından dolayı mıdır, bu da bilinmez. Ona göre sünnet-i seniyyeye en uygun sarık sarma şekli burma sarıktır ve ucunun da sağ omuza doğru sarkıtılmasıdır. Diğer tür sarık sarma usullerinin bidatten olduğu görüşüne kaildir ve buna inanır. Öbür türlü yapanlara da her fırsatta "bidatçiler" diye kızar ve kendince sünnete ittibaya davet eder. Bazen de tartışır onlarla. Bütün tartışmalarda da alt eder onları. Yine de değişen bir şey olmaz. *"Ah, şu cahil halk!.."* diye üzüntü ve teessüflerini yine kendi öz nefsine takdim eder.

Sabri Hoca'nın çocukları her hafta aynı meraklı gözlerle babalarının bembeyaz köpükle kaplanmış suratına bakarlar ve geçen cuma günkünden farklı bir manzarayla karşılaşacaklarmış gibi pür dikkat izlerlerdi. Günlerden yine böyle bir tıraş gününde tıraş fırçasıyla yüzünü sabunlarken iyice köpürmüş suratına bakan oğlu, yanındaki kardeşinin kulağına şöyle fısıldadı:

– Babama baak... Noel Baba'ya benzedi..

Kikirdemeleri de epey sürdü yumurcakların.

Sabri Hoca'nın *"Tastaki suyu tazeleyin! Şunu alın! Şunu getirin!"* gibi komutları, babalarının pek mühim bir iş ile meşgul olduğunu hissettirirdi çocuklara. Çocuktur, okuldan öğrendikleri ve televizyondan gördüklerinden etkilenir. O kadar ki babasını, hem de Molla babasını Noel Baba'ya benzetecek muziplikler yapar. Normalde en fazla on-on beş dakika sürecek bir sakal tıraşı böylece ortalama bir saatini alıyordu ev halkının.

Osmanlı usûlü ders verilen medreselerde on bir sene ilim tahsil etmişti Sabri Hoca. İlk sekiz senesi kendi deyimiyle *"Nasara Yensuru"* diyerek geçmiş, döne döne "Bina" (kitabın)da konaklamıştı. Arapçayı öğrenene kadar onca sene çalışmış ve nihayet mutlu sona ulaşmıştı. Herkes gibi o da biliyordu ki medreseden sadece Arapça öğrenmiş olarak çıkmış olmak dahi halk arasında *"Hoca, Âlim, Molla"*payesini elde etmek için yeterliydi. Yaz tatilini medresede geçirmiş genç bir talebe amentüyü ve elli dört farzı da biliyorsa molla sayılır artık.

Sabri Hoca'nın durumu daha farklıydı tabi. Arapçayı ortanca çocuğunun ömrü kadar uzun bir zaman ve büyük bir emek harcayarak öğrendikten sonra birkaç sene daha okumuştu medresede. Sonrasında da ilmî eserlerle bağını koparmamıştı. Bunun en mühim sebeplerinden birisi de aralarında hüküm verilmesi gereken anlaşmazlıklar yaşayan insanların şer'î muhakeme için Sabri Hoca'ya geliyor olmalarıydı. Şer'î muhakeme neticesinde memnun kalan davalılar değişik hediyeler takdim ederlerdi ona.

İlk başlarda bu hediyeleri kabul etmekte zorlansa da zaman geçtikçe iyice alıştı bu duruma Sabri Hoca. Alışmak ne demek, bazen bir arabuluculuk veya sulh işini neticelendirdikten sonra kendisine:

"Hocam diline sağlık, ömrüne ilmine bereket!" diyerek huzurdan ayrılan *"görgüsüz"* davalıların ardından bön bön bakakaldığı zamanlar olurdu. Âdeta yaptığı alışverişten zarar etmiş bir tüccarın asık çehresi ve içinde sakladığı kızgınlıkla yerinde kalıverirdi öylece.

Medresedeki talebelik yıllarında hocalarının da teşvikiyle üç aylarda cerre çıkarlardı, aynı seviyede olduğu arkadaşları gibi. Molla olmaya aday olarak icazet (diploma) almaya az vakti kalmış, yaşı büyük talebeler çıkardı cerre. Her bir talebe bir yıllık nafakasını temin etmek umuduyla cerre çıkar, umduğunu bazen bulur bazen de ertesi yıla ertelerdi.

Medresedeki hocaları Şeyh Abdullatif'in önceden tespit ettiği köylerden birine gönderilirdi Molla Sabri. Zaten o devirde başka türlü köylerde cer mollalığı bulmak pek de kolay değildi. Öyle ki ezberlediği birkaç dua ve sure ile köy köy dolaşıp cer

mollalığı talep eden uyanıklar türemişti. Sabri Hoca'nın medresedeki hocası Şeyh Abdullatif kefil olmasa bu şartlarda herhangi bir köyde cer mollalığı yapmasına dahi imkân yoktu yani.

Ramazan ayı bitip bayram da geçince artık yuvaya (medreseye) dönüş vakti gelirdi cer mollalarının. Dönecekleri sıralar köydeki hemen hemen her haneden hediyeler getirilir ve köy camisinin küçük bahçesinde toplanırdı. Ağası varsa o köyün, gelen hediyelerle belli olurdu hemen. Ağa kısmı sever böyle şeyleri. Onun içindir ki "Ağanın eli tutulmaz!" demiş eskiler. Kavurma, bal, tereyağı, üst baş kıyafet ve bir miktar da harçlık banknot. Bunlar ağadan.

Köylü de hem sevaptır hem de genç mollanın hakkıdır, üç aylarımızı, Ramazan-ı Şerifimizi ve dahi bayramımızı ihya etti, üzerimizde emeği vardır diye gönlünden kopanı getirip yığardı cami bahçesine. Bulgur, nohut, mercimek, peynir, yumurta, pekmez, birkaç tane tavuk ve öteberi...

Sabri Hoca iyi hatırlıyor o yılları. Bir seferinde iki katır yüküyle uğurlanmıştı köyden. Medreseye döndüğünde arkadaşları arasında Şeyhülislam gibi karşılanmıştı. Her zaman da öyle olmuyordu tabi. Anlatsa da dinlesek. Ne sıkıntılar çekmiş, ne zor şartlarda tamamlayabilmişti tahsil hayatını. Bir de huysuz hocaları varmış, sopalamadığı gün yokmuş neredeyse Sabri Molla'yı. Bereket ki perşembe günü ikindi vaktinden cumartesi sabahına kadar tatil olurdu da bu iki günü azardan, haşin bakışlardan ve sopalanmaktan emn-u eman içinde geçirirdi. İsmiyle ters bir karakteri varmış sopacı Selim hocasının. O ne huşunet, o ne azarlamalar... Lakin şimdi geriye dönüp baktığında Selim hocasının huşuneti olmasa Arapça'yı çözmek için belki bir sekiz dokuz sene daha geçecekti diye düşünüp hayırla yâd etti onu. Selim hocanın huşunetinden gönülleri ısıtan bir muhabbet doğmamış ve vurduğu yerlerde de gül bitmemişti ama zihninin açılıp dilinin çözüldüğünden emindi Sabri Hoca.

Arkadaşlarının müderrislik yaptığı birkaç tane medrese vardı çevre şehirlerde. Bazen ziyarete giderdi onları.

Medreselerdeki geniş imkânları, rahatlık ve konforu görünce "Böyle bir yerde sağlam bir âlimin çıkacağına pek ihtimal vermiyorum." diye düşünürdü.

Sabri Hoca anlaşmazlıkların çözümünde oldukça tecrübe kazanmıştı artık. Bu özelliğiyle o çevrede ünlenmişti. Başka şehirlerden gelenler de oluyordu müşkülatlarını halletmek için. Davaları neticelendirdikten sonra *"Hocam diline sağlık!"* diyerek sıvışanların (Sabri Hoca onlar için *"firarî"* derdi) sayısı da epeyce azalmıştı. Haftada en az bir veya iki tane dava gelirdi ona.

Dava demek davalılar demekti. Davalıların ekseriyeti de hürmette ve ikramda kusur etmezdi. Sabri Hoca bundan tarifsiz bir memnuniyet ve mesruriyet duyuyor ve

davaların çözümünde büyük bir iştiyakla gayret gösteriyordu. Gelen hediyeleri de gayet doğal bir şekilde alır ve işine de devam ederdi. İnsanlar arasındaki anlaşmazlıkları çözmek ve arabuluculuk işlerini bir tür ek gelir olsun diye yaparken, bir müddet sonra hani neredeyse Diyanetten aldığı maaş ek gelir gibi olmuştu Sabri Hoca için.

Sabri Hoca etrafına misk-u amber kokuları saçarak Diyanete bağlı olarak görev yaptığı camiye doğru ilerliyordu. Az ilerisindeki köşe başında bekleyen iki adam Sabri Hoca'yı görünce ona doğru hareketlendiler. Selam ve hürmetlerini takdim ettiler.

– Hocam, biz de sizi bekliyorduk.

– Buyrun efendiler, bir müşkülatınız mı var?

Her ikisi de orta yaşlarda olan adamlardan saçı iyice kırlaşmış olduğundan daha yaşlı gibi görünen olanı girdi söze:

– Hocam müşkülat ne ki! Bizimkisi büyük bir fitneye sebep olacak cinsten.

Diğeri de bir şey söylemiş olmak için sözü hasmından alıverdi:

– He ya! Hiçbir mevzuda anlaşamadık amma Sabri Hoca denilince her birimiz hakemliğinizi kabul edip de geldik.

Davalıların ayak üstü konuşmasındaki halleri, sanki Sabri Hoca'yla kim daha çok göz göze gelir de onunla konuşursa o haklı ilan edilecekmiş gibiydi.

Onları dinleyip meselenin uzun boylu olacağını anlayan Sabri Hoca:

– Tamam. Teferruatı sonra konuşuruz. Şimdi siz söyleyin. Bu anlaşmazlığınızı şeriata göre mi, örfe göre mi çözmemi istiyorsunuz?

– ...

Adamlar Sabri Hoca gibi namlı bir Hocaefendi'den bunu (Sabri Hoca artık Hocaefendi olarak anılıyordu.) duymuş olmanın şaşkınlığını yaşıyorlardı. Biraz da incinmişlerdi doğrusu.

– Hocam, tabi ki şeriata göre çözülsün isteriz.

– He ya, şeriat ne derse baş göz üstüne...

– Biz zaten bu maksatla geldik size.

Sabri Hocaefendi cevaplardan memnun olmuştu:

– İyi. O halde bugün cumadan bir saat sonra camide imam odasında sizleri bekliyor olacağım. Hazırlıklı gelirseniz iyi olur.

Hocaefendi'nin hazırlıktan neyi kastettiğini ilk anda anlayamayan davalılardan birisi şöyle karşılık verdi:

– Elbette, elbette hocam... Allah'a şükür şu yaşıma geldim bir gün dahi camiye abdestsiz girmedim.

Sabri Hocaefendi adamların gözlerine dikkatlice bakarak bunların da kendi tabiriyle *"firarî"* tipler olup olmadığını anlamaya çalıştı ama nafile... Madem hazırlığın ne demek olduğunu bilmediler, biraz daha açık şekilde izah etmek gerektiğine kanaat etti:

– Yani demek istediğim sizler gibi birçok davalı geliyor yanıma. Bu davaların halli için uzun mesai harcıyorum. Eldeki kaynaklar yetersiz oluyor. Bu sebeple bana gelen davalılara bir hayır kapısı açılmış olsun istiyorum.

Davalılar Sabri Hocaefendi'nin muradının ne olduğunu anladılar.

– Hocam tabi ki de hayır yapmak isteriz. Bunun nasıl olacağını anlayamadık, bağışlayın.

– Mühim değil, mühim değil... İmam odasının girişindeki kutuya gönlünüzden kopanı atıverirsiniz. Fakat makbuz falan istemeyin!

Davalılar üzerinde *"örfe göre mahkeme"* şokundan sonra ikinci bir şok etkisi yaptı bu *"makbuz istemeyin"* çıkışı. Hocaefendi onların bu hâlini görünce bunlarla geçirdiği şu kadar dakikalık zamana hayıflanır gibi oldu ve bir *"yol"* gösterdi onlara.

– Efendiler, eğer kabul ederseniz cumadan bir saat sonra dediğim şekilde gelirsiniz. "Hayır efendim, kabul etmiyoruz", derseniz, ki bu da sizin en doğal hakkınızdır (!). Bu durumda Adliye binasına gidin, oradaki mahkeme kalemine bir dilekçe vererek davanızı açın. Tercih sizin.. İsterseniz Allah'ın şeriati, istemezseniz devletin kanunları!..

Davalılar kendilerini şok eden bu sözlerden sonra dakikalarca oldukları yerde kaskatı kalakaldılar. Az öncesine kadar hürmette kusur etmedikleri Hocaefendi'nin ardından karmaşık düşüncelerle ve hayretle bakakaldılar.

Molla Sabri Hocaefendi ise camiye varmış ve cahil halkı aydınlatmak için hazırladığı *"Yeşilin Kökü, Devenin Hörgücü"* konulu hutbe üzerinde son düzeltmeleri yapıyordu...

Hariçten Bir Gazel

Siz de benim gibi mi düşünüyorsunuz? Ah, ne güzel! Nedendir bilmiyorum (!) ama benim gibi düşünenlere karşı apayrı bir yakınlık, bir muhabbet ve hatta büyük bir hayranlık duyarım. Benim gibi düşündüğünüz için en isabetli görüşe tevafuk ettiğinizi bildirmekten de ayrıca büyük bir saadet duyduğumu ifade etmek isterim.

Öyle değil mi efendim?

Tabi... Elbette. Karşınızdaki insanın suratının, eskilerin tabiriyle matruş olmasına bakarak kendisi hakkında hemen menfi bir kanaatiniz oluşmasın. Haksız mıyım?

Muhakkak ki o zatın bir mazereti vardır da sakalını ten altında hapsetme eziyetine (!) katlanıyordur. Kim bilir ne hayırlı niyetleri vardır ki, böyle bir fedakârlıkta bulunmakta... Hâlbuki şu muhteşem bıyıklara bir bakınız. Her bir teline bir kefere asılır, âlimallah! Muhitimizde bu kadar kâfir var mıdır, ondan da emin değilim. Muhteremin bıyıkları pek sık da... Neyse.

Siz de aynı fikirdesiniz, değil mi paşam?

Çok güzel. Öyleyse bu isabetli görüşünüze (!) şunu da eklememe izin verin.

Delikanlı, Avrupaî tarzda giyinmiş, ne çıkar? Haspa, tesettürün kemâline riayet etmez dert mi?

Ne buyurmuş Peygamber-i zîşân efendimiz; Allah, kalplerinize bakar, kalıplarınıza veya kıyafetlerinize değil...

Yaa... Beyefendiciğim. Kıyafetinin boyu, eni, darlığı, rahatlığı değil asıl olan. Bunlar teferruattır. Mühim olan o göğüs kafesinin ardındakinde ne olduğudur. İyi niyetli ve zararsız ise daha da zorlamamak gerek. Neme lazım. Gönül âlemi bu. Rıza gerek. Gönüllülük de.

Benimle aynı fikirde olduğunuzdan emin olduğum için şimdi arz edeceğim önerimi ve eserimi de hüsnükabul ile karşılayacağınıza inanıyorum. Ve bunu ilk kez siz değerli dostumla paylaşıyorum:

Kalp dedektörü!

Heh, heh, heh... Şaşırdınız değil mi? Ben şaşırtırım üstâdım. Zaten devir, değil mi ki şaşırtma devri. Öyleyse yenilik ve farklılık peşinde dolanıp geriden yetişen nesilleri fena halde şaşırtanların şaşırtmalarına nispet, bendeniz de zat-ı âlilerinize şaşırtıcı projelerimden ve ürünlerimden söz edeyim de sizi şaşırtıcı şaşırtıcılardan bir şaşırtıcı da ben olayım!

Efendim, filanoğlu feşmekân Kemalistmiş. Mahalle camiinin cemaatinden Firuz Hacı laikmiş (Sen hocasından haber ver efendi!), Cembeli Bey demokrat, Luvî Çınar

da sosyalistmiş... Falan da filan. Her ne ise bana ne. Doğal olarak size ne?

Değil mi muhterem? Onların göbek bağını siz kesmediniz ya! Fettan Kamberoğlu'nun üzerinde cilet mi, cillop mu derler, işte hangisiyse onun gibi bir zabitan polis üniforması varmış. Suratının renginde, kara mı kara bir yargıç cübbesi giymiş olan de yerden yarım metre yüksekte oturup özellikle de Muslimler başta olmak üzere sayısız mazlumu *'Kanun Yasa'* diye şirk sisteminin çarkları arasında ezip eziyormuş.

Daha neler... Bak, bak, bak!

Dahası var. Denilmektedir ki işte bunlar, tarikatın kamberiyle omuz omuza, diz dize, göz göze ve el ele işler tutarlarmış. Tövbe... E, tüm bu müşkilatın halli için işbu icadımı bilgi, ilgi ve tensiplerinize arz ediyorum:

Kalp dedektörü!

Bazıları der ki, Nato'cu, Batıcı ve cuntacı bir ordunun hem de katıksız laik ve kâmilen Kemalist mensupları bilâ şüphe Asakir-i Tağut imiş! Hani olur da her bir Cenıral'in cüzdanına ihale tesisatından birer hatt-ı hususi çekilmiş dense tamam, kabul. Şey yani, mümkündür, olabilir, denebilir yani. Bunlar neyse de efendim, öbür mevzuyu nasıl iddia edebilirsiniz? Alın size müthiş bir fırsat:

Kalp dedektörü!

Bana muvafakat ettiğinizi hissediyorum. Sizi, benimle aynı kanaatleri paylaştığınız için tarihî bir misyonu ifa etmekte olduğunuz müjdesiyle müjdelerim. Gönlünüz aydın olsun.

Efendim, şimdi bir cami düşününüz. Öyle devasa bir cami ki görüntüsü dahi cesim ve azim. Duble yollardan, köprülerden ve barajlardan arttırılan kaynaklarla yapılan bu camilere *"Boğazları sıkılarak tahsil edilen paralarla yapılan ve 'Günah çıkarma' mekânlarına dönüştürülen, tevhidsiz, nursuz ve maneviyatsız beton yığınları..."* diyorlar.

Ya da efendim, "kürsüdeki vaiz"in gözünün üzerinde kaşı altında da adavet-i ehli iman yığınağı yapılmış göz torbaları varmış. İnsan olan birbirini sevsin, diyor. Fena mı? Hepimiz aynı hamurdan yoğrulmadık mı? E, hoca da öyle diyor!

İnsanlar birbirini sevmeli, kâfir de olsa mümin de olsa, aralarında fark gözetmemeli (!) demokrasinin kıymetini bilmeli, nimetlerinden istifade etmeli... Yasalar. Ah şu yasalar. Yahu ne alıp veremediğiniz var şu yasalarla? Otorite varsa itaat de olmalı, değil mi? Adam karıştırmamalı gayrı, ötesini berisini... Tam da bulmuşken böyle modern bir hocaefendi, olur mu şimdi onun hakkında konuşmak ileri geri? İşte böyle *"kötü niyetliler"*in ağzına acı biber sürmeli. Bu da olmaz derseniz alın size bir başka öneri:

Kalp dedektörü!

Sabırsızlandığınızın farkındayım üstâdım! Pek acele ediyorsunuz, istirham ederim. Ben çok kısa konuşsam da oldukça derin anlamlar ziyâsı saçarım. Bakın, demin benimle aynı fikirde ve çizgide olduğunuzu siz de beyan buyurdunuz, mîrim. O halde biraz daha sabır tavsiye ederim.

Azizim. Bazı muhteremler görüyorum. Ayaklarında şalvar, göğsüne kadar sarkmış bir sakal, takkeyse başında var bir tane el emeği göz nuru işlenmiş takke. Tesbihse tesbih, hem de yüzlük ve dahi koka cins...

Şimdi bir kez olsun nazar eylediğinizde yüzünüzün kabak çiçeği gibi açılacağı şu zat-ı feyyaz, ceketinin yakacığında bir, yani tek bir tane siyasi parti rozeti takılı diye öyle ulu orta tefe konup çalınır mı? Hem bu zat tüm samimiyetiyle ve mütemadiyen alem-i cihana beyan etmektedir ki: "İş bu ümmet-i mazlumenin tarîk-i necatı, şol sandık-ı zındıkadadır."

Ehm... Şey. Son sözcük muhtemelen sehven söylenmiştir. Olabilir. Zira malumu âlilerinizdir ki sandık zenadikten sayılmaz, değil mi hocam? Evdeki sedefli çeyiz sandığını da mı bu sınıftan saymalı? Bilmem ki. Yok yok. Zat-ı feyyaz (!) başka bir şey demek istedi herhâlde.

Tulumbacıların sandığını kastetmedi ya. Belki eskiden dile getirmiş olduğu bir cümledir. Hani vardı ya resmî daire mutemetlerinin maaşları zulaladığı sandık. İşte onlardan olabilir, bir ihtimal.

Ya da bankalardaki *"Emniyet Sandığı."* Benim de pek aklıma yatmadı ya, neyse.

Gördünüz işte hürmetmeab beyefendi. Söz sandıktan açıldı mı *"söz"*ler biter, sandıklar konuşur! Sandık, sepet her şey alenî bir surette ortalığa saçılır. Sözün mecrası her tarafa yayılır, yönelir. Onun için biz bu bahsi şuracıkta kapayalım. Kapamadan evvel zat-ı feyyazların vech-i ampulîlerine mükerreren nazar eylemenizi tavsiye ve dahi istirham ederim. Eğer sizler de zat-ı feyyaza haksızlık edilmesin, emekleri yok addedilmesin diyorsanız (öyle dediğinizden de eminim) bu fırsatı kaçırmayın, derim (Ve dahi dedim).

Kalp dedektörü!

Efendi. Civciv boyundaki bebelerini sırf okula gönderiyorlar diye sakallı, sakalsız, partili, partisiz, ölmüş şeyhlerinin diri olanlardan daha süratli imdada koştuklarını iddia eden mirîleri, pardon müridleri ve gayretli ve hürmetli bir yığın insanı peşinen "cehennem yakıtı" ilan etmenin ne manâsı var? İşte size hâl yolu:

Kalp dedektörü!

Tabi hepiniz merak ettiniz, bu "kalp dedektörü" nedir diye.

Efendim, evvela izah edeyim, sonra da bizzat kendi üzerimde tecrübe edeceğim. Bir insanın mümin olduğunu biraz da bu dedektörle anlıyoruz.

Mesela, adam türbenin taşına çaput mu bağladı, hemen karar vermeyin. Şirkinden şüphe duyan alır bu dedektörü ve kalbine doğru tutar. Bakar ve dinler. Varsa bir sinyal orada duracan Ayvaz'ım! Bay Loktan Örmüş, şirk kanunlarıyla muhakemede mi bulunuyor? Olabilir (!) Ya kalbi ne âlemde? Hemen imdada yetişir bu dedektör.

Cembeli efendi demokratmış. Siz hiç duymadınız mı *"Muslim(!) Demokrat"* lafını. O zaman sükût edin. Değilse al eline detektörü yaklaştır Cembeli dayıya gör başına neler gelir!

Fettol Kamberoğlu Vatikan'dan eman almış, cennetlerde buluşmak için onlarla sözleşmiş falan... Bir tereddüt varsa dedektör burada... Acele etmeyin. Kâfirse kâfir, hesabı sana mı sorulacak? Mevzu anlaşıldıysa ilk icraatı burada bizzat şu Hacı amcanın üzerinde deniyorum. Dedektörü tutunuz sevgili Hacı amcacığım. Şöyle, şöyle. Hah, tamam. Şimdi dedektörün göstergeleri nasıl zıplıyormuş bakıp da görelim!

...!?

Hı?

Hiç mi tınlamıyor Hacı Amca!

Hacı Amca, bir daha denesek...

Aman Tanrım! Yoksa... Yoksa, Hacı Amca... Sen?...

Sen de mi?

AHÂD

HER YERDE "AHÂD!"

Bu kitapta yer alan ve gerçek hayattaki yaşanmışlıklardan derlenmiş olan hikâyeleri okuyunca
"Evet bugün Ebû Cehil'ler kıtalar dolaşıyor ama hamdolsun aramızdaki Bilâl'ler de az değilmiş."
diyeceksiniz.

Bilâl'in -radiyallahuanh- çağlar üstü ve evrensel "Ahâd!" feryadının daha gür bir sadâ ile ve daha yaygın bir şekilde çıkmasını gerektirecek kadar çok ve büyük tefessüh dalgalarıyla karşı karşıya olduğumuz bir çağda yaşıyoruz.

Elinizdeki kitap, üzerimize âdeta sağanak sağanak yağmakta olan itikadî ve amelî sapmalara karşı bugün her bir muvahhid mümin için şiarın şu olması gerektiğini salık verir:

"Eğer beldelerimiz, yüceltilmek istenen modern şirk unsurlarıyla cahiliye Mekke'sine dönüştürülmeye çalışılıyorsa şirk ehlini çaresiz bırakan sarsılmaz bir inanç ve çelik gibi bir iradeyle her mümin de birer Bilâl olmalıdır!"

